

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັ້ງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas,

333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບົ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6, 7
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6, 7
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 8, 9, 10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 8, 9, 10
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11, 12, 13
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ມີຂ່າວປະເສີດອັນດຽວເທົ່ານັ້ນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄາລາເຕັງ 1:1-10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ຄາລາເຕັງ 1:1-10

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມີຂ່າວປະເສີດອັນດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຈາກພຣະບິດາເຈົ້າແລະພຣະເຢຊູເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ມີຈຸດໃດ ທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານຕ້ອງປະຕິເສດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະນຳພານັກຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນໃຫ້ຮູ້ຈັກວ່າ ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃນພຣະເຢຊູ ແລະອະທິບາຍວ່າ ພວກເຮົາຈະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຢ່າງໃດຕໍ່ຄຳເວົ້າຂອງໂປໂລ.

ຄຳນຳ

ຄົນສ່ວນຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າ ການຮັບຮູ້ສະພາບການໃຫມ່ເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍ. ແຕ່ການຮັບຮູ້ນັ້ນກໍມີຫລາຍຄົນທີ່ບໍ່ພໍໃຈ. ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ຄາມາລີເອັນ ໄດ້ລຸກຍືນຂັ້ນແລະກໍໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສະພາແຂນແຮນດຣິນຮັບຮູ້ຄົນພວກນີ້ ແລະທ່ານກໍໄດ້ຍົກຕົວຢ່າງເຖິງສັມຍຂອງທູດາແລະສັມຍຂອງຢູດາ ໄທຄາລີເລ. (ກິຈການ 5:34-39) ທ່ານຍັງກ່າວອີກວ່າ ພວກເຮົາກໍເຫມືອນກັນ ຕ້ອງການປ່ຽນແປງແລະຕ້ອງການຮັບຮູ້ສະພາບການໃຫມ່ເຫມືອນກັນ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຄວນເປັນທ່ວງນັ້ນ ແມ່ນຍ້ານວ່າຈະປ່ຽນແປງໄປເກີນກວ່າຄວາມຕ້ອງການ ແລະກໍຍ້ານວ່າຈະເຫັນການປ່ຽນແປງໄປໃນທາງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

ໂປໂລໄດ້ກ່າວວ່າຊາວຄຣິສຕຽນເມືອງຄາລາເຕັງ ມີການກະທຳທີ່ຜິດພາດຫລາຍ. ການບໍ່ຍອມປ່ຽນແປງນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າຫລາຍປານໃດ. ແຕ່ຫລາຍໄປກວ່ານັ້ນກໍຄື ພວກເຂົາພາກັນປ່ຽນແປງຫລາຍເກີນໄປໂພດ: ໄປຮັບເອົາຄຳສອນທີ່ຜິດໆ, ໄປຮັບເອົາຄຳສອນທີ່ວ່າອັນໃດກໍດີຫມິດ, ໄປຮັບເອົາຄຳສອນຂອງພວກທີ່ບິດເບືອນຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູ. (ຄາລາເຕັງ 1:7)

1. ໂປໂລຮຽກຮ້ອງ: (ຄາລາເຕັງ 1:1-2)

ໃນການເລີ່ມຕົ້ນຈົດຫມາຍນີ້, ສ່ວນຫລາຍແລ້ວກໍເຫມືອນກັບຈົດຫມາຍສະບັບຕ່າງໆ, ໂປໂລຈະແນະນຳຕົວເອງກ່ອນ ແລ້ວຈະບອກວ່າ ຈົດຫມາຍນີ້ແມ່ນເຖິງຄຣິສຕຽນຊາວຄາລາເຕັງ. ຈົດຫມາຍນີ້ແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງຂຶ້ນ ບໍ່ແມ່ນມາຈາກມະນຸດທັມດາ.

ໂປໂລໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການໂຕ້ຕອບ ຄຳກ່າວຫາຂອງພວກຍິວທັງຫລາຍ. (1) ພວກເຂົາກ່າວວ່າໂປໂລບໍ່ແມ່ນອັດທູດ; ແຕ່ໂປໂລກໍຕອບພວກເຂົາໄປວ່າ ທ່ານຍັງຍືນວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງເອີ້ນເອົາທ່ານ. (2) ພວກເຂົາກ່າວວ່າຂ່າວປະເສີດບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ ເພາະວ່າທ່ານບໍ່ມີສິດທີ່ຈະກ່າວກົດຫມາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລ

ກໍໄດ້ຕອບໄປໃນບົດທີ 3 ແລະ 4. ໂດຍໃຊ້ຕົວຢ່າງຂອງອັບຣາຮາມ, ທ່ານກ່າວເຖິງຄວາມຊອບທັມໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍການກະທຳ. (3) ພວກເຂົາກ່າວວ່າຂ່າວປະເສີດຂອງໂປໂລເຮັດໃຫ້ຄົນບໍ່ມີສິດເສຣີພາບ. ໂປໂລກໍຕອບພວກເຂົາ ໃນບົດທີ 5 ແລະ 6 ວ່າເສຣີພາບຂອງມະນຸດນັ້ນແມ່ນມາຈາກຂ້າງໃນ ບໍ່ແມ່ນເສຣີພາບທາງຂ້າງນອກ.

2. ໂປໂລເຕືອນໃຫ້ຕັ້ງພື້ນຄົງ: (ຄາລາເຕັງ 1:3-5)

ການຮຽກເອີ້ນຂອງໂປໂລເປັນຮາກຖານທີ່ສຳຄັນຫລາຍໃນການຕັ້ງພື້ນຄົງຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ. ພຣະອົງເປັນໃຜ ແລະພຣະອົງໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່? ໂປໂລຍັງໄດ້ກ່າວໄປເຖິງ “ພຣະຄຸນແລະສັນຕິສຸກ” ທີ່ມີຢູ່ໃນ “ ພຣະບິດາແລະພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ” ດ້ວຍ. (1:3)

ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດຫຍັງເພື່ອພວກເຮົາແດ່? ພຣະອົງຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຄາວຊົ່ວຮ້າຍ (1:4) ໃນຄຳເວົ້າຕອນນີ້ ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງຣະຫວ່າງ ຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນແລະ ການນັບຖືສາສນາອື່ນໆ. ສາສນາອື່ນໆ ແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍມະນຸດແລ້ວຈຶ່ງມາເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ຄຣິສຕຽນແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນ. ຍ້ອນຄວາມແຕກຕ່າງນີ້ເອງ ຄວາມພົ້ນຈິ່ງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດຫຍັງເພື່ອພວກເຮົາອີກແດ່? ຫລາຍເທື່ອພຣະຄັມພິໃຫມ່ໄດ້ກ່າວເຖິງການໂຖ່ບາບ, ການແກ້ໄຂການຖືກມັດດ້ວຍຄວາມບາບ (ມກ.10:45). ພຣະເຢຊູໄດ້ຖວາຍຊີວິດເພື່ອພວກເຮົາ(ເຮັບເຮີ 9:11-12) ພຣະເຢຊູຊົງເປັນທະນາຍຄວາມເພື່ອພວກເຮົາຕໍ່ໜ້າຜູ້ຕັດສິນ (1ໂຍຮັນ 2:1) ໃນບົດນີ້ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຜູ້ຊ່ວຍກູ້ (ຄຕ. 1:4) ພວກເຮົາຕ້ອງການໆຊ່ວຍກູ້ເພາະວ່າ ພວກເຮົາຢູ່ໃນຄາວຊົ່ວຮ້າຍ.(1:4)

ໂປໂລຍັງຍືນຢ່າງແຂງຂັນວ່າ ພຣະເຢຊູຊ່ວຍກູ້ພວກເຮົາດ້ວຍການສລະຊີວິດຂອງພຣະອົງເພື່ອຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາ (1:4) ພຣະອົງພໍພຣະທັຍທີ່ຈະກະທຳ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຊອບທັມຫລືຍ້ອນຄວາມດີຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງຊົງຊາບດີວ່າມະນຸດຈະຊ່ວຍຕົນເອງບໍ່ໄດ້. ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງ ຂໍ້ 4 ນີ້ໂປໂລຍັງກ່າວອີກວ່າ ນີ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະບິດາ, ຊຶ່ງພຣະອົງຊົງມີແຜນການໄວ້ແລ້ວ.

3. ໂປໂລມີຄວາມເປັນຫວງ: (ຄາລາເຕັງ 1:6-10)

ໂປໂລມີຄວາມປລາດໃຈຫລາຍທີ່ເຫັນຄຣິສຕຽນຊາວຄາລາເຕັງໄດ້ປະລະພຣະເຈົ້າໄປຢ່າງວ່ອງໄວ. ເປັນຫຍັງ? ພຣະເຈົ້າຊົງໂຖ່ພວກເຮົາອອກມາຈາກຄວາມບາບດ້ວຍພຣະຄຸນ ແຕ່ພວກເຮົາກັບຫັນໄປຫາຂ່າວອື່ນໆ ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູ. ໂປໂລຮູ້ດີວ່າມີຄຣູສອນປອມເກີດຂຶ້ນ ແລ້ວກໍບິດເບືອນຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍສົງສັຍ. (1:7) ໃນພາສາລາວເຮົາອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ປັນປ່ວນ, ຫາເຮືອງ. ໂປໂລຍັງກ່າວອີກວ່າ ໃຜກໍຕາມ, ຈະເປັນຂ້າພະເຈົ້າຫລືທູດສວັນກໍຕາມ, ທີ່ປະກາດສິ່ງທີ່ຂັດຂວາງກັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະຖືກສາບແຂງ. (1:9)

ໂປໂລຈຶ່ງເອີ້ນຄຣິສຕຽນຊາວຄາລາເຕັງທັງຫລາຍວ່າ ຂ່າວປະເສີດອັນໃດເປັນຄວາມຈິງ ອັນໃດເຮັດໃຫ້ມີພຣະຄຸນທີ່ສາມາດຊ່ວຍກູ້ພວກເຮົາໄດ້ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຄິດຕົກຕອງຢ່າງຄັກແນ່. ຜູ້ໃດສາມາດໃຫ້ຄວາມພື້ນແກ່ພວກເຮົາໄດ້? ເປໂຕເທສນາ (ກິຈການ 4:12) “ໃນຜູ້ອື່ນຄວາມພື້ນບໍ່ມີ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີນາມຊື່ອື່ນທີ່ວິຕ້ຳ ທີ່ຊົງປະທານແກ່ມະນຸດ ເພື່ອໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍຕ້ອງໄດ້ພື້ນ” ອີກອັນນຶ່ງ ພວກເຮົາຄວນຄິດໃຫ້ຄັກໆວ່າ “ດ້ວຍວ່າຊື່ງທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຖືກໂຜດໃຫ້ພື້ນນັ້ນ ກໍຍ້ອນພຣະຄຸນດ້ວຍທາງຄວາມເຊື່ອສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໃຊ້ພວກທ່ານເຮັດເອົາເອງ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ ຄວາມພື້ນນັ້ນບໍ່ໃຊ້ມີມາຍ້ອນການປະຕິບັດເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນນຶ່ງຄົນໃດອວດໄດ້” (ເອເຟໂຊ 2:8-9)

ພຣະທັມຄັ້ມພິ ເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຊື່ອຖື, ພຣະຄັ້ມພິກໍໄດ້ສອນພວກເຮົາວ່າ ຄວາມພື້ນມີຢູ່ໃນອົງພຣະເຢຊູ ຄຣິດພຽງເທົ່ານັ້ນ, ນີ້ເປັນຄວາມຈິງ. ເຮົາຈະເອົາໃຈຜູ້ໃດ ຈະເອົາໃຈພຣະເຈົ້າຫລືວ່າຈະເອົາໃຈມະນຸດ? ໂປໂລເອີ້ນໃຫ້ພິຈາລະນາວ່າຂ່າວປະເສີດໃດເປັນຂ່າວປະເສີດທີ່ແທ້.

ແນະນຳແລະໝູນໃຈໃຫ້ນຳໄປໃຊ້:

ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຕັ້ງໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນຂ່າວປະເສີດ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕັ້ງໝັ້ນ? (1) ເພາະວ່າຈະມີຫລາຍຢ່າງທີ່ຕໍ່ສູ້ພວກເຮົາ ແລະການຕໍ່ສູ້ນີ້ຈະມີຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆ. (2) ເພາະວ່າຈະມີຜູ້ບິດເບືອນຫລອກລວງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາສົງສັຍ ແລະຫລົງໄປໃນຂ່າວປະເສີດອື່ນ. **“ຢ່າລືມວ່າເວລານີ້ເປັນຄາວຊົ່ວຮ້າຍ”**

ຄຳຖາມ:

1. ສັດຕູຂອງໂປໂລກາວຫາເຮືອງໃສ່ເພິ່ນຫຍັງແດ່?
2. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງບໍ່ດີໃຈນຳຄຣິສຕຽນຊາວຄາລາເຕັງ?
3. ຖ້າມາເບິ່ງໃສ່ກັບໂບດຂອງພວກເຮົາທຸກວັນນີ້ ພວກເຮົາເຫັນເປັນຢ່າງໃດ?
4. ເປັນຫຍັງການຕໍ່ສູ້ນີ້ຍັງຕົກມາເຖິງພວກເຮົາອີກ ບໍ່ແລ້ວຈັກເທື່ອ?
5. ຄິດອອກແດ່ບໍ່ວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ມີຄວາມອິດທິນຫຍັງແດ່?
6. ຄິດອອກແດ່ບໍ່ວ່າ ພວກເຮົາຄວນຈະມີຄວາມອິດທິນຫຍັງແດ່?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ຂ່າວປະເສີດເຮັດໃຫ້ມີຄວາມແຕກຕ່າງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄາລາເຕັງ 1:11-24

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ຄາລາເຕັງ 1:11-24

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ປະສົບການຂອງໂປໂລກັບພຣະເຢຊູໄດ້ນຳພາເພິ່ນໃຫ້ເຫັນຊີວິດທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງ

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ມີທາງໃດແດ່ທີ່ພວກເຮົາຈະສຶກສາໃນປະສົບການຂອງຊີວິດ ເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອນຳພາການເລືອກວ່າຈະສຶກສາໃນການມີປະສົບການຂອງຊີວິດດີກວ່າ ເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງໂດຍຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູ

ຄຳນຳ

ອາຈານສອນທີ່ມະຫາວິທະຍາລັຍແຫ່ງນຶ່ງກ່າວວ່າ: ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າສອນຫ້ອງຮຽນທີ່ມີຊື່ວ່າ “ແນະນຳເຂົ້າສູ່ການປະກາດ” ໃນຫ້ອງຮຽນນີ້ ສ່ວນຫລາຍຈະເປັນນັກຮຽນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແລະຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້. ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄົນນຶ່ງຖາມຂ້າພະເຈົ້າເຖິງເປົ້າໝາຍຂອງຫ້ອງຮຽນນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າກໍຕອບໄປວ່າ ເຄິ່ງນຶ່ງແມ່ນຖືກເອີ້ນແລະອີກເຄິ່ງນຶ່ງແມ່ນພໍ່ແມ່ເປັນຜູ້ຊັກຈູງໃຫ້ມາຮຽນ.

ພໍ່ແມ່ບາງຄົນກໍເຫັນວ່າເປັນງານທີ່ມີກຽດແລະສັດຊື່ທຸ່ງທັມດີ. ແຕ່ລູກຂອງຕົນຊ້ຳພັດບໍ່ມີຂອງປະທານທາງນັ້ນ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນການຮັບໃຊ້ນີ້ ຈະຕ້ອງແມ່ນການຮຽກເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລກ່າວວ່າຂ່າວປະເສີດທີ່ລາວກ່າວອອກໄປບໍ່ແມ່ນອອກມາຈາກຕົວລາວເອງ ແລະບໍ່ແມ່ນອອກມາຈາກມະນຸດ ແຕ່ອອກມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືບົດຮຽນທີ່ເຮົາຈະສຶກສານຳກັນໃນວັນນີ້ ລາວຈະກ່າວເຖິງການຮຽກເອີ້ນແລະຄຳສອນຂອງລາວ.

1. ຄວາມເປັນມາຂອງຂ່າວປະເສີດ: (ຄາລາເຕັງ 1:11-12)

ໂປໂລກ້າເວົ້າໄດ້ວ່າ ຂ່າວປະເສີດຂອງລາວທີ່ກ່າວອອກໄປນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ອອກມາຈາກຕົວລາວເອງ, ແຕ່ອອກມາຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ. ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດນັ້ນ ແມ່ນຍັງຍືນເຖິງຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.

ໂປໂລເຄີຍເປັນຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ຄຣິສຕະຈັກ, ໄດ້ກະທຳທຸກຢ່າງເພື່ອຈະທຳລາຍ ດ້ວຍອຳນາດທີ່ເພິ່ນມີ. ແຕ່ປານນັ້ນ ເພິ່ນກໍໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງໃນເສັ້ນທາງໄປດາມາເຊ. ຫຼັງຈາກທີ່ເພິ່ນໄດ້ປ່ຽນແປງແລ້ວ ຊີວິດຂອງເພິ່ນກໍຖືກຫັນປ່ຽນແລ້ວກໍເດີນທາງເສັ້ນໃໝ່. ແທນທີ່ຈະຊອກສແວງຫາທຳລາຍຄຣິສຕະຈັກ, ເພິ່ນຊ້ຳພັດຫາທາງສ້າງຄຣິສຕະຈັກ. ພວກເຮົາຈະອະທິບາຍການປ່ຽນແປງນີ້ຢ່າງໃດ? ຄຳຕອບຂອງໂປໂລເປັນທີ່ຈະແຈ້ງ: ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສາມາດກະທຳໄດ້. ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ເພິ່ນຈຶ່ງກ້າເວົ້າໄດ້ວ່າ ຂ່າວປະເສີດທີ່ເພິ່ນກ່າວອອກໄປຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນອອກມາຈາກມະນຸດ ແຕ່ອອກມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ໃນທຸກວັນນີ້ ພວກເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າຂ່າວປະເສີດທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະຂ່າວປະເສີດທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ເພາະວ່າມີຫລາຍສາສນາ ມີຫລາຍຄຳສອນ ອັນໃດກໍດີຫມົດ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອພຣະເຢຊູທັງຫລາຍ, ຖ້າພວກເຮົາຫາກເຊື່ອພຣະເຢຊູຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະມີປະສົບການໃນການໝູນໃຈແນວໃໝ່, ມີຄວາມຮັກແບບໃໝ່, ແລະມີຄວາມຍິນດີແບບໃໝ່ ພວກເຮົາຈະຊອກຫາຈາກທີ່ອື່ນບໍ່ໄດ້.

2. ກ່ອນພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນ: (ຄາລາເຕັງ 1:13-16)

ພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນໂປໂລໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດໄປທົ່ວໂລກ. ໃນເວລາທີ່ຄຳຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າມາເຖິງໂປໂລນັ້ນ, ເພິ່ນກໍກຳລັງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການອອກໄປລົບກວນ, ວຸ້ນວາຍ, ຕໍ່ສູ້ຄຣິສຕະຈັກ. ກິດຽນກໍເໝືອນກັນ ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນກໍກຳລັງຫຍຸ້ງຍາກຢູ່ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ມາເຖິງເພິ່ນ. ໂປໂລຢາກທຳລາຍຄຣິສຕະຈັກ(1:13) ໂປໂລຖືກຂນານນາມວ່າ ສັດຕຽງຕົວສຳຄັນ, ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນເມື່ອໄດ້ຍິນຊື່ແລ້ວກໍຍ້ານກົວເປັນການໃຫຍ່. ຄັນຖ້າຈະເວົ້າເຖິງການເປັນຄົນຍິວແລ້ວ ເພິ່ນກໍເປັນຄົນທີ່ກ້າວໜ້າກວ່າໝູ່ໃນລຸ້ນລາວຄາວດຽວກັນ. (1:14) ໃນຂໍ້ຕໍ່ມາ ເພິ່ນກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງສັນເພິ່ນແລະໄດ້ຊົງເລືອກສັນເພິ່ນໄວ້ຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນຄັນມານດາ (1:15). ໂດຍພຣະຄຸນນີ້ແຫລະ ເພິ່ນຈຶ່ງບໍ່ອາດສາມາດລືມໄດ້. ຖ້າພຣະເຈົ້າຈະເອົາໂປໂລ ພຣະອົງຈະເອົາເວລາໃດກໍໄດ້, ແຕ່ພຣະອົງຊົງປ່ອຍໃຫ້ໂປໂລເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ພ້ອມກັບປະສົບການໃນຊີວິດ ເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ນຳມາເປັນພະຍານຫລັກຖານໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນໆ.

ຈົ່ງຮູ້ດ້ວຍກັນວ່າ ໂປໂລຖືກເອີ້ນໃຫ້ມາເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຊົງຊາບເຖິງຈິດໃຈຂອງເພິ່ນດີ ໂດຍເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບອານາເນັງ ໃນພຣະທັມກິຈການ 9:15; ແລະຕົວຂອງໂປໂລເອງກໍໄດ້ກ່າວຢັ້ງຢືນໄວ້ໃນຫລາຍໂອກາດເຊັ່ນ: ໃນຄາລາເຕັງ 2:2; 2:8; ເອເຟໂຊ 3:8; ແລະ 1 ຕີໂມທຽວ 2:7.

3. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຮຽກເອີ້ນແລ້ວ: (ຄາລາເຕັງ 1:16-20)

ເພື່ອຢັ້ງຢືນອີກວ່າເປັນການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ, ເພິ່ນຍັງກ່າວຢ້າອີກວ່າ ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດເປັນຜູ້ນຳພາແລະບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດທີ່ໄດ້ແນະນຳເພິ່ນທາງດ້ານນີ້ (1:16) ຜູ້ທີ່ເພິ່ນເວົ້ານຳນັ້ນແມ່ນອານາເນັງພຽງຄົນດຽວ.(ກິຈການ 9:17-18) ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ມີທີມ, ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ມີຄະນະ ເພິ່ນເດີນທາງໄປອາຮາເບັງພຽງຄົນດຽວ. (1:7)

ໂປໂລໄປເຮັດຫຍັງທີ່ທະເລຊາຍ ອາຣາເບັງ? ເພິ່ນບໍ່ເວົ້າກັບໃຜ ແລະກໍບໍ່ບອກໃຜ. ຕາມທີ່ຈິງແລ້ວເພິ່ນອອກໄປອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຊີວິດຂອງເພິ່ນຖືກປ່ຽນແປງຢ່າງອັດສະຈັນ. ເພິ່ນຮຽນເພີ່ມກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຈະສໍາເຮັດໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເພິ່ນມີຄວາມສັມພັນຢ່າງສນິດກັບພຣະເຈົ້າ, ແລະຈັດຕຽມໃຈຕົວເອງ ເພື່ອງານຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ສົມກັບທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຮຽກເອີ້ນເພິ່ນ.(1:17)

ເມື່ອເຂົ້າໃຈໃນການຮຽກເອີ້ນເປັນຢ່າງດີແລ້ວ, ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຂຶ້ນໄປທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ (1:18) ພັກຢູ່ກັບເກຟາ 15 ວັນ ແລະແລ້ວກໍໄດ້ໄປ ກັບຢາໂກໂບ ນ້ອງຊາຍຂອງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ. ໂປໂລຍ້າອີກວ່າສິ່ງທີ່ລາວເວົ້າມາເປັນຄວາມຈິງ (1:20)

4. ຕິດຕາມການຮຽກເອີ້ນ: (ຄາລາເຕັງ 1:21-24)

ຫລັງຈາກ 15 ວັນ ທີ່ພັກຢູ່ເຢຣູຊາເລັມແລ້ວມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ? ເພິ່ນກໍເລີ່ມທໍາງານທັນທີ--ປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ ຈົນເຂົ້າໄປໃນເຂດຊີເຣັງແລະຊີລີເຊັງ (1:21) ຊີເຣັງຕັ້ງຢູ່ຣະຫວ່າງກາງປາແລັສໂຕແລະເມໂຊໂປຕາເມັງ, ດາມາເຊເປັນເມືອງຫລວງຂອງຊີເຣັງ. ອັນຕີໂອກຊິ້ງເປັນເມືອງທີ່ແທນໃຫ້ເຢຣູຊາເລັມ, ໃນສັຕວັດທໍາອິດ ບັນດາຜູ້ປະກາດທັງຫລາຍຈະໄປແວ່ເຂົາທີ່ນັ້ນ. ຊາວຕ່າງຊາດມີຫລາຍໃນຊີເຣັງ, ໂປໂລໃຊ້ເປັນບ່ອນທີ່ປະກາດຂ່າວປະເສີດ. ຊີລີເຊັງ ຕັ້ງຢູ່ທາງຕາເວັນຕົກຂອງ ຊີເຣັງ, ຈະກວມໄປຮອດຕາເວັນອອກສ່ຽງເໜືອຂອງທະເລແມດີແຕຣາເນ. ຕາໂຊ--ບ້ານເກີດຂອງໂປໂລ--ແມ່ນຢູ່ໃນແຂວງຊີລີເຊັງນີ້ເອງ ແລະກໍຍັງເປັນບ່ອນທີ່ເພິ່ນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ມີຊາວຕ່າງຊາດຕັ້ງຫລັກຖານຢູ່ທີ່ນີ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ໂປໂລບໍ່ຍອມໃຫ້ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກມາຂັດຂວາງການປ່າວປະກາດຂອງເພິ່ນ, ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ເພິ່ນຈະຫຍຸ້ງຍາກໃນການປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຊື່ສຽງຂອງໂປໂລກໍໂດ່ງດັງ ອອກໄປ, ເພິ່ນກໍໄດ້ຂຍາຍຄຣິສຕະຈັກອອກໄປຈົນເຖິງຢູເດັງ. ແຕ່ຢູເດັງກໍເປັນເມືອງຄຣິສຕຽນຢູ່ແລ້ວ, ພວກເຂົາເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນກິດຕິສັບທີ່ບໍ່ດີຈາກໂປໂລມາແລ້ວ (1:22) ແຕ່ວ່າ ເມື່ອພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າ ໂປໂລໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງ ແລະໄດ້ປ່າວປະກາດເຣື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາເຈົ້າກໍພາກັນສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ. (1:23-24)

ຄໍາແນະນໍາແລະການກະທໍາ

ພຣະເຈົ້າຊົງຮຽກເອີ້ນທຸກໆຄົນ. ການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຕ້ອງມາກ່ອນສເມີ ມາກ່ອນແຜນການສ່ວນຕົວ, ມາກ່ອນຄວາມປາຖນາສ່ວນຕົວ ດັ່ງນັ້ນການຮຽກເອີ້ນຕ້ອງເປັນປະການແຮກຂອງຊີວິດ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາກໍຄົງເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້ແນ່ນອນແມ່ນບໍ່? ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນັ້ນດອກ. ພວກເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ທຸກຢ່າງ ແຕ່ວ່າເມື່ອມີການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ ໃຫ້ສົມກັບວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮຽກເອີ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ. ໃຫ້ຖືວ່າງານຂອງພຣະເຈົ້າເປັນທີ່ນຶ່ງ.

ພຣະເຈົ້າຈະເອີ້ນພວກເຮົາໃນເວລາແຕກຕ່າງກັນ: ບາງຄົນກໍຍັງໜຸ່ມນ້ອຍ, ບາງຄົນກໍຮຽກເອີ້ນຕອນແກ່ແລ້ວ, ບາງຄົນກໍເອີ້ນຕອນທີ່ຍັງບໍ່ທັນມີການສຶກສາ, ບາງຄົນກໍເອີ້ນເວລາມີການສຶກສາສູງ ແລະອື່ນໆ.

ຄໍາຖາມ:

1. ມີຈັກວິທີທາງທີ່ຈະດໍາເນີນຊີວິດຕາມແບບຢ່າງຂ່າວປະເສີດ?
2. ທ່ານເຄີຍເຫັນໃຜແດ່ບໍ່ ທີ່ຊີວິດຂອງເຂົາຖືກປ່ຽນແປງໂດຍພຣະເຢຊູ?
3. ທ່ານເຄີຍມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຮຽກເອີ້ນທ່ານໃຫ້ອອກໄປປະກາດບໍ່?
4. ທ່ານເຄີຍທູນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ໃຫ້ເພີ່ມເອີ້ນໃຊ້ທ່ານ ໃນການອອກໄປປ່າວປະກາດບໍ່?
5. ໃຜຈະເປັນຜູ້ທີ່ຊ່ວຍທ່ານ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈໃນການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ຮ່ວມກັນເພາະເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄາລາເຕັງ 2:1-10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ຄາລາເຕັງ 2:1-10

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ເມື່ອພວກເຮົາຫາກຖືກເອີ້ນວ່າເປັນຄຣິສຕຽນແລ້ວ, ໂດຍຂ່າວປະເສີດບໍ່ແມ່ນ ຍ້ອນຮິດຄອງປະເພນີ, ພວກເຮົາກໍເຂົ້າມາຢູ່ໃນຈຸດດຽວກັນ ຄືຊີວິດແລະການ ຮັບໃຊ້.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວາ: ຕ້ອງເຮັດຢ່າງໃດ ພວກເຮົາທຸກໆຄົນຈຶ່ງຈະເຂົ້າໃຈຊຶ່ງກັນແລະກັນໄດ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະສອນໃຫ້ເຫັນຈຸດສຳຄັນຂອງໂປໂລ, ບາຣະນາບາ, ແລະຕີໂຕ ກັບ ພວກຜູ້ນຳທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ໃຫ້ເຫັນພຣະຄຳພີເປັນຈຸດສູນ ກາງ ແລະໃຫ້ເຂົ້າມາຫາກັນ.

ຄຳນຳ

ຊາຍຄົນນຶ່ງທີ່ສຳເລັດຜົນ ໃນການເປັນໂຄດຂີ່ຂອງທີມກິລາຟຸດບອລ ຄືທ່ານ ແບຣ ບຣາຍແອນ (Bear Bryant) ທ່ານເປັນໂຄດຂີ່ທີມ ມະຫາວິທະຍາລັຍ ອາລາບາມາ. ທ່ານກ່າວເຖິງເຫດຜົນໃນການນຳທີມຂອງ ທ່ານເອງວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າເປັນເຄື່ອງມືນ້ອຍໆອັນນຶ່ງທີ່ມາຈາກຮັດ ອາແຄນຊໍ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຮຽນມາ ເປັນປົງ ວ່າຈະນຳທີມຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງໃດ, ແຕ່ລະຄົນຫົວໃຈເຕັ້ນບໍ່ເໝືອນກັນ, ຜູ້ໃດຄວນຈະຍົກຂຶ້ນ ແລະຜູ້ໃດຄວນຈະດຶງລົງເພື່ອຈະໃຫ້ສມັ່ສເມີກັນ. ໃນທີ່ສຸດ ທຸກຫົວໃຈກໍເຕັ້ນຢູ່ໃນຈັງຫວະດຽວກັນ, ຫລັງ ຈາກນັ້ນ ນັກກິລາທຸກຄົນກໍຮວມກັນໄດ້ ແລະກໍກາຍເປັນທີມທີ່ພ້ອມພຽງກັນ.

ນີ້ເປັນສ່ວນນຶ່ງໃນການສຳເລັດຜົນຂອງຄົນຜູ້ນຶ່ງ, ໃນການນຳຄົນໃຫ້ຮ່ວມກັນເປັນທີມໄດ້ ຖືວ່າສຳຄັນຫລາຍ ປັດຈຸບັນນີ້ ພວກເຮົາກໍຕ້ອງເປັນຄົນຢ່າງນັ້ນທີ່ທຳງານໃຫ້ແກ່ຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນບົດຮຽນນີ້ ພວກເຮົາຈະເຫັນຕົວຢ່າງຈາກພຣະຄຳພີໃໝ່. ຂໍຄວາມຕ່າງໆຈະສຳແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳເລັດຂອງຄຣິສ ຕະຈັກໃນສັຕວັດແຮກ. ພວກເຂົາເຈົ້າພ້ອມໃຈກັນທຳງານເປັນທີມ ພວກເຮົາຈະມາເບິ່ງດ້ວຍກັນວ່າພວກ ເຂົາເຈົ້າເຮັດຢ່າງໃດ.

1. ການເດີນທາງໄປເຢຣູຊາເລັມຂອງໂປໂລ: (ຄາລາເຕັງ 2:1-6)

ການເປີດຂໍ້ຄວາມໃນຕອນນີ້, ໂປໂລກ່າວເຖິງການໄປເຢຣູຊາເລັມ (2:1) ເຮັດໃຫ້ມີຄຳຖາມຢູ່ 3 ຄຳຖາມ.

ຄໍາຖາມທີ 1. ການເດີນທາງຂອງໂປໂລໄປເຢຣູຊາເລັມ ແມ່ນການເດີນທາງດຽວກັນບໍ່ ທີ່ປາກົດໃນພຣະທັມ ກິຈການ 11:27-30? ເພາະໃນບາງໂອກາດໂປໂລແລະບາຣະນາບາ ກໍໄດ້ຮັບເອົາຂອງຖວາຍໄປກຸງເຢຣູຊາ ເລັມ ເພື່ອບັນເທົາທຸກຄຣິສຕຽນດ້ວຍກັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ການເດີນທາງໄປເຢຣູຊາເລັມ ໃນຄາລາເຕັງນີ້ ແມ່ນເນັ້ນໜັກໄປໃນເລື່ອງຄວາມສັມພັນຮະຫວ່າງຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດ. ໂປໂລກ່າວຢ່າງລະອຽດໃນພຣະ ທັມກິຈການບົດທີ 15. ໂປໂລໄດ້ປະຊຸມຢູ່ໃນສະພາກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະກໍໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມພົ້ນຂອງຄຣິສ ຕຽນ. ທີ່ປະຊຸມແລະໂປໂລກໍເຫັນດີເຫັນພ້ອມກັນທັງໝົດວ່າ ຄວາມພົ້ນແມ່ນມາດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ.

ຄໍາຖາມທີ 2. ໂປໂລໄປເຮັດຫຍັງຢູ່ທີ່ໃດຈົນເຖິງ 14 ປີ? ພຣະທັມກິຈການຈະເປັນປື້ມທີ່ເພີ່ມເຕີມໃຫ້ແກ່ ພວກເຮົາ ວ່າໂປໂລໄປເຮັດຫຍັງຢູ່ໃສ. ໂປໂລໄປເທສນາສັງສອນຢູ່ທີ່ເມືອງຕາໂຊຈາກນັ້ນ ກໍໄປທີ່ເມືອງອັນ ຕີໂອກພ້ອມກັບ ບາຣະນາບາ (ກິຈການ 11:19-26) ຫລັງຈາກນັ້ນຄາວນຶ່ງ ພວກເພິ່ນກໍພາກັນໄປເຢຣູຊາ ເລັມ ໃນເວລານີ້ ພວກເພິ່ນໄປເໝືອນຜູ້ປະກາດເພື່ອໄປບັນເທົາທຸກ.(ກິຈການ 11:30) ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບ ພຣະພອນທີ່ຄຣິສຕະຈັກເມືອງອັນຕີໂອກແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງເດີນທາງອອກໄປທົ່ວເອເຊັຽນອຍ ຊຶ່ງພວກເຮົາທັງ ຫລາຍເອີ້ນກັນວ່າ ການເດີນທາງປ່າວປະກາດຂອງໂປໂລເທື່ອທໍາອິດ.(ກິຈການບົດທີ 13) ມາເຖິງນີ້ພວກ ເຮົາກໍສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ 14 ປີແຫ່ງການປ່າວປະກາດພຣະກິຕິຄຸນ ເພື່ອຕອບສນອງຄໍາຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະ ເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມທີ 3. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງໄປເຢຣູຊາເລັມ? ໄປຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສໍາແດງໃຫ້ແກ່ເພິ່ນ. (2:2) ພວກ ເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສໍາແດງແກ່ເພິ່ນຢ່າງໃດ. ພຣະເຈົ້າຊົງນໍາພາໂປໂລແຕ່ລະວິທີແຕກຕ່າງ ກັນ ຊຶ່ງພວກເຮົາກໍຮູ້ຜ່ານມາແລ້ວໃນພຣະທັມກິຈການ. ໃນການເດີນທາງໄປດາມາເຊ, ພຣະເຈົ້າຊົງສໍາ ແດງດ້ວຍການປາກົດໃຫ້ເຫັນ ດ້ວຍການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດ.(ກິຈການ ບົດທີ 9) ໃນກິຈການ 9:17 ພຣະເຈົ້າຊົງສໍາແດງພຣະອົງໂດຍຜ່ານມະນຸດຄົນນຶ່ງຊື່ ອານາເນັງ. ໃນກິຈການ 16:9 ພຣະເຈົ້າຊົງສໍາແດງ ໃນຄວາມຝັນ. ໃນກິຈການ 22:17-21 ເມື່ອອ່ານແລ້ວພວກເຮົາກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າ ພຣະອົງຊົງປາກົດການ ໃນຮູບໃດແກ່ໂປໂລ.

ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງໄປເຢຣູຊາເລັມ? ການໄປນີ້ ເປັນການສໍາຄັນຫລາຍ ເໝືອນດັ່ງໄດ້ເວົ້າຜ່ານໄປແລ້ວວ່າ ພຣະເຈົ້ານໍາພາ, ແລະອີກສິ່ງນຶ່ງກໍຄື ເພື່ອຈະຕໍ່ຕ້ານຄໍາສອນປອມທີ່ມີບາງຄົນລັກລອບເຂົ້າມາສືບສອດແນມ ເອົາຄວາມຜິດຂອງພວກເຮົາ. ຖ້າເພິ່ນຫາກບໍ່ໄດ້ຈະແຈ້ງໃນເລື່ອງນີ້ ທຸກສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໄປກໍຈະບໍ່ມີຄວາມ ໝາຍຫຍັງເລີຍ. ຢູ່ເຢຣູຊາເລັມມີສອງພວກດ້ວຍກັນຄື ພວກທີ່ເປັນຫລັກໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຊັ່ນ ຢາໂກໂບ, ເປ ໂຕແລະໂຍຮັນ(2:9) ຢາໂກໂບຜູ້ເປັນນ້ອງຊາຍຂອງພຣະເຢຊູຊຶ່ງເມື່ອກ່ອນກໍຍັງບໍ່ທັນເຊື່ອ (ໂຍຮັນ 7:1-5) ເປໂຕ ແມ່ນຜູ້ນຶ່ງໃນຈໍານວນສາວິກ 12 ຄົນຂອງພຣະເຢຊູ ແລະໂຍຮັນກໍແມ່ນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູເຊັ່ນກັນ ຊຶ່ງເປັນລູກຊາຍຂອງເຊເບດາຍ. ທັງສາມທ່ານນີ້ແມ່ນເຫັນດີເຫັນພ້ອມກັບຄໍາສອນຂອງໂປໂລວ່າຄວາມພົ້ນ ນັ້ນແມ່ນມາໂດນທາງຄວາມເຊື່ອພຽງເທົ່ານັ້ນ.

ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບການແນະນຳ, ແລະອະທິບາຍແລ້ວວ່າຕິໂຕເປັນຄົນກຣີກ ແລະເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຂົ້າພິທີຕັດ(ພິທີຂອງຊາວຍິວ)ກໍຕາມ, ເຂົາກໍໄດ້ຖືກຮັບໃຫ້ເປັນພີ່ນ້ອງໃນພຣະຄຣິດຢ່າງສົມບູນ.(2:3) ເຣື່ອງຂອງເປໂຕກາຍມາເປັນຫົວຂໍ້ທີ່ສຳຄັນໃນເຢຣູຊາເລັມ. ແຕ່ໂປໂລກໍບອກວ່າພວກນັ້ນເປັນພີ່ນ້ອງທີ່ຈອມປອມ.(2:4) ດັ່ງທີ່ຜ່ານມາໃນຄາລາເຕັງ 1:6-9 ໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍແລ້ວວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດບິດເບືອນຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກສາບແຊງ. ໂປໂລບໍ່ໄດ້ຍອມອ່ອນຂໍ້ຕໍ່ຜູ້ໃດທັງສິ້ນ(2:5) ເພິ່ນກ່າວໃນຂໍ້ຕໍ່ໄປວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເພີ່ມເຕີມສິ່ງໃດໆແກ່ເພິ່ນເລີຍ(2:6)

2. ຜົນທີ່ຕາມມາ: (ຄາລາເຕັງ 2:7-10)

ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວການເດີນທາງໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມຄັ້ງນີ້, ລາຍລະອຽດແມ່ນເຫັນຢູ່ໃນກິຈການບົດທີ 15. ເມື່ອໂປໂລແລະຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນໄດ້ຕົກລົງກັນເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າມີສາມຢ່າງທີ່ໜ້າເປັນຫວ່າງຄື: ຄວາມພື້ນ: ຄົນຜູ້ນຶ່ງທີ່ຈະພື້ນໄດ້ຕ້ອງເຮັດຢ່າງໃດ? ຜູ້ນຳທຸກຄົນທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມເຫັນພ້ອມວ່າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄົນຕ່າງຊາດຫລືຄົນຍິວກໍຕາມ.

ການສາມັກຄີທັມ: ຄົນຍິວກັບຄົນຕ່າງຊາດຈະສາມັກຄີທັມກັນຢ່າງໃດ? ທຸກຄົນມີສິດທີ່ຈະສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ, ອ້ອນວອນອະທິຖານແລະນະມັສການພຣະເຈົ້າແລະອອກປ່າວປະກາດຂ່າວປະເສີດ. ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນຂອງເຮົາຕໍ່ໄປແລ້ວ ແຕ່ແມ່ນພຣະກາຍຂອງພຣະເຊື້ອຄຣິດ.

ການປ່າວປະກາດ: ເຮົາຈະນຳຄົນໃນໂລກນີ້ ໃຫ້ກັບມາຫາພຣະເຊື້ອໄດ້ຄືແນວໃດ? ການທຳງານຮ່ວມກັນບໍ່ແມ່ນການແຂ່ງຂັນຊິງດີຊິງເດັ່ນກັນ ນັ້ນຄືກຸນແຈອັນສຳຄັນດອກນຶ່ງ. ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ໃຫ້ເປໂຕອອກໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດທີ່ບໍ່ໄດ້ມີພິທີຕັດເໝືອນກັນ. ສຳລັບຢາໂກໂບແລະເກຟາ ແລະໂຢຮັນຜູ້ທີ່ເຂົານັບຖືວ່າເປັນຫລັກນັ້ນ ພວກນີ້ກໍໄດ້ພາກັນຈັບມືອ້ອນວອນອະທິຖານ ຖ້າຈະເວົ້າແລ້ວ ຜູ້ໃດທີ່ມີພອນສວັນທາງໃດກໍຮ່ວມກັນທຳງານເພື່ອງານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນຂໍ້ສຸດທ້າຍທີ່ໂປໂລກຳຊັບທີ່ສຸດກໍຄືວ່າ ຢ່າລືມຄົນຈີນ. (2:10) ຈິດໃຈຂອງຄຣິສຕຽນທີ່ແທ້ຈິງ ຄືມອງເຫັນຄົນທຸກຍາກ ເຫັນຄວາມຂັດສົນ ເຫັນຄວາມຈຳເປັນ ນີ້ລະຄືບາດກ້າວຂອງຄຣິສຕຽນ.

ຄຳແນະນຳແລະການກະທຳ

ໃນບົດຮຽນນີ້ ສອນພວກເຮົາໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບຂອງພຣະຣາຊໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາແຕກຕ່າງກັນໄປ ແລະການຮຽກເອີ້ນກໍແຕກຕ່າງກັນແຕ່ລະບຸກຄົນ. ທຸກວັນນີ້ ພວກເຮົາເຫັນແກ່ຊື່ສຽງ ເຫັນແກ່ໃບປະກາດ. ໃນສັມຍຄຣິສຕະຈັກຄາວແຣກ ເຂົາເຈົ້າເຫັນເປໂຕມີຂອງປະທານໃນການປະກາດໃຫ້ແກ່ຄົນຍິວ. ສ່ວນໂປໂລຈະມີຂອງປະທານໃນການປະກາດແກ່ຊາວຕ່າງຊາດ.

ພວກເຮົາໜ້າຈະພູມໃຈນຳຄົນທີ່ມີຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າໃນການປ່າວປະກາດ. ຢ່າໄດ້ອິດສາກັນ ຖ້າ
ພວກເຮົາຫາກມີສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນຈິດໃຈ ພວກເຮົາຈະພາກັນໄປບໍ່ເຖິງໃສ.

ຄຳຖາມ:

6. ເປັນຫຍັງພວກຍິວຈຶ່ງພາກັນຕໍ່ຕ້ານການປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງໂປໂລ?
7. ພວກເຮົາເຫັນຈຸດໃດບໍ່ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີບັນຫາໃນບົດຮຽນນີ້?
8. ຕິໂຕໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດທີ່ດີ ໃນບົດຮຽນນີ້?
9. ໃນກິດການບົດທີ 15 ພວກເຮົາສຶກສາດ້ວຍກັນມີຈັກຈຸດທີ່ສຳຄັນ? ອັນໃດແດ່?
10. ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ພວກເຮົາຈະສາມາດ ນຳມາພູມໃຈໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ການເປັນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ຄາລາເຕັງ 2:11-21
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ຄາລາເຕັງ 2:11-21
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ແນ່ນອນໃນເມື່ອຮັບເອົາຂ່າວປະເສີດມາໃນຊີວິດແລ້ວ ຍ່ອມມີການປ່ຽນແປງໃນຄວາມສັມພັນກັບສັງຄົມ, ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຍອມຮັບເອົາທຸກໆຄົນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຍ້ອມຮັບ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຈະທຳລາຍກຳແພງກິດກັນ ພວກເຮົາກັບຄຣິສະຕຽນຄົນອື່ນທີ່ແຕກຕ່າງກັບພວກເຮົາຫລາຍໆວິທີການ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຊອກຫາໆທີ່ຈະໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປີດໃຈກວ້າງອອກຮັບເອົາທຸກໆຄົນທີ່ເປັນຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົວເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ອາຈານ ໂປໂລ ໄດ້ບອກໃຫ້ ເປໂຕ ໃຫ້ເປັນຄົນສເມີຕິນສເມີປາຍໃນການປະຕິບັດຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດ ເພາະເຫັນວ່າຫລາຍຄົນຖືວ່າຄົນຕ່າງຊາດເປັນປະຊາຊົນສັ້ນສອງໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນເປັນການລຳບາກຫລາຍທີ່ຈະເປັນຄົນເຊື່ອຟັງຢ່າງສັດຊື່ຕໍ່ຂ່າວປະເສີດ, ຕົວຢ່າງໃນສມັຍ 1930 ທີ່ປະເທດເຢັງຣະມັນ. ພວກນາຊີ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີບັນຫາໜັກເກີດຂຶ້ນຊຶ່ງເປັນຜົນສະທ້ອນບໍ່ດີຕໍ່ທຸກໆຄົນຈົນໄປເຖິງຄຣິສຕະຈັກ. ພວກຄຣິສະຕຽນຄົນເຢັງຣະມັນມີຄວາມຍ້ານຖືກລົງໂທດ ຫລືມີຄວາມຕ້ອງການ ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ດີກວ່າເລີຍຍອມເປັນຄົນບໍ່ເຂັ້ມແຂງໃນຄວາມເຊື່ອເພາະເວລານັ້ນ ທ່ານຮິດເລີ ໄດ້ປະກາດໃຫ້ທຸກໆຄົນໃນປະເທດໃຫ້ກຽດ, ນັບຖື ແລະຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ ຖ້າໃຜຂຶ້ນຄຳສັ່ງມີບັນຫາໃຫຍ່-ຖືກຈຳລຸກຍາວນານ. ທ່ານ Dietrich Bonhoeffer ຜູ້ບໍ່ຍອມຈຳນົນເພາະມີຄວາມເຊື່ອດີຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູຈົນໄດ້ເສັງຊີວິດໄປ, ແຕ່ທ່ານ Martin Niemoeller ໄດ້ອິດທິນຕໍ່ການລົງໂທດຈຳລຸກແຕ່ໄດ້ລອດພົ້ນ ໃນທີ່ສຸດການທີ່ທ່ານມີປະສົບການໃນຄຸກນັ້ນເຮັດໃຫ້ທ່ານກາຍເປັນຜູ້ນຳຄົນສຳຄັນຫລັງຈາກສົງຄາມສົງບລົງ.

ອັດສາວິກໂປໂລໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຖວາຍຕົວຕໍ່ຂ່າວປະເສີດໃນສັດຕະວັດທີໜຶ່ງ. ເພິ່ນເປັນເໝືອນເຂັມຊີ່ ທິດບອກທາງຂອງການປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແລະເພິ່ນບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຕໍ່ຄວາມລຳບາກທີ່ຄົນທາງນອກ ແລະ ຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນດັ່ງພວກເຮົາໄດ້ເຫັນມາແລ້ວໃນປຶ້ມກິຈການ.

1. ບັນຫາ: (ຄາລາເຕັງ 2:11-13)

ເປໂຕ ຫລື ເກຟາທີ່ອາຈານໂປໂລໄດ້ຮ້ອງເພິ່ນຕາມພາສາກຣີກ. ເປໂຕໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈດີໃນ ຖານະເປັນຄົນຍິງ. ຕາມຫັມມະດາແລ້ວຄົນຍິງໃນສັມຍທິນຶ່ງພວກເຂົາບໍ່ມີການຄົບຄຳສະມາຄົມກັບຄົນ ຕ່າງຊາດ. ເປໂຕເຄີຍເປັນຄົນດັ່ງມາກ່ອນຈົນກະທັ້ງພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳຜັດໃນຊີວິດຈິດໃຈຂອງເພິ່ນ. ເພິ່ນໄດ້ມີ ປະສົບການກັບ ໂກເນລີໂອ ແລະໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ, “ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເລືອກໜ້າຜູ້ໃດ.” (ກິຈການ 10:34). ເປໂຕ ໄດ້ເວົ້າເຖິງເຮືອງນີ້ໃນກອງປະຊຸມຫລວງໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມຊິ່ງໄດ້ຈົດໄວ້ໃນປຶ້ມກິຈການ 15. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວ ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາພວກຕ່າງຊາດເຂົ້າຮ່ວມໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ເພິ່ນໄດ້ສລຸບດັ່ງນີ້: “ແຕ່ພວກ ເຮົາເຊື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ພົ້ນດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງເຈົ້າເຢຊູເໝືອນຢ່າງເຂົາ.” (ກິຈການ 15:11).

ໃນທີ່ສຸດ ເປໂຕ ໄດ້ເດີນຜ່ານຊີວິດຂອງພວກຍິງທີ່ເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວ ບໍ່ຢາກພົວພັນກັບຄົນຕ່າງ ຊາດ ແລະຮັບເອົາຕ່າງຊາດຢ່າງເສຣີ (ຄາລາເຕັງ 2:12). ການທີ່ເປໂຕຍອມຮັບເອົາຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນເປັນ ເຫດໃຫ້ຄົນຍິງຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມປັບຕົວເໝືອນກັນ. ໃນເມື່ອພວກຍິງຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມມາເຖິງ ເປໂຕ ໄດ້ຖອນຕົວອອກໄປເພາະຍ້ານຖືກຕ້ອງຕິ. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດ? ການປະພຶດຢ່າງນີ້ຂອງ ເປໂຕ ສະແດງໃຫ້ ເຫັນວ່າ ພວກຕ່າງຊາດບໍ່ມີສະພາບເທົ່າທຽມກັບຄົນຍິງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນກັບວ່າຂ່າວປະເສີດ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຊົນຊາດອື່ນໆ.

ໃນຕອນນີ້ອາຈານໂປໂລໄດ້ຕ້ອງຕິການກະທຳຂອງເປໂຕວ່າສິ່ງທີ່ຕົນເຮັດນັ້ນເປັນການຝ່າຝົນຫລັກ ການຂອງການປະກາດທົ່ວໂລກ ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຂ່າວປະເສີດໃນສັມຍສັດຕະ ວັດ ທິນຶ່ງໄດ້ແມ່ນເພື່ອທຸກໆຄົນທີ່ຂຶ້ນກັບຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ. ຫລັກການໃດໆທີ່ເປໂຕຝ່າຝົນນັ້ນ ທ່ານອາຈານ ໂປໂລປະເຊີນໜ້າເພາະເປໂຕໄດ້ແຍກຕົວເອງອອກໃນເມື່ອເຫັນພວກຍິງເຂົ້າມາ. ໂປໂລ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ ເຮົາໄດ້ຄັດຄ້ານຕໍ່ໜ້າເພາະເພິ່ນມີການຜິດພາດແທ້.” (ຄລຕ. 2:11), ກ່າວວ່າເປໂຕ ເປັນຄົນເວົ້າບໍ່ສັດຊື່. (ຄລຕ 2:13).

ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ອາຈານໂປໂລວ່າເປໂຕເວົ້າບໍ່ສັດຊື່ ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈເຖິງຊີວິດກ່ອນຂອງເປ ໂຕ ເພາະລາວເປັນສາວິກວົງໃນກັບອົງພຣະເຢຊູ ໄດ້ພົບເຫັນແລະປະສົບການໃນການກະທຳຂອງອົງ ພຣະ ເຢຊູດີ ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາຄົນທຸກຊາດ ຈະເປັນຊາດຍິງຫລືຄົນຕ່າງຊາດ (ມັດທາຍ 8:11; ລູກາ 4:16-30). ເປໂຕຍັງໄດ້ຍິນທີ່ພຣະເຢຊູຍອມຮັບຮູ້ວ່າພວກທີ່ເຊື່ອເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ (ລູກາ 14:23; ໂຢຮັນ 4:42). ເປໂຕໄດ້ເຫັນກັບຕາວ່າພຣະເຢຊູຕ້ອນຮັບຄົນທຸກໆຊາດເຂົ້າໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່າທຽມກັນ.

ເປໂຕໄດ້ພົບກັບ ໂກນີເລໂອ (ກິຈການ 10) ໄດ້ຮັບບົດຮຽນດີຈາກອົງພຣະເຢຊູ, ໃນຂະນະທີ່ເປໂຕ ໄດ້ນອນພັກຕອນສວາຍ ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ເປໂຕເຫັນນິມິດສາມເທື່ອ ທີ່ສອນວ່າບໍ່ມີຈັກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງ ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຖືວ່າບໍ່ສະອາດ. ຕໍ່ມາເປໂຕຈຶ່ງໄປຫາ ໂກນີເລໂອ ຜູ້ເປັນຄົນຕ່າງຊາດ ແລະກໍໄດ້ຮັບ ປະທານ ອາຫາຮ່ວມກັນ. ເປໂຕໄດ້ເຫັນກັບຕາອີກທີ່ອົງພຣະວິນຍານໄດ້ສະເດັດລົງມາຕໍ່ໂກນີເລໂອ ແລະສະມາຊິກ

ໃນຄອບຄົວ ເໝືອນກັບທ່ານໄດ້ເຫັນອົງພຣະວິນຍານໄດ້ສະເດັດລົງມາສູ່ຊາວຍິວ. ເປໂຕ ເຄີຍເປັນພະຍານ ໃຫ້ຢື່ນຢາງກ້າຫານວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນແກ່ໜ້າຄົນ (ກິຈການ 11:1-8). ເປໂຕຮູ້ດີເຖິງ ການກະທຳຂອງຕົນ ໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ, ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ທ່ານອາຈານໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ ເປໂຕເປັນ ຄົນເວົ້າແລະກະທຳບໍ່ ກົງກັນ-ບໍ່ສັດຊື່.

ແຕ່ເຫັນວ່າແປກປລາດບໍ່ແມ່ນເລື່ອງການບໍ່ສັດຊື່ຂອງເປໂຕໃນຂໍ້ນີ້. ແຕ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງບາຣະນາບ ກໍຖືກເຮັດຜິດທີ່ເຮັດເໝືອນເປໂຕ (ຄລຕ 2:13) ເພາະເຫັນວ່າທຸກຂໍ້ທີ່ຂຽນໄວ້ໃນປຶ້ມກິຈການໄດ້ເວົ້າແຕ່ ຄວາມດີຂອງບາຣະນາບ ທ່ານເປັນຄົນໃຫ້ຄວາມໝູນໃຈແກ່ຄົນອື່ນຕລອດ. ແຕ່ໃນບົດຮຽນນີ້ ທ່ານກາຍ ເປັນຄົນບໍ່ສັດຊື່ເພາະການກະທຳຂອງເປໂຕເຖິງເລື່ອງຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ເຂົ້າມາໃນຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ ຄຣິດເຈົ້າ.

2. ຫລັກການຄວາມເຊື່ອ: (ຄາລາເຕັງ 2:14-16)

ໃນການຕອບສນອງຂອງອາຈານໂປໂລຕໍ່ເປໂຕທີ່ເປັນຄົນເຮັດຜິດ ອາຈານໂປໂລໄດ້ສະເໜີຫລັກການທີ່ ເຫັນວ່າທຳອິດນັ້ນເປັນການຍາກທີ່ຈະຮັບເອົາ (2:14). ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນສຶກສາເປັນຕອນໆໄປໃນຫລັກ ການຂອງອາຈານໂປໂລສເນີ. ເປໂຕເອງເປັນຄົນຢື່ນຢາງບໍ່ຕ້ອງສົງສັຍ ຄຳທີ່ອາຈານໂປໂລກ່າວວ່າ ເປໂຕ ໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ເໝືອນຄົນຕ່າງຊາດນັ້ນມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ? ບາງທີສິ່ງທີ່ອາຈານໂປໂລອ້າງເຖິງແມ່ນປະສົບ ການຂອງເປໂຕກັບ ໂກນິເລໂອ ພ້ອມຄອບຄົວ ເວລາເດີນທາງໄປກັບສາມຄົນຜູ້ເປັນຄົນຕ່າງຊາດ ເປໂຕໄດ້ ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ແລະກິນເຂົ້າກັບຄອບຄົວ ໂກນິເລໂອ. ເປໂຕໄດ້ເຮັດເໝືອນຄົນນອກຊາດໃນເວລານັ້ນ ແລະດຽວນີ້ເປໂຕສັ່ງໃຫ້ຄຣິສຕຽນຢື່ນຢາງໃຫ້ເຮັດເໝືອນຕົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ອາຈານໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ ເປໂຕ ເປັນ ຄົນກະທຳຜິດ.

ອາຈານໂປໂລ ຕັ້ງຫລັກຄວາມເຊື່ອ ຄືໃຫ້ຍອມຮັບເອົາພວກຍິວ ແລະພວກຕ່າງຊາດຊຶ່ງຂຶ້ນກັບຫລັກ ພຣະສາສນາ: “ບໍ່ມີຜູ້ໃດຊຶ່ງຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທັມດ້ວຍການປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດ, ແຕ່ໃນທາງຄວາມ ເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດເທົ່ານັ້ນ. (2:15). ການເປັນຄົນຊອບທັມນັ້ນເປັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ພຣະອົງ ປະກາດວ່າຄົນບາບກາຍເປັນຄົນສິນທັມຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງທີ່ອາຈານໂປໂລສເນີນີ້ ແມ່ນເປັນຄຳ ຖາມເຖິງສິ່ງຈຳເປັນໃນຊີວິດ: ເຮັດວິທີໃດມະນຸດຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນສິນທັມຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້?

ຄຳຕອບຈາກຂໍ້ເທິງນັ້ນສາມາດສລຸບໄດ້ວ່າເຂົ້າໄປໄດ້ສອງທາງ: ພວກເຮົາສາມາດເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າ ໄດ້ດ້ວຍສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດເອງ ຫລື ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດເພື່ອເຮົາແລ້ວ. ບາງຄົນຄິດວ່າຕົວເອງເຂົ້າໄປຫາພຣະ ເຈົ້າ ໄດ້ດ້ວຍການກະທຳຂອງຕົນເອງຄືການນັບຖືສິນ-ກິດບັນຍັດ ຫລືເຮັດໃນທາງສາສນາ. ໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າເຮົາເຮັດດີທຳດີໄດ້ຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດ ພຣະເຈົ້າກໍຮັບເອົາເຮົາໄດ້. ຈີໂດບໍ່ ໃນປຶ້ມ ໂຢຮັນ ບົດ 3 ນີ ໂກເດັມເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູໃນເວລາກາງຄືນ ຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູບໍ່ເຮັດໃຫ້ລາວເຂົ້າໃຈເຖິງການຮັບ ເອົາຄວາມພົ້ນໄດ້. ທ່ານ ນີໂກເດັມ ເປັນຄົນນັບຖືສາສນາຢ່າງເຄັ່ງຄັດໃນສັມຍນັ້ນ, ຖ້າວ່າຄົນສາມາດເຮັດ ເອົາໂດຍການນັບຖືກິດສາສນາ ທ່ານຄົນນີ້ຄົງໄດ້ໄປສວັນແນ່. ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າຕໍ່ນີໂກເດັມວ່າ, “ເຮົາ ບອກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ບັງເກີດໃໝ່ ຜູ້ນັ້ນຈະເຫັນຮາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້.” (ໂຢ ຮັນ 3:3).

ໃນປຶ້ມພຣະຄຳພີໃໝ່ໄດ້ມີຂໍ້ພຣະຄຳພີບອກຢ່າງແຈ້ງວ່າ ມະນຸດເຮົາບໍ່ສາມາດພົ້ນຈາກບາບໄດ້ ໂດຍການນັບຖືກິດບັນຍັດ. ແຕ່ວ່າເປັນຫຍັງຄືນເຮົາຈຶ່ງຍັງຍິດຖືການກະທຳຢ່າງນັ້ນຢູ່? ຄຳຕອບກໍເພາະວ່າຄົນມັກຊອກຫາເຫດຜົນ ແລະພວກເຮົາໄດ້ຖືກສອນວ່າ, ບໍ່ມີໃຜເອົາອັນໃດໃຫ້ລ້າງ. ມັນເປັນເຫດຜົນດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດເພື່ອຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັກແລະຊອບພຣະທັຍໃນຕົນເອງ.

ຄວາມຄິດເປັນດັ່ງນັ້ນເພາະຈະເປັນການປອບໃຈຕົວເອງ. ບາງເທື່ອການທະນົງຕົວເປັນເຫດໃຫ້ມະນຸດເປັນຄົນມັກເພິ່ງຕົນເອງ ພວກເຮົາບໍ່ຍາກຍອມຮັບເອົາການເປັນຄົນເພິ່ງພາອາສັຍຜູ້ອື່ນ ຫລືເຮົາບໍ່ຍອມຮັບວ່າຕົວເອງເປັນຄົນອ່ອນແອ. ດັ່ງນັ້ນ, ມະນຸດເຮົາພາກັນສືບຕໍ່ວ່າຕົວເອງມີຄວາມສາມາດຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ດ້ວຍການກະທຳຂອງຕົນເອງ.

ອາຈານໂປໂລ ໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຕໍ່ຊາວເມືອງ ຄາລາເຕັງວ່າ ການທີ່ມະນຸດເຮົາຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ຍ້ອນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳຜ່ານທາງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພວກເຮົາຄວນເປັນຄົນຍອມຮັບເອົາສິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໄວ້ແລ້ວດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ຄືການຍອມຮັບວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດແກ້ບັນຫາໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ ແຕ່ຕ້ອງຮັບເອົາຂອງພຣະຣາຊທານດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາກາຍເປັນຄົນສິນທັມໄດ້ “ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ” (ຄາລາເຕັງ 2:16).

3. ຈັດຫາທາງໃຫ້: (ຄາລາເຕັງ 2:17-21)

ອາຈານໂປໂລ ຕັ້ງຮາກຖານເຖິງການປະກາດຂອງອົງພຣະເຢຊູວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຈັດທາງໄວ້ໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ຕອບເຖິງຂໍ້ຕ້ອງຕິຫລັກຄວາມເຊື່ອອັນດຽວທີ່ເຮັດໃຫ້ພົ້ນໄດ້. ມີຄວາມຕ້ອງຕິເປັນເລື່ອງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ຫລັກຄວາມເຊື່ອຊຶ່ງກ່າວວ່າເຊື່ອແຕ່ເທົ່ານັ້ນເປັນສິ່ງອັນຕະລາຍ. ການທີ່ຍົກເລີຍກິດບັນຍັດເປັນການຍົກເລີກທັມມະຈະຣີຍາອັນດີແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ຖ້າຄົນເຮົານັບວ່າເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຕາຍເພື່ອພວກເຂົາ, ຊຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຂົາມີເສຣີພາບໃນການເຮັດຜິດບາບຕາມໃຈໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ການທີ່ເປັນຄົນສິນທັມໄດ້ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ ເປັນການສນັບສນຸນຄົນໃຫ້ເຮັດບາບ. ຄວາມຄິດຢ່າງນັ້ນ ເປັນເຫດໃຫ້ອາຈານໂປໂລຕອບແບບງ່າຍໆວ່າ “ບໍ່ແມ່ນດັ່ງນັ້ນດອກ!” (2:17).

ອາຈານໂປໂລໄດ້ຕອບວ່າຫລັກຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງພົ້ນໄດ້ ບໍ່ແມ່ນວິທີການພ້ອມຄົນໃຫ້ເຮັດບາບ ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ການຮັກສາກິດບັນຍັດນັ້ນເອງເປັນສິ່ງພ້ອມຄົນໃຫ້ເຮັດບາບ (2:18). ການທີ່ກໍ່ສ້າງຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າດ້ວຍການຮັກສາບັນຍັດຕ່າງໆ ບໍ່ມາສາດເອົາຄວາມຜິດບາບອອກຈາກຊີວິດຂອງມະນຸດໄດ້ ຫລືເຮັດໃຫ້ເຮົາຖືກຕ້ອງກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ແຕ່ການເຮັດຢ່າງນີ້ເປັນການເຮັດບາບເພີ່ມຂຶ້ນ. ແຕ່ຢ່າເຂົ້າໃຈຜິດວ່າກິດບັນຍັດນັ້ນບໍ່ມີຄຸນຄ່າອັນໃດ. ມີຄຸນຄ່າ ແຕ່ກິດບັນຍັດນັ້ນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາຄືນດີ ຫລືຖືກຕ້ອງກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ແຕ່ໄດ້ຂັບໄລ່ເຮົາອອກໄກຈາກພຣະຄຣິດ. (ຄລຕ 2:19).

ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວໄປໄກກວ່ານັ້ນອີກ. ຄຳເວົ້າທີ່ກ່າວວ່າການເປັນຄົນສິນທັມໂດຍຄວາມເຊື່ອບໍ່ແມ່ນດ້ວຍກິດບັນຍັດເປັນການບອກໃຫ້ຄົນເຮັດບາບນັ້ນເຂົ້າໃຈຜິດເຖິງກິດບັນຍັດ ແລະຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູອີກດ້ວຍໃນຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. (2:20). ໃນເມື່ອພວກເຮົາກາຍເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອນັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຄົນດຽວ ພວກເຮົາມີອົງພຣະເຢຊູຄຣິດສະຖິດຢູ່ນຳດ້ວຍ. ພວກເຮົາມີພະລັງໝູນໃຈ

ຈາກອົງພຣະເຢຊູ. ການທີ່ເພິ່ງຕົນເອງ ແລະເຮັດເອົາເອງນັ້ນບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍເພາະ ຍັງຂາດຄຸນນະພາບ ແຕ່ຖ້າອາສັຍພະລັງຈາກອົງພຣະຄຣິດແລ້ວ ພວກເຮົາສາມາດກະທຳຫລາຍໆຢ່າງເປັນ ສິ່ງອັດສະຈັນ.

ອາຈານໂປໂລສລຸບໄວ້ວ່າ ຖ້າພວກເຮົາສາມາດເປັນຄົນສິນທັມໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງດ້ວຍການກະທຳດີ ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາໄດ້ປະຖິ້ມພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ດັ່ງ ນັ້ນ, ອາຈານໂປໂລເວົ້າເດັດຂາດວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ (2:21). ຄວາມພົ້ນດ້ວຍພຣະຄຸນທາງຄວາມເຊື່ອນັ້ນ ເປັນໄປໄດ້ດ້ວຍການສິ້ນພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູ ນັ້ນເປັນຂ່າວປະເສີດທີ່ອາຈານໂປໂລໄດ້ປະກາດຕໍ່ຊາວ ເມືອງຄາລາເຕັງ ເວລາເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງຄຣິສຕະຈັກໃນທີ່ນັ້ນ. ທ່ານອາຈານໂປໂລຂຽນຈົດໝາຍເພື່ອຊັກຊວນໃຫ້ ຊາວເມືອງນັ້ນເຊື່ອໝັ້ນຕໍ່ຂ່າວປະເສີດ.

ຄໍາຖາມ

1. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດເປໂຕຈຶ່ງໜີອອກຈາກໂຕະກິນເຂົ້າກັບພວກຕ່າງຊາດທີ່ເມືອງ ອັນຕິໂອເຊັງ ແລະໄປ ຮ່ວມໂຕະກັບພວກຍິວ?
2. ເປໂຕໄດ້ຮຽນຫຍັງແດ່ໃນການປະສົບການກັບ ໂກເນີລີໂອ?
3. ທ່ານຄິດວ່າເປັນຫຍັງອາຈານໂປໂລຈຶ່ງປະທະຫລີຕິຕຽນເປໂຕທີ່ແຍກຕົວເອງອອກ?
4. ທ່ານສາມາດຫວນຄິດຄົນຫລັງແລະໄດ້ເຫັນຄົນໃດຄົນນຶ່ງລຸກຂຶ້ນປະເຊີນໜ້າກັບຄວາມຜິດເພື່ອສິ່ງທີ່ ຖືກຕ້ອງເຖິງມັນຈະເປັນບັນຫາໃນຄຣິສຕະຈັກກໍຕາມນັ້ນ ມີບໍ່?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ຄວາມເຊື່ອສຸດຂີດ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ຄາລາເຕັງ 3:1-18, 26-29
<u>ພູມຫຼັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ຄາລາເຕັງ 3:1-29
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ຄວາມເຊື່ອເປັນສິ່ງດຽວທີ່ພວກເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບເອົາ ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຖືກຕ້ອງກັບພຣະອົງໄດ້ຢ່າງສິ້ນສຸດ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ພວກເຮົາຈະເອົາສິ່ງໃດເຂົ້າມາເພີ່ມນອກເໜືອຄວາມເຊື່ອເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາຖືກຕ້ອງກັບພຣະເຈົ້າໄດ້?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເມື່ອກັບຄືນໄປສຶກສາເຖິງເຫດຜົນຕົ້ນຕໍທີ່ອາຈານໂປໂລໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາກ່າວ ແມ່ນຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຖືກຕ້ອງກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະບອກວ່າສິ່ງນັ້ນແຫລະມີຄວາມໝາຍອັນແທ້ຈິງໃນຊີວິດ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົວເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ການເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຢູ່ໃນສະພາບສເມີກັນ, ນັ້ນແມ່ນມະນຸດເຮົາທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າໃນທິນທາງດຽວ-ໂດຍຄວາມເຊື່ອ. ແມ່ນຫຍັງເປັນຄຳຖາມທີ່ທ້າທາຍໃນຊີວິດທີ່ທ່ານເຄີຍຍົກເອົາມາຖາມ? ໃນເວລານະມັສການຕອນຂ້າພະເຈົ້າສອນເດັກນ້ອຍ. ມີບາງຄົນໃນພວກເຂົາໄດ້ຖາມຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນຄຳຖາມໜ້າຄິດວ່າ, “ພຣະເຈົ້າມີນ້ຳໜັກເທົ່າໃດ?” ມີເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ຖາມພໍ່ຂອງຕົນວ່າ, ຖ້າທ່ານໝໍເຈັບ ທ່ານໝໍຄົນນັ້ນໄປຫາທ່ານໝໍ ແລະທ່ານໝໍປົວກັນແນວໃດ? ມີຫລາຍຄຳຖາມພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຕອບໄດ້ ເໝືອນຄຳຖາມເຖິງນ້ຳໜັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄຳຖາມເປັນສິ່ງທ້າທາຍສມອງໃຫ້ພວກເຮົາຄິດຊອກຫາຄຳຕອບ. ດັ່ງນັ້ນ, ອາຈານໂປໂລໄດ້ໃຊ້ວິທີຕັ້ງຄຳຖາມນີ້ໃນຂໍ້ທຳອິດໃນບົດທີ 3 ຂອງປຶ້ມ ຄາລາເຕັງ. ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຄຳຖາມ 5 ຢ່າງເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນໃນທີ່ນັ້ນຄິດ ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາພິຈາລະນາເຖິງເຫດຜົນທີ່ພວກເຮົາພາກັນປະລະເລີຍຂ່າວປະເສີດທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫສນາໃຫ້ພວກເຂົາຟັງມາແລ້ວນັ້ນເວລາຢູ່ຮ່ວມກັນ.

1. ຄໍາຖາມເຖິງແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ: (ຄາລາເຕັງ 3:1-5)

ຄໍາຖາມທໍາອິດເປັນສິ່ງແປກປລາດ ແລະເລົ່າໃຈເປັນການກ່າວຫາ. ອາຈານໂປໂລແປກໃຈເພາະມີບາງຄົນໄດ້ເປົ່າພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ "ຫລອກລວງຫລືຕົບຕາ" ຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງຄາລາເຕັງ (ຄາລາເຕັງ 3:1). ຄໍາເວົ້າຫລອກລວງຕົບຕາບໍ່ແມ່ນໃຊ້ເວດມິນຄາຖາ. ແຕ່ຄໍາເວົ້າໄດ້ໃຊ້ເປັນຄໍາປຽບທຽບເຖິງພວກຢູດາຍທີ່ໃຊ້ຄໍາເວົ້າບໍ່ຈິງເຮັດໃຫ້ຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງນັ້ນຫລົງໄປ. ການທີ່ຫລົງເຊື່ອຄໍາເວົ້າຂອງພວກຢູດາຍນັ້ນເປັນສິ່ງໂງ່ ເພາະພວກຢູດາຍສອນໃຫ້ເຮັດຕາມກົດຂອງສາສນາ ຊຶ່ງເປັນການກັບໄປເປັນທາດອີກ. ແຕ່ຂ່າວປະເສີດໄດ້ນໍາເອົາເສຣີພາບແລະຄວາມໝັ້ນຄົງມາເຖິງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ຍົກເອົາເຮືອງອົງພຣະວິນຍານຂຶ້ນມາກ່າວ. ການທີ່ຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງຄາລາເຕັງໄດ້ຮັບເອົາພຣະວິນຍານນັ້ນເປັນດ້ວຍການປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຫລືບໍ່? ຫລືພວກເຂົາໄດ້ຮັບອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຣິສຸດເພາະດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ? (ຄລຕ 3:2). ພວກສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານດ້ວຍການກະທໍາຂອງພວກເຂົາເອງ ແຕ່ພວກເຂົາເຫັນວ່າການທີ່ໄດ້ຮັບອົງພຣະວິນຍານນັ້ນເປັນຂອງພຣະຣາຊທານຕ່າງຫາກ. ພວກເຊື່ອໃໝ່ໃນປຶ້ມກິຈການໃນວັນຊະບາໂຕກໍບໍ່ໄດ້ຮັບອົງພຣະວິນຍານດ້ວຍການກະທໍາຂອງພວກເຂົາ (ກຈກ 2). ຈິ່ງຈື່ໄວ້ວ່າ ການທີ່ໄດ້ຮັບອົງພຣະວິນຍານນັ້ນເປັນຂອງ ຂວັນໃຫ້ລ້າງ. ຄອບຄົວ ໂອນິລີໂອ ໄດ້ຮັບອົງພຣະວິນຍານເປັນຂອງຂວັນ (ກຈກ 10) ເຊັ່ນດຽວກັນ ຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງຄາລເຕັງໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານເປັນຂອງຂວັນໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມບັນຍັດໃດໆ. ພວກເຂົາໄດ້ຮັບອົງພຣະວິນຍານເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນ.

ອາຈານໂປໂລຍົກເອົາຄໍາຖາມທີສາມຂຶ້ນມາກ່າວຕໍ່ຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງຄາລາເຕັງເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຫັນເຖິງການຈະເຣີນໃນດ້ານຄວາມເຊື່ອດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຟັງ ບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດຕາມບັນຍັດ (ຄລຕ 3:3). ໃນເມື່ອພວກເຂົາຮູ້ແລ້ວວ່າການທີ່ໄດ້ຮັບອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຣິສຸດດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ແລະເປັນດ້ວຍເຫດໃດພວກເຂົາຈຶ່ງກາຍເປັນໂງ່ ຄືຢາກກັບໄປເຮັດໃຫ້ຊີວິດນີ້ຄົບບໍ່ຣິບູນຄືກາຍເປັນຄົນອາວຸໂສທາງຄວາມເຊື່ອດ້ວຍການປະຕິບັດຕາມບັນຍັດອີກ-ແລະເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ອາສັຍຄວາມເຊື່ອສຸດຂີດແຕ່ເທົ່ານັ້ນ?

ຄໍາຖາມທີສີ່ເຫັນວ່າມີຫລາຍໆຄົນເຂົ້າໃຈຜິດ. ອາຈານໂປໂລຖາມວ່າ, "ການທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ອິດທິນມາຫລາຍແລ້ວນັ້ນເປັນການເສັຽປໂຍດຫລື-ຖ້າເປັນການເສັຽປໂຍດແທ້?" (ຄາລາເຕັງ 3:4). ເຮືອງລາວຕອນນີ້ອາດໃຊ້ຄໍາເວົ້າ. ອາຈານໂປໂລອາດຖາມດັ່ງນີ້: ທ່ານເຄີຍໃຊ້ເວລາແລະກໍາລັງຫລາຍໃຫ້ແຜນການກາຍເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ດຽວນີ້ທ່ານໂຍນມັນຖິ້ມໄປຂັ້ນບໍ່? ຖ້າເຮັດດັ່ງນັ້ນກໍປຽບເໝືອນ ດຣ. ບິນລີແກລແຮມ ປະກາດຕົນເອງວ່າບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະຄັມພິອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ. ພວກເຮົາອາດຖາມທ່ານຄືນວ່າ, "ທ່ານໃຊ້ເວລາແລະກໍາລັງຢ່າງຫລວງຫລາຍປະກາດຄວາມຈິງ ເຮືອງຂ່າວປະເສີດແລະບັດນີ້ທ່ານຍອມປະຖິ້ມໄປຂັ້ນບໍ່?"

ຄໍາຖາມອັນທີຫ້າແມ່ນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຄຣິສະຕຽນເມືອງຄາລາເຕັງໃນເມື່ອເຂົາໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອອົງພຣະຄຣິດ (3:5). ອາຈານໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງສອງຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທໍາເພື່ອຄຣິສະຕະຈັກໃນເມືອງນີ້. ນຶ່ງ, ພຣະອົງປະທານອົງພຣະວິນຍານບໍ່ຣິສຸດໃຫ້. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ພຣະອົງຍັງທໍາການອັສຈັນໃນຖ້າມກາງພວກເຂົາອີກ. ການກະທໍາຂອງ ພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຂົານັ້ນບໍ່ແມ່ນພວກເຂົາໄດ້ປະ

ຕິບັດຕາມບັນຍັດໃດໆ ແຕ່ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ. ໃນເມື່ອອາຈານໂປໂລໄດ້ຍົກຄຳຖາມຂຶ້ນມາກ່າວເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ມອງເຫັນຕົ້ນຕໍກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານກຳລັງ ນຳພາແລະຊ່ວຍເຫລືອພວກເຂົາ.

2. ຕົວຢ່າງແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າໃນປະວັດສາດ: (ຄາລາເຕັງ 3:6-18)

ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວຫວນກັບຄືນໄປໃນປະວັດສາດ ແລະໄດ້ຍົກເອົາອັບຣາຮາມຂຶ້ນມາເວົ້າເພາະນັ້ນເປັນການເລີ່ມຕົ້ນສັນຍາຄວາມສັມພັນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ປະຊາຊົນ ທີ່ເປັນຕົວຢ່າງເຖິງການກາຍເປັນຄົນສິນທັມໄດ້ໂດຍອາສັຍຄວາມເຊື່ອແຕ່ເທົ່ານັ້ນ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຕົ້ນຕໍພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຄົນຂອງພຣະອົງໂດຍອັບຣາຮາມ, ກຳເໜືອນດັ່ງພຣະສັນຍາໃໝ່ໂດຍຜ່ານທາງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດກໍຂຶ້ນກັບຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ຍົກເອົາພຣະຄັມພິເດີມປັ້ມປະຖົມມະການ 15:6, ຊຶ່ງໄດ້ເຕືອນຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງນັ້ນວ່າອັບຣາຮາມ “ໄດ້ເຊື່ອຟັງ” ແລະພຣະເຈົ້າຖືວ່າຖືກຕ້ອງທີ່ກາຍເປັນຄົນສິນທັມນັ້ນຕ້ອງອາສັຍຄວາມເຊື່ອແຕ່ເທົ່ານັ້ນ. (ຄລຕ 3:6). ແນ່ນອນ ອັບຣາຮາມບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກອັນໃດເພື່ອຈະກາຍເປັນຄົນສິນທັມ ແຕ່ຍ້ອນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະທານໃຫ້ຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອ. ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າໄດ້ປະກາດວ່າເພິ່ນກາຍເປັນຄົນສິນທັມແລ້ວ ກ່ອນເພິ່ນໄດ້ຮັບພິທີຕັດ, ກ່ອນເພິ່ນຖວາຍລູກຊາຍ ອີຊາກ, 400 ປີກ່ອນມີກິດບັດຍັດຂອງໂມເຊ. ດັ່ງນັ້ນ, ແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມເຊື່ອ-ບໍ່ແມ່ນການປະຕິບັດຕາມບັນຍັດ-ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າຖືວ່າອັບຣາຮາມຖືກຕ້ອງແລະມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.

ອາຈານໂປໂລເອົາຕົວຢ່າງຂອງອັບຣາຮາມມາໃຊ້ໃນຊີວິດໄດ້ຢ່າງໃດ? ຕາມທຳນຽມແລ້ວພວກຍິວເຊື່ອວ່າພວກເຂົາເປັນເຊື່ອສາຍມາຈາກອັບຣາຮາມນັ້ນເປັນການພຽງພໍແລ້ວ. ແຕ່ອາຈານ ໂປໂລໄດ້ສເນີຂໍຄິດເຫັນແຕກຕ່າງກັນຄືວ່າ ການທີ່ເປັນເຊື່ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມນັ້ນບໍ່ຈຳເປັນເກີດມາຈາກສາຍເລືອດແຕ່ແມ່ນຄົນຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງດຽວກັນ. (3:7). ເໝືອນດັ່ງພວກເຮົາໃນເວລານີ້ ບໍ່ຈຳເປັນຈະເປັນສາຍເລືອດ ແຕ່ໃຫ້ມີຄວາມເຊື່ອເຖິງຈະເປັນຄົນຊາດໃດກໍຕາມສາມາດ ກາຍເປັນຄົນສິນທັມໄດ້. ຄຳສັນຍານີ້ໄດ້ຖືກສັນຍາຕໍ່ອັບຣາຮາມແລ້ວວ່າ ທຸກຊາດທຸກພາສາໃນໂລກນີ້ຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນຜ່ານທາງອັບຣາຮາມ.

ອາຈານໂປໂລ ໄດ້ຍົກເອົາການກາຍເປັນຄົນສິນທັມໂດຍຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ ແລະການປະຕິບັດຂອງພວກຍິວ (3:8-9). ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ອາຈານໂປໂລຍັງກ່າວຊ້ຳວ່າການເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອນັ້ນກໍຕ້ອງມີການກະທຳລົມຄວາມເຊື່ອແທ້. ຄົນໃດກໍຕາມຈະເປັນຊາດຍິວ ຫລືຄົນຕ່າງຊາດຕ້ອງກາຍເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ. ແຜນການທີ່ວ່າຕ້ອງກະທຳຕາມພຣະບັນຍັດນັ້ນພຣະເຈົ້າບໍ່ຖືວ່າຖືກຕ້ອງໃນສັມຍກ່ອນຫລືໃນສັມຍນີ້. ໃຫ້ລະວັງຜູ້ທີ່ອາສັຍບັນຍັດຈະເປັນຄົນຜິດຫວັງເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດປະຕິບັດຕາມບັນຍັດໄດ້ທຸກໆຂໍ້ໄດ້ຄົບໂດຍບໍ່ເຮັດຜິດແຕ່ສິ່ງໃດ. (3:10-11).

ເຮັດແນວໃດມະນຸດເຮົາຈຶ່ງສາມາດຖືກຕ້ອງກັບພຣະເຈົ້າໄດ້? ພຣະສັນຍາທັງສອງພາກໃນພຣະຄັມພິເດີມຜ່ານທາງອັບຣາຮາມ ແລະພຣະສັນຍາໃໝ່ຜ່ານທາງອົງພຣະເຢຊູ, ຈະເປັນຍິວຫລືກຣິກຄຳຕອບນັ້ນເໝືອນກັນຄື: ພວກເຮົາສາມາດເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ ແລະຖືກຕ້ອງກັບພຣະອົງໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອແຕ່ເທົ່ານັ້ນ. ກິດບັນຍັດຂອງພວກຍິວໃຊ້ບໍ່ໄດ້ ເພາະກົງກັນຂ້າມກັບຂ່າວປະເສີດ (3:12). ກິດບັນຍັດບໍ່ສາມາດນຳເຮົາເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ຢ່າງໃດ ແລະຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຖືກສາບແຊງ. ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າເຮັດເປັນແນວໃດພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດອອກຈາກການສາບແຊງຂອງ ພຣະເຈົ້າພາຍໃຕ້ກິດບັນຍັດນັ້ນ? ຄຳຕອບເຫັນ

ວ່າເປັນໜ້າເສົ້າເພາະວ່າ ບໍ່ຕ້ອງເຮັດອັນໃດ. ແຕ່ຂ່າວດີມີຢູ່ວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດອັນໃດໄດ້, ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຮົາແລ້ວຜ່ານທາງໄມ້ກາງແຂນ. “ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງໄຖ່ພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມ ບ້ອຍດ່າຂອງພຣະບັນຍັດໂດຍພຣະອົງຖືກບ້ອຍດ່າແທນພວກເຮົາ” (3:13).

ອາຈານໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງສິ່ງດີສອງຢ່າງເວລາພວກເຮົາເຂົ້າມາເຊື່ອ (3:14). ນຶ່ງ, “ພຣະພອນຊຶ່ງໄດ້ ປະທານແກ່ ອັບຣາຮາມ.” ຄຳນີ້ໄດ້ກ່າວຢູ່ໃນປຶ້ມປະຖົມມະການ 12:3, ບ່ອນພຣະເຈົ້າສັນຍາວ່າຈະປະ ທານພຣະພອນແກ່ “ທຸກຄົນໃນໂລກ.” ເວົ້າອີກຢ່າງນຶ່ງກໍແມ່ນການສົ່ງພຣະຊົນຂອງອົງພຣະເຢຊູທີ່ໄມ້ກາງ ແຂນເຮັດໃຫ້ພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດລົງ. ສອງ, ອາຈານໂປໂລກ່າວວ່າ, “ສັນຍາຈະປະທານອົງ ພຣະວິນຍານ.” ຄຳນີ້ໄດ້ອ້າງເຖິງກິຈການ 1:8. ທີ່ນີ້ພຣະເຢຊູໄດ້ສັນຍາວ່າຈະປະທານອົງພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດໃຫ້ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດໄປທົ່ວໂລກ. ໝາຍຄວາມວ່າການສົ່ງພຣະຊົນຂອງອົງ ພຣະເຊຢູປະທານອຳນາດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ສລຸບເຖິງພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບອັບຣາຮາມ. ຄຳເວົ້າໃນພຣະສັນຍາມີຄວາມ ໝາຍສອງຢ່າງ. ນຶ່ງ, ອາຈານໂປໂລໃຊ້ຄຳເວົ້າຂອງຄຳສັນຍາຂອງຄົນຕໍ່ຄົນ ຫລື ເອກກະສານສັນຍາ. ຕົວ ຢ່າງໜຶ່ງສິພິນັຍກັມ ໃນເມື່ອຄົນສັນຍາຕາຍໄປ ຄົນທີ່ມີຊື່ເປັນເຈົ້າຂອງດິນນັ້ນກໍກາຍເປັນເຈົ້າຂອງຄົນຕໍ່ໄປ ຕາມທີ່ຈິດໄວ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ. ຄຳສັນຍາທີ່ໄດ້ເຊັນໄປນັ້ນບໍ່ສາມາດຕື່ມຫລືຕັດຂໍ້ນຶ່ງຂໍ້ໃດໄດ້ຢ່າງ ເດັດຂາດ. ສອງ, ອາຈານໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງຄຳສັນຍາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບຄົນ. ໃນເມື່ອຄຳສັນຍາຂອງ ຄົນເຮົາຍັງບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະມະນຸດແຮງຕາຍຕົວແລະເປັນ ຂອງສັກສິດກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາກັບອັບຣາຮາມ (3:15-18)

3. ຜົນຂອງແຜນການພຣະເຈົ້າ: (ຄາລາເຕັງ 3:26-29)

ອາຈານໂປໂລ ໄດ້ກ່າວວ່າແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກພວກເຮົາຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ພວກເຮົາມີ ຄວາມສັມພັນດີກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໂດຍສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດເອງ ແຕ່ແມ່ນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຮົາ ແລ້ວທີ່ໄມ້ກາງແຂນ (3:26-27). ພວກເຮົາກາຍເປັນພາກສ່ວນໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພວກເຮົາ ພາກັນປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດ, ຊຳຮະຄວາມເປື້ອນ, ຫລືເຮົາມາຈາກຄອບຄົວດີ ແຕ່ຍ້ອນພຣະເຢຊູສົ່ງ ພຣະຊົນ ແລະຄົນມາຈາກຕາຍ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ກຳຈັດຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດເຖິງການຄືນດີ ແລະກາຍເປັນ ຄົນສິນທັມຈາກແນວທາງຂອງພວກຍິວໃນພຣະຄັມພີ. ຄາລາເຕັງ 3:28.

ກໍຣະນີນີ້ມີຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງອາຈານໂປໂລສເມີ. ເພິ່ນໄດ້ຍົກເອົາເຮືອງນີ້ມາເວົ້າເຖິງສາມຢ່າງໃນຊີວິດ ປະຈຳວັນຂອງເພິ່ນ: ທາງສັງຄົມ, ທັມມະຈະຣິຍາ, ແລະລະຫວ່າງຜູ້ຊາຍຜູ້ຍິງ. ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ ພຣະເຢຊູສະເດັດມາເພື່ອທຳລາຍກຳແພງໃນເຮືອງນີ້, ແຕ່ຍັງມີຢູ່ໃນສັມຍຂອງເພິ່ນມີຊີວິດຢູ່. ເພິ່ນໄດ້ສອນ ວ່າໃນພຣະເຈົ້າຄວາມແຕກຕ່າງບໍ່ເຫັນວ່າສຳຄັນຕໍ່ໄປ. ຕົວຢ່າງ: ຄົນຮັງມີ, ຖານະສັກສີ, ອາຊີບ, ຜິວພັນ ຫລືເພດວັຍ ເຮືອງດັ່ງກ່າວນີ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນວ່າເປັນກຳແພງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະມີຄວາມສັມພັນອັນດີກັບຄົນ ເຫລົ່ານັ້ນ.

ຄໍາສອນຂອງອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ບອກວ່າໃຫ້ພວກເຮົາປະຕິເສດກໍາແພງລະຫວ່າງບຸກຄົນ ແຕ່ສອນພວກເຮົາໃຫ້ຕອບສນອງຕໍ່ຄວາມແຕກຕ່າງ. ໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າພວກເຮົາມີຄວາມສັມພັນອັນໃໝ່ຕໍ່ກັນແລະກັນ, ຄວາມສັມພັນໃນດ້ານສັງຄົມ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ໃຊ້ຄໍາສອນຢ່າງນີ້ເພື່ອແກ້ບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງຄາລາເຕັງ, ເພາະຄໍາສອນຂອງພວກຍິວກ່າວວ່າ ພວກຕ່າງຊາດມີຄວາມສັມພັນນ້ອຍກວ່າ ຫລືເວົ້າອີກທາງໜຶ່ງວ່າພວກຍິວມີຄຸນຄ່າ ຫລືດີກວ່າພວກຕ່າງຊາດ (3:29). ອາຈານໂປໂລສລຸບໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ. ການທີ່ເປັນເຊື້ອສາຍຈາກອັບຣາຮາມນັ້ນບໍ່ຂຶ້ນກັບສາຍເລືອດທີ່ໄຫລໄປຕາມຕົວຕົນ ແຕ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ຖືກຂໍາຣະລ້າງໂດຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ

1. ສິ່ງໃດໃນຊີວິດຂອງຄຣິສະຕຽນ-ການເລີ້ມຕົ້ນ, ການຈົບລົງທີ່ພວກເຮົາມັກເອົາມາໃຊ້ຜິດເຖິງຄວາມສໍາເຣັດໃນຊີວິດ?
2. ຕາມຄວາມຄິດຂອງທ່ານແລ້ວ ເປັນຫຍັງອາຈານໂປໂລຈຶ່ງຍົກເອົາຕົວຢ່າງຂອງອັບຣາຮາມຂຶ້ນມາເວົ້າເຖິງການເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແຕ່ຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ?
3. ຫລັກການໃນຄາລາເຕັງ 3:29 ເອົາມາໃຊ້ກັບຄົນທີ່ເຂົ້າມາເປັນຄຣິສະຕຽນ ຫລື ສາມາດເອົາມາໃຊ້ໃນການສ້າງຄວາມສັມພັນກັບຄຣິສະຕຽນຄົນອື່ນໄດ້ບໍ່? ເປັນດ້ວຍເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງເວົ້າສລຸບຢ່າງນີ້?
4. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດພວກເຮົາຈຶ່ງມັກເອົາຄວາມສໍາເຣັດດ້ານມະນຸສທັມ ເຂົ້າມາໃຊ້ໃນການສ້າງຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ມີເສຣີພາບໃນການເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:

ຄາລາເຕັງ 4:1-10; 5:1

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:

ຄາລາເຕັງ 4:1-5:1

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:

ໃນເມື່ອພວກເຮົາເຂົ້າມາຫາພຣະເຈົ້າທາງຄວາມເຊື່ອ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີເສຣີຈາກສິ່ງຕ່າງໆທີ່ຈ້ອງດຶງພວກເຮົາໄວ້ ແລະມີຊີວິດໃນຖານະເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເສຣີໄດ້.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:

ພວກເຮົາຮັບເອົາເສຣີພາບຈາກພຣະເຈົ້າໃນສະພາບຢ່າງໃດເພື່ອໃຫ້ມີຊີວິດສົມບູນໃນຖະນະເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:

ອາຈານໂປໂລໄດ້ເຕືອນຄຣິສະຕຽນເມືອງຄາລາເຕັງເຖິງເສຣີພາບໃນພຣະຄຣິດ ແລະບອກພວກເຂົາໃຫ້ຍິດຖືເອົາໄວ້ໃຫ້ດີເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີສິ່ງໃດທັບມ້າງເສຣີພາບນັ້ນໄດ້.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສະຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ຢືນຢັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົວເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ແມ່ຕູ້ຄົນນຶ່ງຜູ້ມີຊື່ວ່າ ເບີຕາ ອາດາມ ມີນ້ຳໜັກພຽງ 50 ປອນ ແລະມີອາຍຸ 71 ປີ ອີງຕາມລາຍງານຈາກໜັງສືພິມ. ແມ່ຕູ້ຄົນນີ້ຫາລ້ຽງຊີບດ້ວຍການຂໍທານຕາມບ່ອນຕ່າງໆ. ເຄື່ອງນຸ່ງກິນໃສ່ແຕ່ຂອງເກົ່າໆທີ່ຄົນໃຫ້ທານ. ໃນທີ່ສຸດແມ່ຕູ້ຄົນນີ້ກໍໄດ້ຕາຍເພາະຂາດອາຫານແລະບ່ອນພັກໃນຮັດ ພໍຣິດາ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ໃນຮັດນັ້ນໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າ ແມ່ຕູ້ຄົນນີ້ເປັນຄົນຮັ່ງມີລາວໄດ້ປະມໍຣະດົກຕົກໄປມູນຄ່າຫລາຍກວ່າລ້ານຫລຽນໂດລາ ແລະມີເງິນສົດປະເມີນຜາກຄະນາຄານເຖິງ \$ 800,000 ແລະຍັງມີຂອງອີກຫລາຍຢ່າງມີຮາຄາແພງ. ແມ່ຕູ້ຄົນນີ້ມີທຸກຢ່າງທີ່ລາວຕ້ອງການ ແຕ່ເຫັນວ່າລາວມີຊີວິດຢູ່ບໍ່ສົມຖານະເປັນຄົນທີ່ມີເງິນ.

ຄຣິສະຕຽນຫລາຍໆຄົນມີຊີວິດຢູ່ເໝືອນແມ່ຕູ້ຄົນນັ້ນ, ພວກເຂົາມີສິ່ງຂອງທຸກຢ່າງຕາມຄວາມຕ້ອງການແຕ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ບໍ່ສົມຖານະ. ພວກເຂົາປະລະເສຣີທີ່ອົງພຣະຄຣິດໄດ້ມອບໃຫ້ເພາະພວກເຂົາຢ້ານຄວາມຕ້ອງຕິຈາກຄົນອື່ນ. ພວກຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງນັ້ນໄດ້ຕົກຢູ່ໃນສະພາບດຽວກັບແມ່ຕູ້ຄົນນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ຫັນຫລັງໃສ່ເສຣີພາບໃນອົງພຣະຄຣິດ ແລະຍອມກັບໄປຟັງຄຳສອນປອມຂອງພວກຢູດາຍ ຜູ້ເຂົ້າມາ

ແຊກແຊງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ, ອາຈານໂປໂລຈຶ່ງທ້າທາຍພວກເຂົາໃຫ້ຮັບເອົາເສຣີພາບນັ້ນໄວ້ ແລະມີຊີວິດຢູ່ໃຫ້ສົມເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

1. ກ່ອນເຂົ້າມາຫາພຣະຄຣິດ: (ຄາລາເຕັງ 4:1-3)

ຊີວິດເຕັມໄປດ້ວຍເຮືອງລາວນາງປະການ ຊຶ່ງພວກເຮົາພາກັນຜ່ານຈາກຈຸດນຶ່ງເຂົ້າໄປອີກຈຸດນຶ່ງ. ຈາກການປ່ຽນແປງນັ້ນພວກເຮົາຄວນຮັບຜິດຊອບ. ໃນຂໍ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນບົດທີ 4, ອາຈານ ໂປໂລກ່າວເຖິງການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນຜ່ານທາງໃນອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ເພື່ອຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງຄຳກ່າວຂອງອາຈານໂປໂລ ພວກເຮົາຕ້ອງຮູ້ເຖິງຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເວົ້າ, ຕາມທຳນຽມແລະການເປັນຢູ່ຂອງຊາວຍິວ.

ໃນສັມຍບູຮານຂອງຊາວຍິວ ເວລາເດັກນ້ອຍຍັງບໍ່ທັນເຕັມກະສຽນ ຖານະຂອງພວກເຂົາເປັນເໝືອນຂ້າທາດ. ເດັກນັ້ນບໍ່ມີສິດທິແນວໃດ ແລະເດັກນັ້ນຢູ່ໃຕ້ຄວາມເບິ່ງແຍງຂອງຄຣູສອນ ຫລືຜູ້ປົກຄອງ.

ອາຈານໂປໂລໃຊ້ສະພາບການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພວກອິສຣາເອັນ ກ່ອນອົງພຣະຄຣິດໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກ. ເໝືອນໃນພຣະຄຳພີເດີມ ພວກອິສຣາເອັນເປັນເໝືອນເດັກນ້ອຍ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າໃນຖານະຄົນອາວຸໂສ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຊ້ກົດລະບຽບແລະກົດຕ່າງໆເພື່ອສິດສອນໃຫ້ພວກເຂົານັບຖື. ໃນເມື່ອອົງພຣະຄຣິດສະເດັດມາແລ້ວ ສະພາບແລະສິດທິນັ້ນກໍໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງໄປ.

ອາຈານໂປໂລໃຊ້ລະບົບການຢ້ານກົວໃນສະພາບຂອງມະນຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນເມື່ອກົດບັນຍັດຍັງໃຊ້ໃນການປົກຄອງຢູ່ກ່ອນພຣະຄຣິດສະເດັດມາ ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາຍັງຢູ່ໃຕ້ບັນຍັດແລະຍັງເປັນຂ້າທາດຢູ່. ພວກເຂົາບໍ່ມີເສຣີພາບແຕ່ຢ່າງໃດ ແລະເປັນທາດຂອງ “ທັມມະດາແຫ່ງສາກົນຈັກກະວານ.” (ຄາລາເຕັງ 4:3).

ນັກປາດຫລາຍໆຄົນບໍ່ເຫັນດີ ຫລືຕົກລົງກັນເຖິງຄຳເວົ້າຂອງອາຈານໂປໂລທີ່ກ່າວວ່າ, “ທັມມະດາແຫ່ງສາກົນຈັກກະວານ” ຄຳເວົ້ານີ້ອາດໝາຍເຖິງອຳນາດແຫ່ງຄວາມສັກສິດໃນໂລກນີ້ ຫລືໝາຍເຖິງຄຳສອນກ່າວເຖິງກົດລະບຽບຕ່າງໆທີ່ມະນຸດປະຕິບັດເພື່ອໃຫ້ບັນລຸເຖິງຄວາມພົ້ນ. ໃນເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນຄວາມເຊື່ອຖືຂອງພວກເຂົາກໍເປັນພຽງພື້ນຖານເບື້ອງຕົ້ນທີ່ນຳເຂົາເຂົ້າໄປຫາການເປັນຂ້າທາດອີກ. ອາຈານໂປໂລໃຊ້ຊີວິດຕາມທຳນຽມຂອງຄົນທີ່ຢູ່ເມືອງຄາລາເຕັງ ເພື່ອສອນໃຫ້ເຂົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງສະພາບເກົ່າກ່ອນພວກເຂົາເຂົ້າມາຫາອົງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

2. ຫລັງຈາກອົງພຣະຄຣິດໄດ້ມາ: (ຄາລາເຕັງ 4:4-7)

ຫລັງຈາກເຂົ້າມາຫາອົງພຣະເຢຊູແລ້ວເຫັນວ່າທຸກສິ່ງຢ່າງໄດ້ປ່ຽນແປງໄປພົດ. “ເມື່ອຄົບກຳນົດແລ້ວ” ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດເຂົ້າມາຕາມພຣະສັນຍາ. ນັ້ນມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ? ບາງທີອາດໝາຍເຖິງສັນຕິພາບຈາກການເປັນທາດຂອງກຸງໂຣມ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປົກຄອງໄປທົ່ວມຸມໂລກ ຫລືອາດຈະໝາຍເຖິງຫົນທາງເສັ້ນໃຫຍ່ເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ຂອງຈັກກະພັດກາຍຊາ ຫລືໝາຍເຖິງການຄົມມະນາຄົມອັນໃຫຍ່ຂອງຊາວກຣີກທີ່ໂລກຍັງບໍ່ໄດ້ພົບເຫັນມາກ່ອນເລີຍ. ຫລືອາດໝາຍເຖິງການສ້າງຕົກໃຫຍ່ມະຫາຂອງພວກຍິວຕາມບ່ອນຕ່າງໆ ທີ່ເປັນບ່ອນເຮັດໃຫ້ສາສນາທູດສາມາດຕິດຕໍ່ກັບຄຣິສະຕຽນທົ່ວໄປໄດ້ຢ່າງສະດວກ. ຫລືໝາຍເຖິງເຮືອງຈິດວິນຍານຂອງໂລກ ທີ່ກຳລັງຕົກໄປໃນຄວາມບາບ ແມ່ນແຕ່ພວກບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ເຫັນດີ

ນຳດ້ວຍ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນກໍເປັນການສົມຄວນແລ້ວທີ່ພຣະເຈົ້າຈະສົ່ງອົງພຣະເຢຊູເຂົ້າມາໃນປະຈຸບັນ ສາດຂອງມະນຸດເພື່ອຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີສັນຕິສຸກ. ແນ່ນອນເຖິງເວລາສົມຄວນແລ້ວ ພຣະເຈົ້າກໍກະທຳ ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ.

ເມື່ອເຖິງເວລາແລ້ວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງອົງພຣະເຢຊູລົງມາ “ບັງເກີດກັບຜູ້ຍິງ (4:4). ບາງນັກປາດຄິດວ່າ ອາຈານໂປໂລໄດ້ເອົາການເປັນຍິງພົມມະຈາຣີເຂົ້າມາໃຊ້. ພວກເຂົາພາກັນແປປໂຍກທີ່ວ່າ: ເກີດຈາກຜູ້ຍິງ ທີ່ບໍ່ມີມະນຸດເປັນພໍ່. ຄຳເວົ້າເຖິງການເກີດບໍ່ຮື້ສຸດນີ້ໄດ້ເຫັນຢູ່ໃນປຶ້ມມັດທາຍບົດ 1:18-25 ແລະລູກາ 1: 34-35. ນອກຈາກນັ້ນອາຈານໂປໂລເວົ້າເຖິງການເປັນມະນຸດຂອງອົງພຣະເຢຊູ ຄືວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະ ບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ-ນັ້ນເປັນການສັກສິດ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງກໍບໍ່ສາມາດປະທານຄວາມພົ້ນໃຫ້ແກ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ໄດ້. ການທີ່ພຣະເຢຊູເປັນທັງມະນຸດແລະພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນສິ່ງສຳຄັນເພື່ອພຣະອົງໄຖ່ເອົາມະນຸດຊາດໃຫ້ ພົ້ນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ ແລະການໄຖ່ດ້ວຍການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ. ຄຳເວົ້າທີ່ວ່າໃນຂໍ້ 4-“ເກີດ ໃນໃຕ້ກົດໝາຍ” ໄດ້ບອກເຖິງສະພາບຂອງພຣະອົງວ່າ ພຣະອົງສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດ ໄດ້ລອດພົ້ນ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ເນັ້ນໃນຄວາມສຳຄັນໃນຂໍ້ນີ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງການເປັນມະນຸດ ແຕ່ເວົ້າເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະ ອົງໄດ້ປະທານແກ່ມະນຸດຊາດ. ພຣະອົງ “ໄດ້ບັງເກີດໃຕ້ກົດບັນຍັດ” ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃຕ້ຄວາມຜິດບາບ ເລີຍ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດບັດຍັດນັ້ນຫລາຍກວ່າມະນຸດຄົນອື່ນໃດ. ໃນທີ່ສຸດ ພຣະອົງໄດ້ໄຖ່ມະນຸດຜູ້ຢູ່ໃຕ້ບັນຍັດ ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີສິດກັບກາຍເປັນບຸດຍິງບຸດຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ (4:5).

ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຈັດທາໃຫ້ແກ່ພວກເຮົານັ້ນໄດ້ປ່ຽນສະພາບການສ້າງຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກ ເຮົາສາມາດເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າ “ພຣະບິດາ” (4:6). ແລະສະພາບການຂອງພວກເຮົາກໍໄດ້ຖືກປ່ຽນໄປຕໍ່ສາຍ ພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ-ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນຂ້າທາດອີກຕໍ່ໄປແລ້ວ ແຕ່ມີສິດທິກາຍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາໄວ້ກ່ອນນັ້ນ (4:7). ສິ່ງນັ້ນເປັນການປ່ຽນແປງຢ່າງປະຫລາດໃນຊີວິດຂອງພວກ ເຮົາໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາເຮົາເຂົ້າໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງຕລອດໄປ. (3:10-11).

3. ຄຳເຕືອນໃຫ້ລະວັງ: (ຄາລາເຕັງ 4:8-10)

ອາຈານໂປໂລ ໄດ້ທຽບຊີວິດທາງດ້ານຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສະຕຽນຊາວເມືອງ ຄາລາເຕັງກ່ອນພວກເຂົາ ເຂົ້າມາ ແລະຫລັງຈາກເຂົ້າມາຫາອົງພຣະເຢຊູ. ສະພາບຂອງພວກເຂົາກ່ອນມາຫາອົງພຣະເຢຊູນັ້ນ ພວກ ເຂົາມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງໃດ? ພວກເຂົາເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງສິ່ງຕ່າງໆ ຊຶ່ງທັມມະດາແລ້ວມັນບໍ່ແມ່ນພຣະແທ້. (4:8). ສິ່ງບໍ່ແມ່ນພຣະແທ້ນັ້ນ ແມ່ນຮູບປັ້ນທີ່ພວກເຂົາພາກັນຂາບໄຫວ້ກ່ອນພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູ ຄຣິດເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປທ່ອງທ່ຽວເມືອງໄທຍ ໄດ້ເຫັນໃນວັດນ້ອຍໆແຫ່ງນຶ່ງທີ່ມີຜູ້ຄົນໄດ້ຖວາຍບູຊາຕໍ່ພຣະ ຫລາຍອົງ ເພາະບໍ່ຮູ້ວ່າອົງໃດສັກສິດກວ່າ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍເໝືອນຊາວເມືອງຄາລາເຕັງພາກັນເຮັດຢູ່ເປັນປະ ຈຳກ່ອນພວກເຂົາມາຮູ້ ແລະຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ໃນເມື່ອຮັບເອົາພຣະເຢຊູ

ແລ້ວສະພາບການໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ ເພາະພວກເຂົາຮູ້ດີຂຶ້ນວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າອົງສັກສິດແລະທຸ່ງໆ ແທ້ແຕ່ອົງດຽວ.

ໃນເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນອາຈານໂປໂລໄດ້ທຽບເຖິງຊີວິດຂອງຊາວເມືອງຄາລາເຕັງວ່າ ການກະທຳຂອງ ພວກເຂົານັ້ນໄດ້ສະແດງບອກເຖິງການກັບໄປເຮັດກັບສິ່ງເກົ່າໆທີ່ພວກເຂົາຈາກມາ. ພວກເຂົາ ກັບຄືນໄປ ຫາຄວາມຮູ້ເທົ່າບໍ່ເຖິງການ ແລະການເປັນທາດ. ສິ່ງທີ່ເຂົາເຮັດນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດໃໝ່ ເພາະພຣະເຢຊູໄດ້ ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນມາແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນທິນທາງໃໝ່. ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ເຂົາໄດ້ມີຄວາມ ຕິດຕໍ່ກັບພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງໆແທ້ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຢາກກັບຄືນກາຍເປັນຂ້າທາດອີກ ຄືກັບໄປປະຕິບັດຕາມຄຳ ສອນຂອງພວກຢູດາ ຄືເຮັດຕາມກົດທຳນຽມຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນ.

ອາຈານໂປໂລເປັນຫ່ວງເຖິງການ “ນັບຖືມື້ ວັນເດືອນ ປີ” (4:10). ເພິ່ນໄປຫ່ວງເຖິງການຍອມເຮັດ ຕາມຄຳສອນຂອງພວກຢູດາ ເພາະເພິ່ນຖືວ່າການເຮັດຕາມພວກຢູດານັ້ນເປັນເໝືອນຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນ ພຣະເຈົ້າ ເພາະພວກເຂົານັບຖືເດືອນດາວ. ການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົານັ້ນໄດ້ຍອມໃຫ້ມານມີໂອກາດ ເຂົ້າມາແຊກຊິມ ແລະກາຍເປັນທາດຂອງມານ.

4. ທຳທາຍໃຫ້ຮຽກຮ້ອງເອົາເສຣີພາບ: (ຄາລາເຕັງ 5:1)

ທຽບກັບການສູນເສັງເສຣີພາບເພາະຍອມປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງພວກຢູດາຍ, ອາຈານໂປໂລໄດ້ ເວົ້າເຖິງການທີ່ມີເສຣີພາບອັນແທ້ຈິງນັ້ນມີໃນອົງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ. ເສຣີພາບນັ້ນແມ່ນການອອກຈາກແລະ ສຳລັບເພື່ອ. ພວກເຮົາມີເສຣີອອກຈາກການສາບແຂ່ງຂອງກົດບັນຍັດ. ກົດບັດຍັດໄດ້ນຳຄຳປ້ອຍດ່າຫລື ສາບແຂ່ງຕໍ່ມະນຸດຜູ້ພະຍາຍາມເພິ່ງຕົນເອງໃຫ້ເປັນຄົນສິນທັມ. ແຕ່ອົງພຣະຄຣິດໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ ພົ້ນດ້ວຍຍອມເປັນຜູ້ຮັບເອົາຄວາມສາບແຂ່ງແທນພວກເຮົາ (ຄາລາເຕັງ 3:13). ພວກເຮົາໄດ້ມີເສຣີໃນຊີວິດ ເພື່ອພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດເອງໄດ້. ແຕ່ດຽວນີ້ພວກເຮົາເຮັດໄດ້ຄືກາຍເປັນຄົນສິນ ທັມດ້ວຍການນຳພາຂອງອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຮົາຖືກເຮັດໃຫ້ມີເສຣີພາບຄືໃຫ້ກາຍເປັນ ຜູ້ທີ່ອົງພຣະຄຣິດໄດ້ໂຖ່ໃຫ້ເປັນດັ່ງພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ. (ໂຣມ 8:3-4)

ການມີເສຣີພາບນັ້ນບາງຄັ້ງກໍເຮັດໃຫ້ຍ້ານກົວ ແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ເສຣີພາບນັ້ນກໍເປັນການຍາກ ທີ່ຈະເຮັດ. ເປັນການງ່າຍເກີນໄປທີ່ຈະກັບຄືນຫາຊີວິດເດີມຄືເຮັດຕາມກົດບັນຍັດຕ່າງໆ. ນີ້ເປັນຄວາມຮູ້ ສຶກຂອງຄຣິສະຕຽນເມືອງຄາລາເຕັງປະເຊີນຢູ່. ດັ່ງນັ້ນ, ອາຈານໂປໂລຈຶ່ງທຳທາຍພວກເຂົາໃຫ້ຍິດໝັ້ນຕໍ່ ສັນຕິພາບທີ່ໄດ້ຮັບມາໃນອົງພຣະເຢຊູນັ້ນໃຫ້ດີ. ພວກຢູດາຍໄດ້ຊັກຈູງໃຫ້ພວກເຂົາກັບຄືນໄປເຮັດຕາມກົດ ບັນຍັດທີ່ພວກເຂົາເຄີຍເຮັດມາແລ້ວ ຄືກາຍເປັນຂ້າທາດຂອງກົດທັມນຽມ. ອາຈານໂປໂລຈຶ່ງຂຽນວ່າຢ່າ ພາກັນເຮັດ. “ໃຫ້ຍິດໝັ້ນ.” ເພາະພວກຢູດາຍ ໄດ້ຕັ້ງບັ້ງແຮ້ວໃສ່ພວກເຂົາໃຫ້ກັບຄືນໄປປະຕິບັດຕາມ ບັດຍັດ ເປັນເໝືອນລັກເອົາພວກເຂົາອອກຈາກເສຣີພາບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບໃນອົງພຣະຄຣິດເຈົ້າ. ອາຈານ ໂປໂລຈຶ່ງຂຽນໄປເຕືອນເປັນປະຈຳວ່າ, “ຢ່າຍອມເຂົ້າໄປທຽມແອກເປັນຂ້ອຍຂ້າອີກ.” ອົງພຣະຄຣິດໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ຄຣິສະຕຽນເຮົາມີສັນຕິພາບຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດພວກເຂົາຈຶ່ງຢາກກັບໄປເປັນຂ້າທາດ ຂອງກົດບັນຍັດອີກ?

ໃນທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນເບິ່ງໄປໄກເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນຄຣິສະຕຽນເປັນຄົນຜິດເໝືອນກັບຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງຄາລາເຕັງ ພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່ເປັນໜ້າສັງເກດ. ພວກເຂົາຄວນປະສົບກັບຄວາມສຸກສຳລານໃນຊີວິດ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນໂສກເສົ້າເທົ່າໃຈ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບແຕ່ຄວາມກົດດັນໃນຊີວິດ. ພວກເຂົາຄວນເປັນຄົນມີພະລັງແລະອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພວກເຂົາກາຍເປັນຄົນອ່ອນກຳລັງ ເປັນເໝືອນຄົນເບັ້ງແລະຍ້ານກົວ. ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງຄົນຂາດຖານະ.

ໃນອົງພຣະຄຣິດພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄຣິສະຕຽນໄດ້ຖືກຍົກສູງຂຶ້ນໃຫ້ຢູ່ໃນຖານະໃໝ່ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບສັພະທຸກສິ່ງກັບຄວາມຮັ່ງມີຂອງອົງພຣະເຈົ້າ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາເຫັນຄຸນຄ່າທີ່ອົງພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານໃຫ້ແລ້ວນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງສາມາດປະສົບກັບສັນຕິສຸກ, ເສຣີພາບ, ພະລັງ, ແລະໝັ້ນໃຈທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານສິດໃຫ້ເປັນບຸດຍິງຊາຍຂອງພຣະອົງ.

ຄຳຖາມ

1. ໃນຫົນທາງໃດທີ່ທ່ານຍັງໄດ້ເຫັນຄຣິສະຕຽນມີຊີວິດຢູ່ບໍ່ສົມຖານະໃນທຸກວັນນີ້?
2. ແມ່ນຫຍັງເປັນພາກສ່ວນເຮັດໃຫ້ຄຣິສະຕຽນໃນສັດຕະວັນນຶ່ງສົມຄວນເຂົ້າມາຮັບເອົາອົງພຣະຄຣິດ?
3. ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນອັນໃດທີ່ເຫັນວ່າເປັນການຫລອກລວງໃນຄຳເວົ້າ, “ເກີດຈາກຜູ້ຍິງ” ຄລຕ 4:4?
4. ເປັນຫຍັງຕ້ອງເຂົ້າໃຈເຖິງການເປັນມະນຸດ ແລະພຣະເຈົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ໝັ້ນຂອງໂລກ?

ດຣ. ບູນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ຍ່າງໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ຄາລາເຕັງ 5:13-26
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ຄາລາເຕັງ 3:2-26
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍພຣະວິນຍານແທນທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດ ເຮັດໃຫ້ປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນ ແລະສະແດງໃຫ້ເຫັນຜົນຂອງອົງພຣະວິນຍານ, ບໍ່ແມ່ນການກະທຳດ້ານເນື້ອໜັງ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ການມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຊີວິດຖືກຕ້ອງກວ່າການຮັກສາພຣະບັນຍັດບໍ່?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອປຽບທຽບການມີຊີວິດດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດ ກັບຊີວິດຢາກໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດດ້ານເນື້ອໜັງ ແລະເພື່ອຈະຄຳນວນເຖິງຄຸນນະພາບຂອງຊີວິດໃນຖານະເຕັມໄປດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານໃນຊີວິດ

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ຢືນຢັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົວເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊື່ວ່າ.

ບົດນຳ

ພວກເຮົາມີເສຣີພາບດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດ, ບໍ່ແມ່ນການຮັກສາພຣະບັນຍັດ. ອົງພຣະວິນຍານນຳພາໃນຊີວິດເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນຫລາຍໃນຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອ-ຜົນດີເພື່ອແບ່ງປັນກັບຄົນອື່ນ.

ຂອງຂວັນທຳອິດຈາກພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນຈິດຍິນ ຈິດຄັນນັ້ນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບກັບເສຣີໃໝ່ຄື: ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດອອກໄປທ່ຽວຫລິ້ນທຸກວັນສຸກ, ຂັບໄປໂຮງຮຽນ, ຫລືໄປຫາເພື່ອນເພື່ອສຶກສານຳກັນ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນວ່າໃນຖານະມີຈິດນັ້ນກໍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຫລາຍຄືກັນວ່າຕົນເອງສາມາດໄປທ່ຽວຫລິ້ນ ຫລືໄປເຮັດວຽກໄດ້ ແຕ່ຈຳເປັນຕ້ອງຈ່າຍຄ່າປະກັນພັຍ, ຄ່ານໍ້າມັນ, ແລະຄ່າຊ້ອມແຊມ. ຄຽສອນຂັບຈິດຍັງບອກວ່າການມີຈິດນີ້ມີພະລັງໃນທາງຜິດໄດ້ຖ້າບໍ່ລະວັງ.

ອາຈານໂປໂລກໍສອນຄ້າຍໆກັນໃນເຣື່ອງເສຣີພາບແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນປຶ້ມ ຄາລາເຕັງ 5:13

-26. ແມ່ນແທ້ຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູນີ້ມີເສຣີພາບຈາກກົດບັນຍັດໃດໆ. ແລະເພິ່ນໄດ້ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າໃນເສຣີພາບນັ້ນເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບອັນໃຫຍ່ຫລວງ ທີ່ສາມາດສລຸບໄດ້ໃນຄຳເວົ້າດຽວ, “ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເພື່ອນຮັກຕົນເອງ” (ຄາລາເຕັງ 5:14).

ຄຣິສຕຽນໃໝ່ຫລາຍໆຄົນອາດຄິດວ່າຕົນເອງມີເສຣີພາບແລ້ວອາດຄິດວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແລະຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດຕາມໃຈຊອບ. ແຕ່ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າກາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວກໍຮູ້ຈັກຮັບຜິດຊອບເຖິງຣິດທີ່ພໍ່ຊື່ໃຫ້. ພວກເຮົາຄວນກາຍເປັນຜູ້ອາວຸໂສທາງດ້ານຄວາມເຊື່ອ ແລະຮູ້ເຖິງເຣື່ອງພຣະຄຸນ ທີ່ໃຫ້ພວກເຮົາມີເສຣີພາບນັ້ນ-ບໍ່ແມ່ນເຊັ່ນໃບອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດຜິດບາບເລີຍ. ໜ້າທີ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະຄຸນຄື: “ຮັບໃຊ້ກັນແລະກັນໃນຄວາມຮັກ” (ຄລຕ 5:13).

1. ເສຣີພາບ ແລະຄວາມຮັກ: (ຄາລາເຕັງ 5:13-15)

ອາຈານໂປໂລໄດ້ສອນໃຫ້ຮັກເພື່ອນບ້ານນັ້ນແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບເປັນຄູ່ຄຽງກັບເສຣີພາບ ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບໃນອົງພຣະຄຣິດ. ການໃຫ້ຮັກເພື່ອນບ້ານນັ້ນເປັນການຮຽກຮ້ອງຢ່າງສູງເພື່ອໃຫ້ເປັນຄົນສິນທັມ, ເປັນມາດຕະຖານອັນສູງໃນຊີວິດ. ອາຈານໂປໂລຮູ້ຊີວິດຂອງມະນຸດເຮົາມັກເຮັດຄວາມຜິດບາບຫລາຍກວ່າ, ຫລອກລວງພວກເຮົາໃຫ້ເຮັດຜິດເໝືອນຊີວິດກ່ອນຮູ້ຈັກອົງພຣະຄຣິດ.

ອາຈານໂປໂລຮັບຮູ້ວ່າບາບນັ້ນເປັນສິ່ງຫລີກບໍ່ໄດ້, ພວກເຮົາຮູ້ດີກວ່າ. ບາງທີທ່ານອາດໄດ້ພົບກັບບາງຄົນເຖິງເຣື່ອງຢ່າງນີ້ມາແລ້ວ, ແຕ່ທ່ານອາດຮູ້ດີກວ່າທີ່ເຮັດຢ່າງນີ້! ຄຳເວົ້ານີ້ອາດໃຊ້ ກັບເດັກວັຍລຸ້ນວ່າຈິ່ງລະວັງແຕ່ໃນທີ່ສຸດເຂົາກໍເລືອກເອົາທາງຜິດ. ອາດແມ່ນຄົນງານຖືກເຕືອນເລື້ອຍໆເພາະບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນວຽກງານ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດກໍຍັງຜິດພາດຢູ່ເໝືອນເດີມ. ທ່ານຄວນ ຮູ້ດີກວ່າ ແຕ່ຍັງເຮັດຜິດຢູ່. ທ່ານຮູ້ດີກວ່າເຣື່ອງເພດກົງກັນຂ້າມ. ຜູ້ຊາຍກັບຍິງຖ້າບໍ່ແມ່ນຜົວເມັງ ອ້າຍນ້ອງກັນແລ້ວທ້າມບໍ່ໃຫ້ມີຄວາມໃກ້ຊິດກັນຈົນເກີນໄປ, ຖ້າບໍ່ລະວັງອາດຈະມີການຫລິ້ນຊູ້ເກີດຂຶ້ນເພາະເຣື່ອງຢ່າງນີ້ມັກເກີດຂຶ້ນຈາກສິ່ງເລັກນ້ອຍ: ດ້ວຍສາຍຕາ ແລະຄຳເວົ້າ.

ແນວໃດກໍຕາມພວກເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ມີຊີວິດທີ່ເປັນຕົວຢ່າງເໝືອນອົງພຣະເຢຊູ. ພວກເຮົາຄວນມີຊີວິດດີ ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາໄດ້ຍອມຟັງສຽງທີ່ອົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ພາຍໃນເຮົາ-ຜູ້ບອກເຖິງສິ່ງທີ່ຜິດແລະສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ໃຫ້ຍອມຟັງສຽງອົງພຣະວິນຍານ ແຕ່ຕອບເພິ່ນວ່າ, ແມ່ນແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ດີກວ່າ. ເຖິງມັນຈະເປັນການຕໍ່ສູ້ຈາກເໜືອໜັງກໍຕາມ.

ການທີ່ຈະເດີນເຂົ້າໄປໃນຊີວິດຢ່າງນີ້ຕ້ອງເປັນສິ່ງຕັ້ງໃຈ, ໃຊ້ຄວາມຄິດ ແລະມອງເຫັນວ່າວິທີການຂອງເສຣີພາບ ແລະຄວາມຮັກນັ້ນມັນເຂົ້າກັນໄດ້ແນວໃດ. ຄວາມຮັກ, ໃນເມື່ອຝຶກຊ້ອມແລ້ວກໍເຮັດໃຫ້ມີເສຣີພາບຕໍ່ຕົນເອງແລະຕໍ່ຄົນອື່ນ. ຮູບພາບທີ່ອາຈານໂປໂລໃຊ້ວ່າ, “ກັດກັນແລະກິນເນື້ອກັນ” ໄດ້ບອກເຖິງການເຫັນແກ່ຕົວ (5:15). ພວກເຮົາຄວນມີຊີວິດຕິດຕໍ່ກັນໃນໝູ່ບ້ານ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ຖ້າພວກເຮົາມີຊີວິດໃນຄວາມບາບ ພວກເຮົາກໍທຳລາຍເສຣີພາບແລະໃນທີ່ສຸກກໍເກີດການເສັ່ງຫາຍໃນໝູ່ບ້ານແລະສັງຄົມກັບຄືນອີ່ນ.

2. ຫລັກສະນະຂອງຄວາມບາບ: (ຄາລາເຕັງ 5:16-18)

ພວກເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບຄໍາເວົ້າຂອງອາຈານໂປໂລທີ່ເວົ້າເຖິງຄວາມປາຖນາຂອງ “ລັກສະນະຂອງຄວາມບາບ ກັບຊີວິດຝ່າຍວິນຍານ? ເວລາພວກເຮົາກັບໄປອ່ານໃນປຶ້ມປະຖົມມະການ ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ທຸກສິ່ງພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງນັ້ນດີໝົດ (1:31).

ໃຫ້ເຂົ້າໃຈເອົາໄວ້ວ່າ ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າສິ່ງຂອງ ຫລືມະນຸດເຮົາເປັນສິ່ງຊົ່ວໃນຕົວມັນເອງ. ແຕ່ອາຈານໂປໂລເວົ້າວ່າ ພວກເຮົາມີສອງຢ່າງທີ່ຈະເລືອກເອົາໃນຊີວິດ. ພວກເຮົາສາມາດເລືອກຕາມຝ່າຍໂລກ (ເນື້ອໜັງ) ຕາມສິ່ງທີ່ເຫັນໄດ້ ຫລືເລືອກເອົາກັບສິ່ງທີ່ຕາເຫັນບໍ່ໄດ້ (ຝ່າຍວິນຍານ). ອາຈານໂປໂລໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງຄາລາເຕັງເລືອກເອົາສິ່ງທີ່ຕາເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ເປັນສິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມນິກົດຂອງໂລກ.

ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ຊຽນເປັນຂໍ້ຕ່າງເຖິງສິ່ງທີ່ບໍ່ຄວນເຮັດ. ຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນກໍເໝືອນກັບວ່າກັບໄປປະຕິບັດຕາມກົດບັນຍັດຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເພິ່ນຕໍ່ຕ້ານ.

3. ການກະທໍາຂອງຄວາມຜິດບາບ: (ຄາລາເຕັງ 5:19-21)

ອາຈານໂປໂລ ໄດ້ບອກວ່າໃຫ້ເອົາຄວາມຫວັງຫ່າງໝົດ, ຄວາມສໍາເຮັດ, ແລະຄວາມພໍໃຈໃນຈິດວິນຍານໃນອົງພຣະວິນຍານ, ບໍ່ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງຂອງໃນໂລກນີ້. ໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງການກະທໍາ ຕ່າງໆໃນຂ້າງລຸ່ມນີ້ຊຶ່ງເປັນສິ່ງບໍ່ສາມາດໃຫ້ຄວາມພໍໃຈ.

“ການຫລິ້ນຊູ້, ການບໍ່ສະອາດ, ການໂລພະຕັນຫາ” ຄວາມຜິດບາບດ້ານເພດສັມພັນ-ອາດເຮັດໃຫ້ຄວາມພໍໃຈຊົ່ວຄາວໃນດ້ານເນື້ອໜັງ. ຄວາມສັມພັນທາງດ້ານຮ່າງກາຍບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ມີຄວາມພໍໃຈເກີດຂຶ້ນນອກຈາກການແຕ່ງງານ ເປັນຜົວເມັງກັນຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

“ການໄຫວ້ພຣະທຽມ, ການເຊື່ອເວດມົນຄາຖາ” ຖ້າເຮົາເຮັດກໍແມ່ນວ່າເອົາສິ່ງນີ້ໄປກ່ອນເອົາແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຮົານະມັສການແລະຍົກຍ້ອງ. ພຣະປອມບໍ່ສາມາດໃຫ້ຄວາມສຸກ, ຄວາມມ່ວນຊື່ນ, ແລະເປັນສາສນາທີ່ບໍ່ໃຫ້ຊີວິດຄົບບໍຣິບູນ.

“ການເປັນສັດຕູກັນ, ການວິວາດຜິດຖຽງກັນ, ການເທິງສາກັນ, ການຄຽດແຄ້ນກັນ, ການໄຜ່ສູງຕໍ່ກັນ ການແຕກແຍກກັນ” ເປັນສິ່ງເຮັດໃຫ້ເປັນສັດຕູຕໍ່ກັນ. ເວົ້າຂວັນກັນອາດເຮັດໃຫ້ຕົນເອງສະບາຍໃຈຊົ່ວລະຍະນຶ່ງ ເພາະໄດ້ເປີດອີກດ້ວຍຄວາມຮ້າຍ. ແຕ່ຫລັງຈາກນັ້ນທ່ານອາດກິນແໜງໃຈເພາະເປັນການບໍ່ສົມຄວນ. ໃນທີ່ສຸດກໍເຮັດໃຫ້ຂາດຄວາມສັມພັນທີ່ດີກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນຢ່າງໜ້າເສັຽດາຍ.

“ການຖືພິກຖືພວກ ເຫັນແກ່ຕົວ” ສິ່ງນີ້ເປັນການທ້າທາຍໃນສັງຄົມ ແລະໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາໃນທຸກວັນນີ້ເພາະທຸກຄົນມັກໄດ້ໃນທາງສ່ວນຕົວ.

“ການເສບສຸກຢາເມົາ ຫລືການກິນລ້ຽງຢ່າງຊົ່ວຊ້າ” ໃນສອງຢ່າງນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງການເສັຽຄວາມບັງຄັບຕົນເອງ. ຫລາຍໆຄົນເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເພາະຢາກບໍ່ອ່ອນຄວາມກົດດັນຂອງຊີວິດອອກໄປ. ພວກເຂົາຄິດວ່າຖ້າເອົາຄວາມກົດດັນອອກໄປຊົ່ວລະຍະນຶ່ງມັນອາດຈະດີຂຶ້ນ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ສ່ວນຜູ້ທີ່ມີພຣະວິນຍານແລ້ວຄວນຊອກຫາວິທີເອົາຄວາມກົດດັນອອກຈາກຊີວິດໃນທາງດີກວ່ານີ້: ເຊັ່ນ: ອ້ອນວອນ, ນະມັສການ, ແລະສາມັກຄີທັມກັບຄົນອື່ນໆ.

ອາຈານໂປໂລໃຊ້ຄຳເວົ້າໃນປໂຍກສຸດທ້າຍກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງຄວາມບາບ 5:21“ ແລະອື່ນໆໃນທຳນອງນີ້ອີກ” ເໝືອນກັບພວກທະນາຍຄວາມໃຊ້ໃນກົດໝາຍທີ່ວ່າ, ທັງໝົດນີ້, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຈຳກັດ. ອາຈານໂປໂລຮູ້ວ່າລາຍລະອຽດທີ່ເວົ້າໄປນັ້ນອາດບໍ່ຄົບທຸກຢ່າງ. ສິ່ງອື່ນໆທີ່ເພີ່ມບໍ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ນີ້ອາດມີຄວາມສາມາດເຮັດໃຫ້ເສັ້ນທາຍຄືກັນ. ຜູ້ທີ່ອາວຸໂສໃນຄວາມເຊື່ອຕ້ອງມີແສງຕາໂກເບິ່ງເຫັນສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນປໂຍດໄດ້ດ້ວຍຄວາມນຳພາຂອງອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ

ອາຈານໂປໂລໄດ້ບົດທ້າຍດ້ວຍຄວາມຄິດເຫັນເລິກໃນຂໍ້ 21. ຜູ້ທີ່ເຮັດຕາມຄວາມປາຖນາຂອງເນື້ອໜັງຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຮາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນມໍຣະດົກ. ການທີ່ເຮັດຕາມເນື້ອໜັງເປັນຜົນສະທ້ອນທີ່ເສັ້ນທາຍ. ຄຳເວົ້າທີ່ອາຈານໂປໂລໃຊ້ເຖິງຜົນຂອງຄວາມເຮັດຜິດບາບນັ້ນ ໄດ້ບອກວ່າໃຜກໍຕາມທີ່ເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ເພີ່ມເວົ້າມານັ້ນຈະໄດ້ແຍກອອກຈາກແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຫັນວ່າເປັນສິ່ງກົງກັນຂ້າມໃນເມື່ອເວົ້າເຖິງພຣະຄຸນ ແລະກົດບັນຍັດ. ສິ່ງອາຈານໂປໂລເວົ້ານີ້ແມ່ນເພີ່ມໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາລະວັງ ເອົາອົງພຣະວິນຍານນຳພາ, ແມ່ນຊີວິດທີ່ມີຄຸນນະວຸທິ ແລະມາດຕະຖານສູງເພື່ອໃຫ້ເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຖືວ່າຖືກຕ້ອງ ແລະທ່ຽງຫ້າມ.

4. ການກະທຳຂອງອົງພຣະວິນຍານ: (ຄາລາເຕັງ 5:22-26)

ເພາະບົດ 5:13-26 ເປັນບົດສອນເຖິງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ເສຣີພາບທີ່ໄດ້ຮັບນັ້ນ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ໃຫ້ເຫັນຮູບພາບຂອງການຮັບຜິດຊອບນັ້ນເປັນຢ່າງໃດແທ້. ຜົນຂອງອົງພຣະວິນຍານນັ້ນເປັນສິ່ງພວກເຮົາຄວນເອົາມາໃຊ້ນຳພາຊີວິດ. ພວກເຮົາສາມາດເປັນໝາກຜົນຂອງອົງພຣະວິນຍານໃນເມື່ອພວກເຮົາ

- ພວກເຮົາເຫັນຄົນນຶ່ງຄົນໃດມີຄວາມປິຕິຍິນດີໃນຊີວິດເຖິງແມ່ນມີບັນຫາ
- ພວກເຮົາເຫັນຄົນນຶ່ງຄົນໃດເຮັດດີຖ້າມກາງຄວາມຊົ່ວຊ້າ
- ພວກເຮົາເຫັນຄົນນຶ່ງຄົນໃດຍັງຖວາຍຕົວບໍ່ຍອມເຊົາໃນເມື່ອມີພາຣະຫລາຍ
- ພວກເຮົາເປັນຄົນນຶ່ງຄົນໃດຍັ້ມຕໍ່ຄົນທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ຕົນເອງ

ຕົວຢ່າງຂ້າງເທິງນີ້ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວິທີອົງພຣະວິນຍານເຮັດວຽກພາຍໃນຊີວິດຂອງຄົນ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອແທ້ຈິງ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາຍ່າງໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ພວກເຮົາຍ່ອມເຫັນຜົນຂອງພຣະວິນຍານ. ຖ້າພວກເຮົາກັບໄປຫາຄຳສັ່ງທີ່ອາຈານໂປໂລໃນຕອນທົວທິ- ໃຫ້ຮັກຄົນອື່ນເໝືອນຮັກຕົນເອງ, ຄຳສັ່ງນັ້ນແມ່ນເຮັດເພື່ອຄົນອື່ນ ເພາະຜົນຂອງພຣະວິນຍານແມ່ນສອນເຮົາແບ່ງປັນຄົນອື່ນ ບໍ່ແມ່ນການສະສົມໄວ້ເພື່ອຕົນເອງ.

ໃນເມື່ອພວກເຮົາເກີດຜົນແຫ່ງພຣະວິນຍານ ພວກເຮົາກໍກາຍເປັນເໝືອນພຣະຄຣິດ-ພວກເຮົາຍອມຕໍ່ຄົນອື່ນໄດ້. ອາຈານໂປໂລສອນວ່າ “ຈິ່ງດຳເນີນຊີວິດໄປຕາມພຣະວິນຍານດ້ວຍ.” ບົດ 5:25. ເໝືອນດັ່ງພວກທະຫານເດີນສວນສນາມຢ່າງໄປດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈເພື່ອຖວາຍຕົວ.

ຄໍາຖາມ

1. ໃນບ່ອນໃດທ່ານໄດ້ເຫັນອົງພຣະວິນຍານທໍາງານ? ທ່ານໄດ້ກາຍເປັນພາກສ່ວນຂອງພຣະວິນຍານນັ້ນບໍ່?
2. ເພີ່ມຈາກຜົນຂອງອົງພຣະວິນຍານ (5:22-26) ທ່ານມີຕົວຢ່າງເພີ່ມເຕີມປະກອບບໍ່?
3. ວິທີໃດທີ່ທ່ານສາມາດເບິ່ງເຫັນຄວາມແຕ່ກຕ່າງລະຫວ່າງຈາກສິ່ງນໍາພາໃຫ້ເຮັດບາບ ແລະຈາກການທີ່ເຮົາມີເສຣີພາບໃນອົງພຣະຄຣິດ?
4. ເປັນຫຍັງການທີ່ຖືກນໍາພາດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານ (5:22-23) ເປັນຜົນດີກວ່າການຮັກສາບັນຍັດຕ່າງໆ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 8

ຊີວິດໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ດີ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄາລາເຕັງ 6:1-10, 14-16

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ຄາລາເຕັງ 6

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຊີວິດຄຣິສຕະຈັກດີ ຊ່ວຍເຫລືອສະມາຊິກຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດບາບ, ພິສູດເບິ່ງ ຊີວິດຕົນເອງ, ສນັບສນູນພວກຜູ້ນຳ, ບໍລິດລະໃນການເຮັດດີ, ແລະຈົດຈໍ່ ໃສ່ພຣະຄຣິດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຊີວິດໃນຄຣິສຕະຈັກດີ ມີລັກສະນະແນວໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ພິຈາລະນາເບິ່ງຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາ

ອີງຕາມຄຳສອນຂອງໂປໂລເຣື້ອງ

ການປະພຶດຂອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະເບິ່ງວ່າມີຫຍັງແຕ່ທີ່ຂ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອຊ່ວຍຄຣິສຕະຈັກ.

ຄຳນຳ

ຊີວິດໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ດີປະກອບດ້ວຍການແບ່ງປັນເຊັ່ນ: ພາລະອັນໜັກຂອງກັນແລະກັນ, ຊັບສິ່ງຂອງ, ການເກັບກຽວ, ແລະຂ່າວປະເສີດ. ຊີວິດໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ດີເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະອະທິບາຍສຳລັບບາງຄົນ ເພາະຄຣິສຕະຈັກຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກທີ່ພຣະຄຣິດຊົງເອີ້ນໃຫ້ເຮັດ; ແຕ່ສຳລັບອີກຫລາຍຄົນ ເລື່ອງນີ້ ເປັນຂອງທັມມະດາ ເພາະພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດຢູ່ເປັນປະຈຳ. ອີງຕາມທັມມະຊາດຂອງມະນຸດເຮົາເລື່ອງ ຄວາມຜິດບາບແລ້ວ ຫລາຍຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກກໍມີຄວາມສາມັກຄີກັນດີ ແຕ່ອີກຫລາຍໆຄຣິສຕະຈັກກໍບໍ່ ເຄີຍມີຊີວິດທີ່ມີສັນຕິສຸກເລີຍ.

1. ຊ່ວຍຮັບພາລະ: (ຄາລາເຕັງ 6:1-5)

ໃນຄາລາເຕັງ 6: 1-5, ໂປໂລສັ່ງສອນເລື່ອງການຊ່ວຍສະມາຊິກທີ່ຫລົງຜິດແລະໄດ້ຖືກຕັດອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກ; ທ່ານໄດ້ສອນເລື່ອງການຊ່ວຍຮັບພາລະອັນໜັກຂອງກັນແລະກັນໃນຄຣິສຕະຈັກ. ໂປໂລເຫັນວ່າ ຄວາມສັມພັນແລະການຊ່ວຍຄົນທີ່ຜິດພາດໃຫ້ກັບຄືນດີ ມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍກວ່າການສຳຮລັງຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ຂາວສະອາດ.

ໂປໂລແນະນໍາຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ຊ່ວຍຄົນທີ່ໄດ້ຫລົງຜິດໄປໃຫ້ກັບຄືນດີ ດ້ວຍຄວາມອ່ອນສຸພາບ ເພື່ອຜູ້ທີ່ທໍາຜິດຈະບໍ່ໄດ້ມີການອັບອາຍຂາຍໜ້າ. ບາງຄັ້ງມີຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນທີ່ພຍາຍາມຊ່ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ກັບຄືນດີໄດ້ພົບຕົວເອງຢູ່ໃນສະພາບດຽວກັນ. ສະນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງສອນໃຫ້ທຸກຄົນຈຶ່ງມີຄວາມຣະມັດຣະວັງໃນເລື່ອງນີ້.

ການຊ່ວຍຄຣິສຕຽນທີ່ຫລົງຜິດໄປໃຫ້ຄືນດີ ມີຄວາມສໍາຄັນກວ່າຄວາມຕິສິນນິນທາຈາກຂ້າງນອກ; ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເປີດປະຕູຮັບຄົນຜິດທີ່ໄດ້ມີການກັບໃຈ; ພຣະເຊື້ອຕ້ອນຮັບຄົນເກັບພາສີ, ໂສເພນີ, ແລະຄົນຂີ້ທູດ ໃນຂະນະທີ່ສັງຄົມບໍ່ຍອມຮັບຄົນພວກດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ໂອກາດທຸກໆຄົນ ຄໍາອຸປະມາເລື່ອງການອະພິຍໂທດໃຫ້ກັນແລະກັນ ເປັນຄໍາສອນທີ່ສໍາຄັນສໍາລັບພວກເຮົາ (ມັດທາຍ 18: 21-33).

2. ແບກພາຣະຂອງຕົນເອງແລະຊ່ວຍແບກຂອງຄົນອື່ນ: (ຄາລາເຕັງ 6:5)

ຄາລາເຕັງ 6: 2 ສອນໃຫ້ "ຊ່ອຍຮັບພາຣະອັນໜັກຂອງກັນແລະກັນ" ແລະ 6: 5 ສອນວ່າ "ທຸກຄົນຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພາຣະຂອງຕົນ." ຫລາຍຄົນຄິດວ່າພຣະທັມສອງຂໍ້ນີ້ບໍ່ສອດຄ່ອງກັນ; ແຕ່ຄວາມຈິງມີຢູ່ວ່າພຣະທັມສອງຂໍ້ນີ້ເວົ້າຄົນລະເລື່ອງ. ແນ່ນອນພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕົວເອງຕໍ່ໜ້າພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນພິພາກສາ; ພວກເຮົາຊ່ວຍກັນບໍ່ໄດ້ໃນວັນນັ້ນ. ການຊ່ອຍຮັບພາຣະໜັກຂອງກັນແລະກັນເວົ້າເຖິງປັດຈຸບັນ; ມີບາງຢ່າງພວກເຮົາແບກເອງໄດ້ ແຕ່ມີຫລາຍຢ່າງພວກເຮົາຕ້ອງການຄົນອື່ນແບກຊ່ວຍ.

ການຊ່ອຍຮັບພາຣະໜັກຂອງກັນແລະກັນເປັນໜ້າທີ່ສໍາຄັນໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເວລາສະມາຊິກຄົນນຶ່ງພົບຄວາມລໍາບາກ, ສະມາຊິກຄົນອື່ນໆຈະຕ້ອງຊ່ວຍແບກພາຣະຊຶ່ງອາດຈະເປັນເຂົ້າຂອງເງິນທອງ, ການສນັບສນຸນ, ການອ້ອນວອນອະທິຖານ, ແລະການໝູນໃຈໃນເວລາທີ່ຂັດສິນ. ການຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນໆ ນໍາຄວາມຍິນດີມາສູ່ຕົວເອງ, ທັງເປັນການເຊື່ອຟັງພຣະທັມຄໍາສອນ ແລະນໍາກຽດໄປໃຫ້ພຣະຄຣິດດ້ວຍ.

ການຊ່ອຍຮັບພາຣະໜັກຂອງກັນແລະກັນເປັນເລື່ອງທີ່ປະຕິເສດບໍ່ໄດ້ເພາະພວກເຮົາເປັນພາກສ່ວນໃນພຣະກາຍດຽວກັນຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ "ຖ້າອະວັຍວະນຶ່ງເຈັບ ອະວັຍວະທັງໝົດກໍເຈັບດ້ວຍກັນ ຖ້າອະວັຍວະນຶ່ງໄດ້ກຽດ ອະວັຍວະທັງໝົດກໍຊົມຊື່ນຍິນດີດ້ວຍກັນ" (1 ໂກຣິນໂທ 12: 26).

3. ຈົ່ງແບ່ງປັນສິ່ງທີ່ດີ: (ຄາລາເຕັງ 6:6)

ຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນເຂົ້າໃຈດີວ່າພຣະທັມຕອນນີ້ເປັນຄໍາເຕືອນຄຣິສຕະຈັກ ເລື່ອງການລ້ຽງດູພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກທ້ອງຖິ່ນຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ; ແຕ່ໂປໂລອາດຈະຄິດໄກກວ່ານັ້ນອີກ ເຊັ່ນພວກຜູ້ສອນທັງຫລາຍທີ່ກຽດເຢຣູຊາເລັມ ເພາະພວກຜູ້ສອນພຣະທັມໃນສມັຍນັ້ນແມ່ນອອກມາຈາກທີ່ນັ້ນ.

ມີຫລາຍຢ່າງທີ່ຄຣິສຕະຈັກສາມາດດູແລພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ເຊັ່ນ: (1) ການໃຫ້ເງິນເດືອນແລະເງິນອື່ນໆ; ຜູ້ຮັບໃຊ້ສ່ວນຫລາຍໄດ້ລົງທຶນສ່ວນຕົວຫລາຍສົມຄວນເພື່ອຕຽມຕົວ, ທັງເວລາແລະຊັບສິນກ່ອນຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້; (2) ການສນັບສນຸນສະຖາບັນທີ່ສອນພຣະຄຣິສຕະທັມເພາະທີ່ນັ້ນເປັນບ່ອນອົບຮົມພວກຜູ້ຮັບໃຊ້; (3) ການ

ເປີດຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ເປັນບ່ອນຝຶກງານສໍາລັບພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ກໍາລັງຢູ່ໃນການອົບຮົມ; ຄຣິສຕະຈັກອະນາຄົດມີຄວາມຕ້ອງການຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ໄດ້ຜ່ານການອົບຮົມຈາກສະຖາບັນ; ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ທ່ານຊ່ວຍເຫລືອໃນມື້ນີ້ອາດຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ແຕ່ງງານໃຫ້ລູກຫລານຂອງທ່ານໃນມື້ໜ້າ.

4. ມີສ່ວນໃນການເກັບກຽວ: (ຄາລາເຕັງ 6: 7-10)

ຊີວິດໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ດີໝາຍເຖິງການຫາໂອກາດເພື່ອການຫວ່ານພຶດທີ່ຈະນໍາໄປສູ່ການເກັບກຽວ "ຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ" (6:8). ພຣະທັມໃນຕອນນີ້ເຕືອນພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ເມື່ອຍລ້າໃນການຫວ່ານພຣະທັມ; ໂປໂລຂຽນໄວ້ໃນ 6:9 ວ່າ "ຢ່າໃຫ້ເຮົາເມື່ອຍລ້າໃນການເຮັດດີ." ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາພາກັນຍອມແພ້ເພາະບໍ່ເຫັນໝາກຜົນໃນທັນທີທັນໃດ. ການເກັບກຽວຈະມາເຖິງຕາມກໍາໜົດເວລາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ລໍຖ້າຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເກັບກຽວເປັນເລື່ອງຍາກສໍາລັບພວກເຮົາທີ່ຢູ່ໃນຍຸກທີ່ບໍ່ມີຄວາມອິດທິນໃນການລໍຄອຍ; ພວກເຮົາຕ້ອງການທຸກຢ່າງທີ່ໄວໆ. ແຕ່ເວລາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເໝືອນເວລາຂອງມະນຸດ; ພຣະອົງຊົງໃຫ້ທຸກຢ່າງເກີດຂຶ້ນຕາມວັນເວລາທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກໍານົດໄວ້. ໂປໂລຈຶ່ງເນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງເຮັດການດີໄປເລື້ອຍໆ ເພາະເວລາຂອງການເກັບກຽວເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນເຈົ້າຂອງນາ.

5. ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດ: (ຄາລາເຕັງ 6:14-16)

ບາງຄົນທີ່ຄຣິສຕະຈັກຄາລາເຕັງໄດ້ອວດເຖິງຄວາມສາມາດ ເລື່ອງການນໍາຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ມາຮູ້ພຣະຄຣິດ; ໂປໂລເຕືອນພວກເຂົາເຈົ້າວ່າສໍາລັບຕົວທ່ານເອງ ຈະບໍ່ອວດສິ່ງອື່ນໃດໆ "ນອກຈາກເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ" ເທົ່ານັ້ນ (6:14).

ການອວດເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນຂອງໂປໂລຄວນຈະເປັນຕົວຢ່າງສໍາລັບພວກເຮົາ. ຍາມທຸກລໍາບາກ, ໂປໂລເນັ້ນເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະຄຣິດ. ຍາມມີຄວາມສຸກສໍາລານ, ໂປໂລເນັ້ນເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະຄຣິດ; ໃນລະດູ ແລະນອກລະດູ, ໂປໂລອວດເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະຄຣິດ. ການອວດຂອງໂປໂລ ເລື່ອງໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະຄຣິດຊ່ວຍທ່ານໃນການແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຊີວິດໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ດີຈະຕ້ອງປະກອບດ້ວຍການແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດໃນວິທີຕ່າງໆ.

ສໍາລັບໂປໂລ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຊົງກະທໍາໃນຊີວິດເປັນຈຸດເດັ່ນຂອງທ່ານ. ເລີ້ມຕົ້ນຈາກການມາເປັນຄຣິສຕຽນໃນຂະນະທີ່ກໍາລັງເດີນທາງໄປດາມາເຊ ເຮັດໃຫ້ທ່ານລືມບໍ່ໄດ້; ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ທີ່ໃດ ທ່ານຈະປະກາດເລື່ອງພຣະຄຣິດເລື້ອຍໄປ. ຈາກການເປັນຜູ້ຂົ່ມເຫງ ມາເຖິງການເປັນຜູ້ປະກາດ ແລະປຸກຕັ້ງຄຣິສຕະຈັກຜູ້ບໍ່ຍອມອິດເມື່ອຍ ເພາະພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂປໂລປະກາດໄມ້ກາງແຂນ ແລະການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດ.

ການອວດເຮືອງໄມ້ກາງແຂນຂອງໂປໂລໝາຍເຖິງການແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດໃຫ້ກັບທຸກໆຄົນທີ່ທ່ານພົບພໍ້. ຂ່າວປະເສີດໝາຍເຖິງເສລີພາບຈາກພຣະບັນຍັດ, ໂດຍສະເພາະເຮືອງພິທີຕັດ, ສໍາລັບຄຣິສຕະຈັກຄາລາເຕັງ. ການແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດເປັນພາກສ່ວນໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕະຈັກທີ່ດີ.

ຄວາມໝາຍສໍາລັບພວກເຮົາ

ຊີວິດໃນຄຣິສຕະຈັກໝາຍເຖິງການຮູ້ຈັກຜ່ອນສັ້ນຜ່ອນຍາວ, ຄວາມສັດຊື່, ແລະຄວາມຮັກ. ມີຄໍາເວົ້າໃນທໍານອງນີ້ "ຫຍ້າຂຽວດີ ຢູ່ພາກຮົ້ວເຮົາ." ຄໍາປຶກສາຂອງໂປໂລສໍາລັບຄຣິສຕະຈັກຄາລາເຕັງແລະສໍາລັບພວກເຮົາຄື "ຫຍ້າຂຽວດີ ຢູ່ບ່ອນທີ່ມີການທົດນໍ້າ."

ຫລາຍຄົນຍ້າຍໂບດເພາະເຫັນວ່າບ່ອນອື່ນດີກວ່າ; ແຕ່ສໍາລັບຄຣິສຕຽນໃນຄາລາເຕັງ ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີໂອກາດເຊັ່ນນັ້ນ. ໂປໂລຈຶ່ງສອນພວກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ກັບທີ່, ປູກຝັງຄວາມສັມພັນ, ຊ່ອຍຮັບພາຣະໜັກຂອງກັນແລະກັນດ້ວຍພຣະຄຸນ ແລະຄວາມຮັກ. ພວກເຮົາຄວນນໍາຄໍາສອນນີ້ໄປໃຊ້ໃນຊີວິດ ແລ້ວຊີວິດໃນຄຣິສຕະຈັກຈະເປັນປະສົບການທີ່ໜ້າຊົມຊື່ນຍິນດີ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານເຄີຍຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ມີບາງຄົນໄດ້ຖືກໄລ່ອອກຈາກການເປັນສະມາຊິກບໍ່? ຄົນທີ່ຖືກໄລ່ໄດ້ຖືກຮັບກັບມາອີກບໍ່ ໃນພາຍຫລັງ? ໂປໂລໝາຍເຖິງຫຍັງເວລາທ່ານສອນວ່າ "ຈຶ່ງຊ່ອຍຄົນຢ່າງນັ້ນດ້ວຍຄວາມສຸພາບໃຫ້ກັບຄືນດີໃໝ່" (ຄາລາເຕັງ 6:1)?
2. ທ່ານຄິດວ່າເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງເຕືອນວ່າ "ຍ້ານວ່າຕົນຈະຖືກຊັກຈູງໃຫ້ຫລົງໄປ" (6:2) ເວລາຊ່ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ຄືນດີ?
3. ຄຣິສຕະຈັກຈະເຮັດວິທີໃດ ເວລາວາງງົບປະມານເຮືອງເງິນເດືອນ ແລະເງິນພະລາການຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້?
4. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການດີ ໃນ "ຊີວິດຄຣິສຕະຈັກບໍ່"?
5. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຄຣິສຕະຈັກຄວນເຮັດນອກຈາກສິ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາໃນບົດຮຽນນີ້?
6. ໂປໂລອວດເຮືອງຫຍັງ? ເປັນຫຍັງສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງເປັນເຮືອງທີ່ໂປໂລມັກອວດ?
7. ບົດຮຽນນີ້ສອນວ່າສະມາຊິກທີ່ດີຂອງຄຣິສຕະຈັກຈະຕ້ອງຊ່ວຍຮັບພາຣະໜັກຂອງກັນແລະກັນ, ແບ່ງປັນຊັບສິ່ງຂອງ, ຮ່ວມໃນການເກັບກ່ຽວ, ແລະແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດ. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານຢາກຈະເພີ່ມເຕີມໃສ່ອີກ? ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານຢາກເອົາອອກ?

ບົດຮຽນທີ 9

ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າສໍາລັບບາງຄົນສຕະຈັກ

ຂໍ້ພຣະຄໍາສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ເທຊະໂລນິກ 1

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄໍາສໍາລັບ: 1 ເທຊະໂລນິກ 1; 2:13-14; 3: 6-9; 2 ເທຊະໂລນິກ 1:1-4; 2: 13

ຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າສໍາລັບຄົນສຕະຈັກທີ່ເປັນຕົວຢ່າງເຮືອງຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມຫວັງ, ແລະຄວາມຮັກ.

ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າສໍາລັບຄົນສຕະຈັກຂອງທ່ານໃນເຮືອງໃດແດ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເບິ່ງຫລາຍໆຢ່າງໃນຄົນສຕະຈັກຂອງຂ້ອຍ ທີ່ຂ້ອຍຈະຕ້ອງຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າແລະຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າເວລາຂ້ອຍເຫັນສິ່ງດີໃນຄົນສຕະຈັກ.

ຄໍານໍາ

ເທຊະໂລນິກເປັນຄົນສຕະຈັກແບບຢ່າງ--ຄົນສຕະຈັກດີ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນສົມບູນທຸກຢ່າງ. ພິຈາລະນາເບິ່ງສິ່ງທີ່ດີໃນຄົນສຕະຈັກນີ້ ສາມາດຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ພູມໃຈ ແລະໃຫ້ຕັ້ງໃຈໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນເພື່ອຄົນສຕະຈັກຂອງທ່ານຈະມີສ່ວນໃນການປ່ຽນແປງສັງຄົມ.

ພໍ່ແມ່ພຍາຍາມສອນລູກໃຫ້ມີບຸກຄະລັກສະນະທີ່ດີ; ສອນໃຫ້ເດັກນ້ອຍຮູ້ຈັກເວົ້າວ່າ "ຂອບໃຈ" ກໍເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງບອກເຕືອນຢູ່ເລື້ອຍໆ ເພື່ອຈະໄດ້ເກີດເປັນນິສັຍ. ເດັກນ້ອຍມັກຈະປະພຶດຕົວດີກັບຄົນອື່ນໆ ແຕ່ເວລາຢູ່ກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ກໍເປັນອີກເຮືອງນຶ່ງ. ມະນຸດຮູ້ຕົວຕົວບໍ່ໄດ້ເກີດມາຢູ່ໃນໂລກພຽງຜູ້ດຽວ ແຕ່ພວກເຂົາຈໍາຕ້ອງມີການພົວພັນກັບຄົນອື່ນໆ. ຫລາຍຄົນໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ສໍາຄັນກວ່າທຸກຢ່າງ ຄືການຮູ້ຈັກຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງອວຍພຣະພອນແກ່ພວກເຮົາຢ່າງລື່ນເຫລືອ. ພວກເຮົາເພິ່ງພຣະເຈົ້າໃນທຸກເຮືອງ, ສະນັ້ນພວກເຮົາຄວນສະແດງການຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ພຣະອົງ.

ເມືອງເທຊະໂລນິກເປັນເມືອງໃຫຍ່ໃນສັຕວັດທີໜຶ່ງ, ມີຄວາມສໍາຄັນເຮືອງການທຸກະກິດການຄ້າ ແລະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກກຸງໂຣມໃຫ້ເປັນເມືອງເສລີ. ອາເລັກຊານເດີ ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ເຄີຍຢູ່ທີ່ມາເກໂດເນັງ, ແລະຂົງເຂດນີ້ມີວັທນະທັມ ແລະສາສນາຂອງອາແຖນ ແລະໂຣມ ເປັນຕົວເດັ່ນ. ໃນຂະນະດຽວກັນກໍມີຄົນຢິວຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ໂປໂລແລະຄະນະໄດ້ເດີນທາງໄປເຖິງເມືອງເທຊະໂລນິກ ຫລັງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ນິມິດ ແລະໄດ້ເຫັນຜູ້ຊາຍຈາກມາເກໂດເນັງເອີ້ນໃຫ້ມາຊ່ວຍທີ່ນັ້ນ (ກິຈການ 16:9). ໂປໂລແລະຊີລາໄດ້ຢຸດພັກຫລາຍບ່ອນກ່ອນຈະມາເຖິງມາເກໂດເນັງ (ກິຈການ 17). ຫລັງຈາກຮັບໃຊ້ໄດ້ປະມານສອງສັປດາ ກໍມີພວກຢິວແລະຄົນກຸ່ມນຶ່ງອອກມາຕໍ່ຕ້ານແລະໃສ່ຄວາມ. ພວກເຂົາໄດ້ຊອກຫາໂປໂລແລະຄະນະ ທີ່ບ້ານຂອງຢາຊິນ;

ເມື່ອຫາບໍ່ພົບເຂົ້າກໍພາກັນລາກຢາຊົນ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ເຊື່ອໄປໃຫ້ອໍານາດການປົກຄອງ. ຕອນນັ້ນກໍເກີດມີການວຸ້ນວາຍຂຶ້ນຢ່າງໃຫຍ່, ແຕ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ປົດປ່ອຍຢາຊົນ ແລະຄົນອື່ນໆ ຫລັງຈາກມີຜູ້ຮັບປະກັນຕົວໄປ.

ໂປໂລແລະຊີລາໄດ້ໜີອອກຈາກເມືອງເມກາໂດເນັງ ແລະໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປທີ່ເບຣອຍອາ. ໃນທີ່ສຸດໂປໂລໄດ້ເດີນທາງໄປເຖິງກຸງອາແຖນ ແລະເດີນທາງຕໍ່ໄປເຖິງໂກຣິນໂທ ບ່ອນທີ່ຕີໂມທຽວໄດ້ມາລາຍງານເຮືອງຄຣິສຕະຈັກທີ່ເທຊະໂລນິກ. ໂປໂລໄດ້ຕອບຂ່າວດັ່ງກ່າວດ້ວຍຈິດໝາຍໝູນໃຈຊາວເທຊະໂລນິກ.

1. ການຂອບພຣະຄຸນ: (1 ເທຊະໂລນິກ 1:1-2)

ພວກຜູ້ເຊື່ອມີຫລາຍໆຢ່າງທີ່ຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າເມື່ອໄດ້ຍິນຂ່າວດີຈາກເມືອງເທຊະໂລນິກ, "ພວກເຮົາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າສໍາລັບພວກເຈົ້າທັງປວງຢູ່ສເມີ" (1: 2). ໂປໂລຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າສໍາລັບຊາວເທຊະໂລນິກຢູ່ຕລອດໄປ (1 ເທຊະໂລນິກ 2:13 ແລະ 3:9; 2 ເທຊະໂລນິກ 1:3 ແລະ 2:13). ເວລາໃດທີ່ໂປໂລຄິດເຖິງພວກເທຊະໂລນິກ, ທ່ານກໍຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທັນທີ.

ໂປໂລບໍ່ໄດ້ຢູ່ເມືອງເທຊະໂລນິກດົນ ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນພວກທີ່ຮັກຂອງທ່ານ. ໂປໂລຂອບໃຈໃນຄວາມສັດຊື່ທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາໃນເວລາຖືກທຸກລໍາບາກ ແລະໃນການຊ່ວຍເຫລືອຂອງພວກເຂົາ.

ຫລາຍໆຄັ້ງພວກເຮົາລືມຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າສໍາລັບພຣະພອນ; ພວກເຮົາຮຽນນິສັຍບໍ່ດີຈາກໄພພິນຂອງພຣະເຈົ້າໃນສັມພຣະສັນຍາເດີມ (ພຣະບັນຍັດທິສອງ 8:17). ພວກເຮົາບໍ່ຄວນເປັນຄົນລືມງ່າຍ, ແຕ່ໃຫ້ມີຊີວິດທີ່ເປັນການຂອບພຣະຄຸນ, ຊີວິດທີ່ຖວາຍກຽດພຣະເຈົ້າ, ແລະຊີວິດທີ່ເປັນພຣະພອນເພື່ອຄົນອື່ນໆ.

2. ລັກສະນະຂອງຄຣິສຕະຈັກແບບຢ່າງ: (1 ເທຊະໂລນິກ 1: 3-8)

ຄຣິສຕະຈັກທີ່ເທຊະໂລນິກເປັນຄຣິສຕະຈັກແບບຢ່າງເຮືອງຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມຫວັງ, ແລະຄວາມຮັກ (1:3). ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ລ້າໆ, ແລະການດີຂອງພວກເຂົາເຈົ້າເກີດຂຶ້ນເພາະຄວາມເຊື່ອ. ຄວາມເຊື່ອໝາຍເຖິງການຍອມຮັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານ ແລະການຍອມເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງ. ຄຣິສຕະຈັກແບບຢ່າງມີທັງຄວາມເຊື່ອແລະການປະຕິບັດ; ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນແລະໄດ້ກໍາລັງຈາກຄວາມຮັກ. ພຣະເຈົ້າເປັນບໍ່ເກີດຂອງຄວາມຮັກປະເພດນີ້. ຄຣິສຕະຈັກແບບຢ່າງຕັ້ງໜັ້ນໃນວຽກງານ; ຄວາມອິດທິນເກີດມາຈາກຄວາມຫວັງ ຊຶ່ງເປັນຄວາມຫວັງໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຄຣິສຕະຈັກແບບຢ່າງຮູ້ວ່າພວກຕົນຢູ່ເພື່ອຫຍັງ; "ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເອີຍ... ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກເຈົ້າທັງຫລາຍ" (1: 4). ຄຣິສຕະຈັກແບບຢ່າງຮູ້ວ່າພວກຕົນເປັນລູກຂອງພຣະອົງ; ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຊົງທໍາງານຖ້າມກາງພວກເຂົາ (1: 5); ແລະພວກເຂົາມີແບບຢ່າງທີ່ດີ (1: 6). ໂປໂລ, ຊີລາ, ແລະຕີໂມທຽວໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເທຊະໂລນິກ. ຄຣິສຕະຈັກແບບຢ່າງຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມອິດທິນ ແລະໜັ້ນໝູນ; ພວກເຂົາເຈົ້າຢືນຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງໜັ້ນຄົງ (1: 8).

ຄຣິສຕະຈັກແບບຢ່າງໄດ້ຖືກການຂົ່ມເຫງ ແລະຄວາມທຸກລຳບາກຢ່າງບໍ່ມີໃຜທຽບໄດ້ ແຕ່ໄດ້ພາກັນອົດທົນ ແລະພາກພຽນ "(1: 6; 2:13-14). ໂປໂລຊິມເຊີຍວິທີທີ່ສູງຄວາມທຸກລຳບາກຂອງຄຣິສຕະຈັກເທຊະໂລນິກ (2 ທຊນ 1: 4). ການຖືກຂົ່ມເຫງບໍ່ແມ່ນເລື່ອງແປກປລາດສຳລັບຄຣິສຕຽນ; ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຊົງເຕືອນ ໃນເລື່ອງນີ້ໄວ້ກ່ອນແລ້ວ; ພຣະອົງຊົງກ່າວໄວ້ໃນຕອນນຶ່ງວ່າ, "ເມື່ອເຂົາຂົ່ມເຫງພວກທ່ານໃນເມືອງນຶ່ງ ຈຶ່ງ ໜີໄປຍັງເມືອງອື່ນ" (ມັດທາຍ 10: 16-25). ພວກເຮົາຜູ້ບໍ່ເຄີຍພົບການຖືກຂົ່ມເຫງ ແລະການຖືກຄວາມ ທຸກລຳບາກສາມາດຮຽນຮູ້ຈາກພວກຄຣິສຕຽນທີ່ເທຊະໂລນິກ ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ມີຈິດໃຈຂົ່ມຂື່ນເວລາ ສິ່ງນັ້ນເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາ ແລະເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ຄົນອື່ນໆຕໍ່ໄປ.

3. ພວກຜູ້ຮັບໃຊ້: (1 ເທຊະໂລນິກ 1: 9-10)

ການ "ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ແລະຜູ້ທ່ຽງທັມ" ເປັນກຽດອັນສູງ ແລະເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບອັນສຳ ຄັນ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໄວ້ໃຈພວກເຮົາ ແລະຊົງເລືອກພວກເຮົາໃຫ້ເປັນຕົວແທນພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງ ຫລິ້ນ. ພຣະອົງຊົງເລືອກພວກເຮົາໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກນີ້ ເພື່ອປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະ ເຢຊູຄຣິດ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາກຳລັງລໍຄອຍການກັບມາຂອງພຣະຄຣິດ (1:10)

ພວກເຮົາຈະຮຽນຮູ້ຕໍ່ໄປວ່າຄຣິສຕະຈັກເທຊະໂລນິກບໍ່ແມ່ນຄຣິສຕະຈັກທີ່ຄົບບໍລິບູນ; ມີຫລາຍຢ່າງທີ່ພວກ ເຂົາເຈົ້າຍັງຂາດເຂີນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເລື່ອງຄວາມເຊື່ອແລະການປະພຶດ. ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ປຸງແປງ ສັງຄົມໃນຂົງເຂດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າອາໄສຢູ່ ພ້ອມຍັງໄດ້ເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ຄຣິສຕຽນໃນທີ່ຕ່າງໆ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ ໄດ້ຊົງລໍຖ້າໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຄົບບໍລິບູນກ່ອນ ຈຶ່ງຈະເອີ້ນໃຊ້ພວກເຮົາ ແຕ່ພຣະອົງຊົງສາມາດໃຊ້ທຸກໆຄົນ ທີ່ຍອມເຊື່ອຟັງ ແລະປະຕິບັດຕາມ.

ຄວາມໝາຍສຳລັບພວກເຮົາ

ຫລາຍຄັ້ງພວກເຮົາໄດ້ຍິນຄຳສອນດີໆ ແລະພວກເຮົາມັກຈະເວົ້າວ່າ "ບົດຮຽນນີ້ຄັກຫລາຍ." ແຕ່ພວກເຮົາ ບໍ່ໄດ້ນຳໄປປະຕິບັດເພື່ອປຸງແປງຊີວິດ; ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຂຽນເອງ ກໍເຄີຍເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ. ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນເລື່ອງ ຄຣິສຕະຈັກເທຊະໂລນິກ, ຕໍ່ໄປນີ້ພວກເຮົາຈະເຮັດຫຍັງແດ່ກັບຄວາມຮູ້ນີ້? ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຄວນນຳໄປ ປະຕິບັດໃນຊີວິດ:

- ອ້ອນວອນເພື່ອຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາໃຫ້ໄດ້ເປັນຄຣິສຕະຈັກແບບຢ່າງ ແລະໃຫ້ມີຄຸນວຸດທິ ເໝືອນດັ່ງຄຣິສຕະຈັກເທຊະໂລນິກ.
- ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າສຳລັບສິ່ງທີ່ດີໃນຄົນອື່ນໆ ແລະໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ.
- ເປັນຜູ້ໝູນນ້ຳໃຈຄົນອື່ນໆ ພາຍໃນ ແລະນອກຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ.
- ສັງເກດເບິ່ງເວລາທີ່ທ່ານໄດ້ໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະຄຣິສຕະຈັກ ວ່າເໝາະສົມກັບຄົນທີ່ເປັນສະ ມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກແບບຢ່າງບໍ່? ຖ້າບໍ່ ຄວນແກ້ໄຂ.

- ຂໍພຣະເຈົ້າໃຫ້ຊົງນໍາພາເພື່ອການເຕີບໃຫຍ່ຝ່າຍຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາ. ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັນດິນໃຈຜູ້ຂຽນພຣະທັມໃນພຣະຄັມພິ ຈະຊົງບັນດິນໃຈພວກເຮົາໃຫ້ມີການປະພຶດແລະປ່ຽນແປງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ? ຄົນໃນສັງຄົມຂ້າງນອກເຫັນຢ່າງດຽວກັນກັບທ່ານບໍ່ ເວລາເຂົາເຈົ້າຫລຽວເບິ່ງຄຣິສຕະຈັກ?
2. ໃຜເປັນແບບຢ່າງເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອສໍາລັບທ່ານ? ຖ້າພວກເຂົາເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່, ທ່ານເຄີຍຂອບໃຈ ພວກເຂົາເຈົ້າ ໂດຍທາງໂທຣະສັບ ຫລືຈິດໝາຍນ້ອຍບໍ່?
3. ຖ້າທ່ານຈະຂຽນຄໍາອ້ອນວອນເພື່ອຮັບຮູ້ ແລະໃຫ້ພອນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ, ທ່ານຈະເວົ້າຫຍັງແດ່?
4. ທ່ານກໍາລັງເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າທ່ານ " ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະຜູ້ທຸ່ງທັມ" (1 ທຊລນ 1:9)?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ການນໍາທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອງການ

ຂໍ້ພຣະຄໍາສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ເທຊະໂລນິກ 2:1-12

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄໍາສໍາລັບ: 1 ເທຊະໂລນິກ 2:1-12; 5:12-13

ຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ພວກຜູ້ນໍາທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕ້ອງການຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ແລະຮັບໃຊ້ຄຣິສຕະຈັກ ດ້ວຍກຽດສັກສີ, ຄວາມອ່ອນສຸພາບ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມດຸໝິ່ນ, ແລະ ຄວາມສັດຊື່.

ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຄຣິສຕະຈັກຈະຕ້ອງຊອກຫາຄຸນຄ່າທີ່ແນວໃດແດ່ໃນຜູ້ນໍາທັງຫລາຍ?.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເບິ່ງຄຸນຄ່າທີ່ຜູ້ນໍາທັງຫລາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຮູ້ແລະຕິດຕາມພວກເຂົາເຈົ້າ.

ຄໍານໍາ

ໂປໂລໄດ້ສໍາແດງການຮັບໃຊ້ທີ່ມີກຽດສັກສີ, ມີຄວາມອ່ອນສຸພາບ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມດຸໝິ່ນ, ແລະຄວາມສັດຊື່ຖ້າມາກາງຊາວເທຊະໂລນິກ. ແບບຢ່າງຂອງໂປໂລເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ນໍາຄຣິສຕະຈັກຄວນຕິດຕາມ ເພື່ອຄຣິສຕະຈັກຈະມີຄວາມສົມບູນແບບ.

ຖ້າພວກເຮົາເບິ່ງຊີວິດການຮັບໃຊ້ໃນຕອນນີ້, ຕາມທັສນະຂອງຊາວໂລກ, ພວກເຮົາອາດຈະສລຸບວ່າເປັນການຮັບໃຊ້ທີ່ລົ້ມເຫລວ. ໂປໂລເລີ້ມຕົ້ນຈາກໂກຣິນໂທ; ກ່ອນຈະໄປເຖິງມາເກໂດເນັງ ທ່ານໄດ້ຖືກຈໍາຄຸກທີ່ເມືອງຟິລິບປອຍ; ທ່ານໄດ້ອອກຄຸກແຫ່ງນັ້ນເພາະມີແຜ່ນດິນໄຫວ. ທ່ານໄດ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ເທຊະໂລນິກພຽງສອງອາທິດ ແລະໄດ້ສ້າງຄວາມຫວັ່ນວາຍ; ຖ້າບໍ່ທັນກໍຄົງຈະໄດ້ຕິດຄຸກຢູ່ທີ່ນັ້ນອີກ. ຢາຊົນເປັນຜູ້ຮັບເຄາະກັມ.

ຊາວຍິວ ແລະຄົນຕ່າງຊາດຫລາຍຄົນຕັ້ງຕົນ ເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານໂປໂລ; ແຕ່ສໍາລັບພວກຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍ, ໂປໂລເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເປັນຕົວຢ່າງ. ສໍາລັບຄຣິສຕຽນທີ່ເທຊະໂລນິກພວກເຂົາເຈົ້າມີສັດທາເຫລື້ອມໃສໃນຕົວຂອງໂປໂລ ແລະການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ (1 ທຊລນ 2:1); ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ເວົ້າແຕ່ສິ່ງດີກ່ຽວກັບທ່ານ.

1. ກຽດສັກສີ: (1 ເທຊະໂລນິກ 2: 2-6)

ຕັ້ງແຕ່ເປັນຜູ້ຂົ່ມເຫງຄຣິສຕຽນຈົນກາຍມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ ໂປໂລເປັນຄົນກະຕືລືລົ້ນຕລອດເວລາ; ທ່ານໄດ້ເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດຢ່າງຈິງຈັງ; ທ່ານຮັບໃຊ້ແບບບໍ່ມີອິດເມື່ອຍໃນກຸ່ມຄົນຕ່າງໆ. ໂປໂລບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ດ້ວຍກໍາລັງຂອງທ່ານເອງ ແຕ່ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫລືອຈາກ "ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ" (2: 2). ເປົ້າໝາຍ

ໃນການຮັບໃຊ້ຂອງໂປໂລຄີ "ບໍ່ໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ຊອບໃຈມະນຸດ ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ຊອບພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ" (2:4); ທ່ານເຄີຍບອກກັບຊາວເທຊະໂລນິກວ່າ "ເຮົາບໍ່ໄດ້ສແວງຫາກຽດຕິຍົດຈາກມະນຸດ ບໍ່ວ່າຈະມາຈາກພວກເຈົ້າຫລືຈາກຄົນອື່ນ" (2:6).

ຄຳວ່າກຽດສັກສີໝາຍເຖິງຫລາຍຢ່າງເຊັ່ນ: ຄວາມສັດຊື່, ຄວາມຈິງໃຈ, ການເປັນຜູ້ເພິ່ງໄດ້, ການເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ໂປໂລເປັນຜູ້ທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ຕ້ອງສົງສັຍ ເພາະທ່ານເຄີຍເຮັດມາທຸກຢ່າງແລ້ວ. ຄຣິສຕຽນທີ່ເທຊະໂລນິກໄດ້ເຫັນຊີວິດຂອງໂປໂລ ແລະໄດ້ເຫັນຄວາມສາມາດໃນການເປັນຜູ້ນຳຂອງທ່ານ. ໂປໂລບໍ່ຍອມທີ່ຈະເຮັດຜິດອຸດົມການຂອງທ່ານເພື່ອຫາຄວາມນິຍົມຊົມຊອບຈາກຄົນທົ່ວໄປ ທ່ານຈະເວົ້າແຕ່ຄວາມຈິງ, ຄວາມຈິງທັງໝົດ, ແລະຄວາມຈິງເທົ່ານັ້ນ.

2. ຄວາມສຸພາບອ່ອນໂຍນ: (1 ເທຊະໂລນິກ 2: 6-7)

ຫລາຍຄົນຄິດບໍ່ເຖິງວ່າໂປໂລຈະເປັນຄົນອ່ອນໂຍນ ເພາະທ່ານເປັນນັກຕໍ່ສູ້ເພື່ອຄວາມຈິງ. ທີ່ຈິງແລ້ວທ່ານເປັນຜູ້ເຂັ້ມແຂງຢູ່ໃນຄວາມຈິງ ແລະເປັນຜູ້ອ່ອນໂຍນໄປພ້ອມໆກັນ. ໂປໂລກ່າວວ່າ "ພວກເຮົາໄດ້ຢູ່ໃນຕ້າມກາງພວກເຈົ້າດ້ວຍໃຈສຸພາບອ່ອນໂຍນ ເໝືອນດັ່ງແມ່ທີ່ລ້ຽງລູກອ່ອນນ້ອຍຂອງຕົນ" (2: 7) ແລະ "ເຮົາ ໄດ້ເຮັດນຳພວກເຈົ້າທຸກຄົນເໝືອນພໍ່ກັບລູກຂອງຕົນ" (2:11). ໂປໂລໄດ້ວາດຮູບພາບເຮືອງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພໍ່ແມ່ແລະລູກໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນເຖິງຄວາມຮັກແລະຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງທ່ານສຳລັບພວກຜູ້ເຊື່ອທັງໝົດ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ພໍ່ແມ່ອາດຈະຕີສອນລູກເຕົ້າຂອງຕົນ "ເພື່ອໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດຕາມຢ່າງສົມຄວນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ" (2:12).

ຄວາມສຸພາບອ່ອນໂຍນເປັນຜົນຂອງພຣະວິນຍານ (ຄາລາເຕັງ 5:23). ຜົນໄມ້ເກີດຈາກຕົ້ນໄມ້ ແລະເມື່ອພຣະວິນຍານບໍ່ຮືບຮຸ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຕີມຕົ້ນໄມ້ໃນຊີວິດຂອງບຸກຄົນໃຫ້ເຕັມ, ໝາກຜົນຊະນິດນຶ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຄືຄວາມສຸພາບອ່ອນໂຍນ; ຄົນສຸພາບອ່ອນໂຍນບໍ່ແມ່ນຄົນອ່ອນແອ. ຄົນສຸພາບອ່ອນໂຍນເປັນຜູ້ທີ່ມີສັກສີ; ຄວາມຮັກ, ກຽດສັກສີ ແລະຄວາມສຸພາບອ່ອນໂຍນຈະຢູ່ຄູ່ກັນໄປ.

3. ຄວາມຮັກແລະຫ່ວງໃຍ: (1 ເທຊະໂລນິກ 2: 8)

ໂປໂລເປັນຄົນແປກໜ້າເວລາທ່ານໄປເຖິງເມືອງເທຊະໂລນິກ; ຫລັງຈາກຢູ່ທີ່ນັ້ນພຽງສອງສັບດາ ທ່ານໄດ້ມີຄວາມຮັກຕໍ່ພວກຜູ້ເຊື່ອໃນຂົງເຂດນັ້ນຕລອດຊີວິດຂອງທ່ານ. ທ່ານບອກວ່າ ທ່ານ "ພ້ອມທີ່ຈະສລະຊີວິດຈິດໃຈຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າດ້ວຍ ເພາະວ່າພວກເຮົາເກີດເປັນທີ່ຮັກແພງຂອງເຮົາ" (2:8).

ສິດຍາພິບານສ່ວນຫລາຍເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮັກຫ່ວງໃຍ; ສິ່ງນີ້ເປັນສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ເພາະສິດຍາພິບານເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ຢູ່ລອງຈາກຜູ້ລ້ຽງແກະຜູ້ຢິ່ງໃຫຍ່ ຄືອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ (1 ເປໂຕ 5: 1-4). ຄວາມຮັກຫ່ວງໃຍຂອງສິດຍາພິບານທີ່ສະແດງອອກ ອອກມາຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແຕ່ການສະແດງຄວາມຮັກ ແລະຫ່ວງໃຍຈະຕ້ອງເປັນອຸປະນິສັຍຂອງຄຣິສຕຽນທຸກໆຄົນເຊັ່ນກັນ.

4. ວຽກງານໜັກ: (1 ເທຊະໂລນິກ 2: 9)

ຫລາຍຄົນຄິດວ່າວຽກແມ່ນຂອງສາບແຂ່ງຈາກພຣະເຈົ້າໃນສວນເອເດັນ; ແຕ່ເມື່ອພິຈາລະນາໃຫ້ດີ ພວກເຮົາກໍຮູ້ວ່າວຽກງານເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າວາງແຜນໄວ້ລ່ວງໜ້າກ່ອນແລ້ວ. "ແລ້ວພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈັກວານກໍເອົາຊາຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງມານັ້ນ ໄປເຝົ້າຮັກສາແລະເບິ່ງແຍງສວນ" (ປະຖົມການ 2:15). ເມື່ອຄວາມຜິດບາບໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ, ທຸກໆຊີວິດ ແລະວຽກງານທີ່ພວກເຮົາເຮັດມີການປ່ຽນແປງໄປ. ຫລາຍຄົນໃນເທຊະໂລນິກມີບັນຫາເຮືອງວຽກງານ, ພວກເຂົາພາກັນຢູ່ລ້າໆ; ໂປໂລບໍ່ໄດ້ສອນໃຫ້ຄົນຢູ່ລ້າໆ ແຕ່ໃຫ້ດູໝັ່ນໃນການງານ. ທ່ານໄດ້ແນະນຳໃຫ້ມີການໝູນໃຈກັນໃນເຮືອງວຽກງານ (1 ທຊລນ 5:14).

ໂປໂລເປັນຄົນເຮັດວຽກໜັກໃນຂະນະທີ່ອາສັຍຢູ່ເມືອງເທຊະໂລນິກ; ທ່ານກ່າວວ່າ, "ເຮົາໄດ້ເຮັດການທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ" (2: 9). ໂປໂລເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເຕັມເວລາ; ແຕ່ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເປັນພາຣະໜັກແກ່ຄຣິສຕະຈັກ, ທ່ານໄດ້ເຮັດວຽກຂ້າງນອກເພື່ອລ້ຽງຕົວເອງ ແລະເພື່ອນຮ່ວມງານ. ສິ່ງສຳຄັນທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຈິດຈຳຈາກບົດຮຽນໃນຕອນນີ້ກໍຄື ໂປໂລເປັນຄົນເຮັດວຽກໜັກຕອດເວລາ.

5. ສັດຊື່ສເມີໄປ: (1 ເທຊະໂລນິກ 2: 10-12)

ໃນພຣະທັມ 2 ຕີໂມທຽວ 4: 7, ໂປໂລບອກວ່າ "ເຮົາໄດ້ອິດສາສູ້ໃນການແຂ່ງຂັນ ເຮົາໄດ້ແລ່ນແຂ່ງຂັນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ເຮົາໄດ້ຮັກສາຄວາມເຊື່ອໄວ້;" ຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ ໂປໂລໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນບັນປາຍຂອງຊີວິດ ຂຽນເຖິງຕີໂມທຽວຜູ້ເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານໃນເມືອງເທຊະໂລນິກ. ແຕ່ຕົ້ນເຖິງຈົບ ໂປໂລເປັນຄົນສັດຊື່ສເມີໄປ; ທ່ານບໍ່ຍອມຍຸດ ແຕ່ມຸ້ງໜ້າຕໍ່ໄປຢ່າງສມ້າສເມີ ໃນການດຳເນີນຊີວິດຄຣິສຕຽນ.

ຖ້າມາກາງຊາວເທຊະໂລນິກ ໂປໂລເວົ້າເຖິງຊີວິດຂອງທ່ານວ່າ "ເຮົາໄດ້ປະຕິບັດຕົນຢ່າງບໍ່ຮິສຸດ, ທ່ຽງທັມ, ແລະບໍ່ມີຂໍ້ຕິຕຽນໄດ້" (2:10); ແລະ "ເຮົາໄດ້ເຕືອນສະຕິໝູນໃຈພວກເຈົ້າ ແລະສັ່ງເນັ້ນພວກເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດຕາມຢ່າງສົມຄວນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ" (2: 12). ເຈດຕນາໃນການກ່າວເຖິງສິ່ງຕ່າງທີ່ຜ່ານມານີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອກຽດຕິຍົດຂອງຕົວເອງ; ໂປໂລໃຊ້ຊີວິດຂອງທ່ານເອງເພື່ອໝູນໃຈຜູ້ອ່ານໃຫ້ເຫັນໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງທຳໃນຊີວິດຂອງທ່ານ. ໂປໂລເຄີຍເອີ້ນຕົນເອງວ່າ "ໃນຈຳພວກຄົນບາບນັ້ນ ແມ່ນເຮົານີ້ແຫລະເປັນຜູ້ຕົ້ນ" (1 ຕີໂມທຽວ 1:15). ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ຄົນທີ່ສັດຊື່ ເຖິງວ່າຄົນໆນັ້ນຈະບໍ່ຄົບສົມບູນຮ້ອຍເປີເຊັນ.

6. ການຮັບຮູ້ຜູ້ນຳ: (1 ເທຊະໂລນິກ 5: 12-13)

ໃນໂລກແຫ່ງຄວາມຝັນ, ທຸກຄົນຢາກໃຫ້ຜູ້ນຳມີຄຸນລັກສະນະດີຄົບບໍ່ຮິບູນທຸກຢ່າງ ແລະໃຫ້ສະມາຊິກທຸກຄົນມີຄຸນທັມ, ສັດຊື່, ແລະເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໃນການທຳງານຮ່ວມກັບຜູ້ນຳ. ແຕ່ໜ້າເສັງດາຍ ເພາະຄຣິສຕະຈັກປະເພດນີ້ ບໍ່ມີຢູ່ໃນໂລກນີ້; ຜູ້ນຳທັງຫລາຍຕ່າງກໍມີພຣະພອນບໍ່ເໝືອນກັນ ແລະການເຕີບໃຫຍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າກໍບໍ່ສເມີກັນ. ສະນັ້ນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ໃນສະພາບພໍ້ໆກັນ.

ຄຣິສຕະຈັກຈະຕ້ອງຕິດຕາມຜູ້ນຳ ແລະນັບຖືພວກເຂົາເຈົ້າ (5: 12); ສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກຈະຕ້ອງ "ຢູ່ຮ່ວມກັນດ້ວຍຄວາມສົງຄວາມ" (5: 13). ຜູ້ນຳຕ້ອງການຜູ້ສັນນິບສນຸນ; ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຈະນ້ອຍລົງ ຖ້າທຸກຄົນຕັ້ງໃຈອ້ອນວອນເພື່ອພວກຜູ້ນຳຂອງພວກຕົນ. ຖ້າຜູ້ນຳບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບການນັບຖື ພວກເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດ? ຜູ້ນຳຜູ້ບໍ່ສົມຄວນ ຄວນຈະຖືກປົດອອກຈາກຕຳແໜ່ງ ແຕ່ການປົດພວກຜູ້ນຳອອກຈາກຕຳແໜ່ງຈະຕ້ອງເຮັດດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະອ່ອນໂຍນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຈົ່ງເລືອກຜູ້ນຳທີ່ມີລັກສະນະຖືກຕ້ອງ ແລ້ວຕິດຕາມແລະນັບຖືພວກເຂົາ.

ຄວາມໝາຍສຳລັບພວກເຮົາ

ພວກຜູ້ນຳຄຣິສຕະຈັກປ່ຽນແປງ; ສິ່ງນີ້ກໍ່ໝາຍຄວາມວ່າ ປະເພດຂອງການນຳໃນຄຣິສຕະຈັກກໍ່ຕ້ອງປ່ຽນແປງໄປພ້ອມໆກັນ. ບາງຄັ້ງຜູ້ນຳຍົກຍ້າຍ, ລາອອກໃຫ້ຜູ້ອື່ນນຳ, ຫລືໄປຢູ່ນຳພຣະເຈົ້າ. ເປັນຂອງທັມມະດາທີ່ພວກເຮົາເຫັນຄຣິສຕະຈັກປ່ຽນຜູ້ນຳ; ການສັບປ່ຽນຜູ້ນຳໃນລຳດັບຕ່າງໆໃນຄຣິສຕະຈັກກໍ່ເປັນເລື່ອງທັມມະດາ. ຄຣິສຕະຈັກໃຫຍ່ໆສ່ວນຫລາຍ ຈະມີການປ່ຽນແປງຜູ້ນຳຢູ່ເປັນປະຈຳ.

ເພາະຄຣິສຕະຈັກບໍ່ຄົບບໍ່ຮືບູນ, ຜູ້ນຳກໍ່ຕ້ອງບໍ່ຄົບບໍ່ຮືບູນເຊັ່ນກັນ; ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ? ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຍອມແພ້ບໍ່ ຫລືພວກເຮົາຈະເບິ່ງສະພາບການໃນທັສະນະຂອງພຣະຄຳພີ ແລະຍອມຮັບຄວາມຈິງ. ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ຄືການເລືອກຜູ້ນຳໃຫ້ເໝາະສົມກັບວຽກງານ ແລ້ວສັນນິບສນຸນພວກເຂົາເຈົ້າ ໃນຕຳແໜ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ໂປໂລຊຽນໄວ້ວ່າ "ພວກເຮົາກໍ່ຍັງມີໃຈກ້າໃນພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ" (2: 2). ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງທຳງານໃນຊີວິດຂອງຜູ້ນຳຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງອັດສະຈັນເກີດຂຶ້ນ; ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາຄືຕ້ອງມີຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະດຳເນີນຊີວິດຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະອົງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ທຸກຢ່າງເປັນຜົນດີ (ໂຣມ 8: 28).

ຄຳຖາມ:

1. ອີງຕາມຄຳເວົ້າຂອງໂປໂລໃນ 1 ເທຊະໂລນິກ 2:1-16, ມີຫຍັງແດ່ທີ່ພວກຕໍ່ຕ້ານ ຫລືສັດຕູຂອງທ່ານເບິ່ງຊີວິດຂອງທ່ານ?
2. ການເບິ່ງຄຣິສຕະຈັກໃນທາງບວກຂອງສະມາຊິກຊ່ວຍໃຫ້ພວກຜູ້ນຳຮູ້ໄດ້ແນວໃດ ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການສັນນິບສນຸນ?
3. ອີງຕາມບົດຮຽນນີ້, ຄຣິສຕະຈັກຄວນຈະເຮັດແນວໃດແດ່ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກນີ້ ເລື່ອງການພັທນາຜູ້ນຳ ແລະການເລືອກຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກ?
4. ເພາະ "ການເຮັດວຽກທັກ" ເປັນບຸຄລິກຂອງພວກຜູ້ນຳທີ່ດີ, ມີວິທີໃດແດ່ທີ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ນຳໄດ້ເຮັດວຽກຂອງພວກເຂົາເຈົ້າແບບບໍ່ເປື້ອນໜ້າ?

ບົດຮຽນທີ 11

ຢູ່ເພື່ອຖວາຍກຽດ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 1 ເທຊະໂລນິກ 4:1-12; 5:14-24
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 1 ເທສະໂລນິກ 4:1-12; 5:14-24
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຢູ່ເພື່ອຖວາຍກຽດພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນທີ່ຍົກຍ້ອງຂອງຜູ້ອື່ນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຄົນພາຍນອກ
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ເຮົາຈະມີຊີວິດແຕກຕ່າງກັບຄົນທັມມະດາເພື່ອເປັນພະຍານແກ່ຄົນພາຍນອກຢ່າງໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອໃຫ້ທ່ານຕັດສິນໃຈມີຊີວິດເພື່ອຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າແລະເປັນທີ່ນັບຖືຂອງຄົນທັງຫລາຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອ.

ຄຳນຳ

ການທີ່ຈະມີຊີວິດດີ ເໝາະສົມໃນການເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນຫລັກກມາຕຖານຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນ ດ້ວຍເຫດນີ້ໄປໂລຈຶ່ງວາງໂຄງຮ່າງຮະບຽບຜູ້ດູແລຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະທັມຕີໂມທຽວ ດ້ວຍວ່າຜູ້ທີ່ເຮັດດີຫລືບໍ່ດີແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ໄດ້ພຣະກຽດແລະເສັງພຣະກຽດ.

1. ມີຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍ: (1 ເທຊະໂລນິກ 4:1-8)

ອັດສາວິກໂປໂລໄດ້ກ່າວຕັກເຕືອນຄຣິສຕຽນເມືອງເທຊະໂລນິກ ໃນການຢັ້ງຢາມເທື່ອຫລ້າສຸດຫລາຍປະການໂດຍສະເພາະແມ່ນການມີຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍ ເປັນສິ່ງສຳຄັນອັນດັບນຶ່ງໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນ, ໂປໂລຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈວ່າເຂົາຫລັງຫລາຍປະຕິບັດຕາມຄວາມເຊື່ອຢູ່ແລ້ວ ແຕ່ຢາກໃຫ້ເຂົາເຂັ້ມງວດຂຶ້ນອີກ ເພາະວ່າທາກເຂົາປະຕິບັດຢ່າງເຂັ້ມງວດພຣະເຈົ້າກໍຈະເປີດປະຕູການເຮັດດີຂອງທ່ານໃຫ້ກວ້າງໄປອີກໃນວຽກງານຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ທາກເຮັດການດີເພື່ອໃຫ້ຜູ້ອື່ນຍ້ອງຍໍນັ້ນທ່ານກໍໄດ້ແຕ່ສຽງຕົບມືຢ່າງອີກກະທົກເທົ່ານັ້ນ. “ພວກເຈົ້າໄດ້ຮຽນຈາກເຮົາແລ້ວວ່າຈຳເປັນຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດຢ່າງໃດ ຈຶ່ງຈະເປັນທີ່ຊອບພຣະທັຍ ພຣະເຈົ້າເຫມືອນດັ່ງພວກເຈົ້າກຳລັງປະຕິບັດຢູ່ແລ້ວ ກໍຈຶ່ງປະຕິບັດດັ່ງນັ້ນໃຫ້ຫລາຍກວ່າເກົ່າ”.

(ຂໍ້ 2). ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະພໍພຣະທັຍນຳຄຣິສຕຽນໄປຫລາຍກວ່າການປະຕິບັດຄຳສອນຂອງພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນຟັງຄຳສອນຂອງພຣະອົງຊຶ່ງ, ເມື່ອຄຣິສຕຽນປະຕິບັດຕາມຄຳສອນຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວລາວກໍຈະເປັນຄົນບໍລິສຸດ ເມື່ອລາວບໍລິສຸດລາວຈຶ່ງກາຍເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍ “ອັນນີ້ແຫລະ, ເປັນນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າຄືໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນຄົນບໍລິສຸດ” (ຂໍ້ 3). ລູກທີ່ດີນັ້ນຍ່ອມຈະເຊື່ອຟັງບົດາມານດາຂອງຕົນ, ການເຊື່ອຟັງບົດາມານດານເປັນຫົນທາງແຫ່ງຄວາມສຳເຣັດ (ອ່ານພຣະທັມສຸພາສິດບົດ 2). ຄຳວ່າບໍລິສຸດເປັນຄຳເວົ້າທີ່ສຳຄັນໃນພຣະຄຳພີເປັນພິເສດ ເພາະວ່າຄຳວ່າບໍລິສຸດໃນພຣະຄຳພີເດີມນັ້ນໄດ້

ກ່າວເຖິງຕົກພຣະວິຫານບໍ່ນິສຸດ ເພາະບໍ່ແມ່ນຕົກອາຄານທັມມະດາທົ່ວໄປ, ພຣະຄັມພິບໍ່ນິສຸດ ເພາະແຕກຕ່າງບື້ມຕ່າງໆ ໃນໂລກນີ້, ພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດ ເພາະແຕກຕ່າງກັບວິນຍານຕ່າງໆ, ດັ່ງນັ້ນຄຣິສຕຽນເປັນຄົນບໍ່ນິສຸດ ເພາະການດຳລົງຊີວິດບໍ່ຄືກັນກັບຄົນທົ່ວໄປ. ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າເຮົາໄດ້ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ບໍ່? ໂປໂລກ່າວວ່າ ເຮົາທັງຫລາຍຖືກເອີ້ນມາໃຫ້ມາເປັນຄົນບໍ່ນິສຸດ (ຂໍ້ 7). ລາງເທື່ອເຮົາຈະໄດ້ຍິນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອເວົ້າວ່າ “ຂ້ອຍເປັນຄົນບໍ່ດີຈຶ່ງບໍ່ຢາກໄປໂບດ ຍັງກິນເຫລົ້າເມົາຢາຢູ່” ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າວ່າ ທ່ານບໍ່ຈຳເປັນຄົນດີເພື່ອໄປໂບດເພື່ອເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ ແຕ່ການໄປໂບດເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນການເລີ່ມຕົ້ນໃນການເປັນຄົນດີ ແລ້ວກໍຈະກາຍເປັນຜູ້ບໍ່ນິສຸດຫາກເຊື່ອຟັງ. ຄຳວ່າບໍ່ນິສຸດແປວ່າ ຖືກຊຳຮະລ້າງດ້ວຍພຣະໂລຫິດ ແລະພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃຈຄວາມສຳຄັນໃນຂໍ້ 3 ແລະຂໍ້ 7 ຄືໃຫ້ເຮົາເປັນຄົນບໍ່ນິສຸດ ແລະດຳເນີນຊີວິດຢ່າງຄົນບໍ່ນິສຸດໃນຂະນະທີ່ໃຊ້ຊີວິດຮ່ວມກັນໃນໂລກໃຫ້ເວັ້ນຈາກການຜິດຊາຍຍິງ (ລ່ວງປະເວນີ) ຢ່າຜິດຖຽງກັນ, ໃຫ້ຮັກກັນຫລາຍກວ່າເກົ່າ, ຕັ້ງເປົ້າໝາຍ ຫລືຕັ້ງໃຈວ່າຈະຢູ່ດ້ວຍກັນຢ່າງສົງບສຸກ, ບໍ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ອື່ນເດືອດຮ້ອນ, ໃນການເຮັດດັ່ງນີ້ ໂປໂລບອກວ່າຄົນພາຍນອກຫລືຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າຈະນັບຖື ເມື່ອເຂົານັບຖືແລະເຫັນວ່າດີທ່ານກໍເປັນພະຍານທີ່ດີແລ້ວ “ເພື່ອການດຳເນີນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນທີ່ນັບຖືແກ່ຄົນພາຍນອກ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງອາສັຍຄົນອື່ນ” (ຂໍ້ 12).

2. ຮັກຄົນໃນໂບດຄືຄົນໃນບ້ານ: (1 ເທຊະໂລນິກ 4:9-10)

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສາສນາຈານຜູ້ນຶ່ງກ່າວ “ການເປັນຄຣິສຕຽນນີ້ຫາກເອົາບ້ານເປັນໂບດ ແລະເອົາໂບດເປັນບ້ານ ແມ່ນສຸດຍອດຄຣິສຕຽນເລີຍ” ເພິ່ນໄດ້ອະທິບາຍຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງແລະມີຄວາມໝາຍດີທີ່ສຸດຄື ຫາກຄຣິສຕຽນຫາກເອົາບ້ານເປັນໂບດລາວກໍຈະປະຕິບັດຕົນທຸກຢ່າງໃນບ້ານຄືລາວປະພຶດຕົນໃນໂບດ ເພາະຕາມປົກກະຕິແລ້ວຄຣິສຕຽນເມື່ອມາໂບດກໍພະຍາຍາມເຮັດດີທີ່ສຸດໃນທຸກວິທີທາງ, ແລະການເອົາໂບດເປັນບ້ານນັ້ນລາວກໍຈະໝັ້ນເຊັດໝັ້ນຖູ່ຮັກສາຄວາມສະອາດປົວແປງບ່ອນບໍ່ສວຍງາມໃຫ້ສວຍງາມພ້ອມກັນນັ້ນລາວກໍຈະຮັກຄົນໃນໂບດຄືກັນກັບລາວຮັກຄອບຄົວຂອງລາວ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ສ່ວນເລື່ອງການຮັກພື້ນືອງທັງຫລາຍນັ້ນ, ເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຈະຂຽນຝາກມາໃຫ້ພວກເຈົ້າເພາະເຈົ້າເອງກໍໄດ້ຮັບການຊົງສັ່ງສອນຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວວ່າ ໃຫ້ຮັກກັນແລະກັນ” (ຂໍ້ 9). ໂປໂລບອກວ່າເພິ່ນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງບອກໃນເລື່ອງຮັກກັນສັນພື້ນືອງນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງພຣະບັນຍັດສິບປະການໃນຂໍ້ 7 ສັ່ງວ່າ “ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງເຈົ້າ” ເຮົາຈຳເປັນບໍ່ທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ເຮົາເປັນກົດບັງຄັບໃຫ້ເຮົານັບຖືບິດາມານດາຂອງເຮົາ ແມ່ນແຕ່ຄົນບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າກໍນັບຖືບິດາມານຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ແລ້ວ, ຫາກເຮົາບໍ່ນັບຖືບິດາມານດາຂອງເຮົາແລ້ວເຮົາກໍຊົ່ວກວ່າຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າເສັ້ງອີກ. ພຣະເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ນັບຖືບິດາມານດາເພາະພຣະອົງຊົງເຫັນວ່າລູກບໍ່ນັບຖືພໍແມ່ຕາມສົມຄວນເພິ່ນຈຶ່ງອອກກົດໝາຍບັງຄັບ ດັ່ງນັ້ນຖ້າຜູ້ໃດຝ່າຍນີ້ກໍໄດ້ຝ່າຍນີ້ສອງກົດດ້ວຍກັນຄື; 1. ຝ່າຍນີ້ກົດພໍແມ່ຂອງຕົນ ແລະ 2. ຝ່າຍນີ້ກົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຮັກກັນສັນພື້ນືອງເປັນຄຳສອນທີ່ຄຣິສຕຽນໄດ້ຍິນເປັນປະຈຳແລະຫລາຍຄົນກໍປະຕິບັດຢູ່ແລ້ວ ແຕ່ເຫດທີ່ໂປໂລຍ້າອີກຄັ້ງນຶ່ງເພາະທ່ານຢາກໃຫ້ຄຣິສຕຽນຮັກແລະຊ່ອຍເຫລືອກັນແທ້ໆ ບໍ່ແມ່ນຮັກແຕ່ຄຳເວົ້າເທົ່ານັ້ນ.

3. ຄົນນອກນັບຖື: (1 ເທຊະໂລນິກ 4:11-12)

ເຮືອງຈະໃຫ້ຄົນອື່ນນັບຖືນີ້ເປັນຂອງທັມມະດາທີ່ໃຜຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນນັບຖື ເມື່ອຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງນັບຖືທ່ານເພິ່ນ ກໍມີສັດທາໃນຕົວທ່ານ, ເມື່ອເພິ່ນມີສັດທາໃນຕົວທ່ານຈະເວົ້າຫຍັງເພິ່ນກໍຢາກຟັງ ແຕ່ການທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ ນຶ່ງນັບຖືແລະສັດທານັ້ນບໍ່ແມ່ນຂອງງ່າຍທີ່ຈະໄດ້ມັນມາ ສິ່ງນັ້ນຄື: ຄວາມເຊື່ອທີ່ມີການປະຕິບັດ, ຄວາມຮັກ ທີ່ມີການຊ່ອຍເຫລືອ, ການຍົກໂທດຄວາມຜິດບາບຈາກໃຈຈິງ, ຄວາມດີ, ຄວາມເມດຕາສົງສານ, ການປາກ ເວົ້າ, ເປັນຄົນອ່ອນສຸພາບ, ເປັນຄົນຈິງຈັງ, ເປັນຄົນມີຄວາມຮູ້ ແລະຮູ້ຄວາມ, ເປັນຄົນບໍ່ຖືຕົວ, ເປັນຄົນສັດ ຊື່, ເປັນຄົນສິນທັມແລະການດີອື່ນໆອີກ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແຫລະຄົນພາຍນອກຈະນັບຖືແລະມີສັດທາໃນຕົວທ່ານ. ໂປໂລຊັກຊວນວ່າ “ຈົ່ງຕັ້ງເປົ້າໝາຍວ່າຈະຢູ່ຢ່າງສົງຄົມ, ເຮັດການກຽວກັບທຸກອະກິດສ່ວນຂອງຕົນ, ທັງເຮັດ ວຽກດ້ວຍມືຂອງຕົນເອງ, ຕາມດັ່ງພວກເຮົາໄດ້ສັ່ງເຈົ້າທັງຫລາຍໄວ້ແລ້ວ” (ຂໍ້ 11). ແປວ່າໃຫ້ຮຽນຢູ່ຮ່ວມກັນ ກັບພື້ນຜູ້ໃນໂບດດ້ວຍສົງຄົມ, ບໍ່ເປັນຄົນເວົ້າເຮືອງຜູ້ອື່ນ, ບໍ່ເປັນຄົນກຽດຄ້ານບໍ່ເຮັດການງານອື່ນໃດ ການປະ ຕິບັດຕົນເປັນຄົນດັ່ງນີ້ມີຜົນປະໂຫຍດວ່າ “ເພື່ອການດໍາເນີນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າຈະເປັນທີ່ນັບຖືແກ່ຄົນພາຍ ນອກ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຕ້ອງອາສັຍຄົນອື່ນ” (ຂໍ້ 12).

4. ເປັນຫລັກຖານຊີວິດໃໝ່: (1 ເທຊະໂລນິກ 5:14-24)

ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າຄົນໃນໂບດຂອງເຮົາມີຄົນຫລາຍປະເພດ ແລະຄົນເຫລົ່ານີ້ລ້ວນແລ້ວແຕ່ຄົນທີ່ຖືກຂໍາຮະລ້າງ ຄວາມຜິດບາບແລ້ວ ແຕ່ຍັງມີອີກຫລາຍຢ່າງທີ່ເຂົາຈະຕ້ອງຮຽນຂໍາຮະລ້າງໃຫ້ສະອາດ, ລາງເທື່ອຈໍາເປັນຈະ ຕ້ອງເພິ່ງຍາດພື້ນຜູ້ໃນໂບດຊ່ອຍລາວຂໍາຮະລ້າງນິສັຍທີ່ຍັງຕິດຄ້າງໃຫ້ໝົດອີກດ້ວຍ. ໂປໂລແນະນໍາໃນ ຕອນທ້າຍວ່າ “ໃຫ້ເຕືອນສະຕິຄົນບໍ່ຢູ່ໃນຣະບຽບ ຈົ່ງຊູໃຈຜູ້ນ້ອຍໃຈ, ຈົ່ງຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ທີ່ອ່ອນກໍາລັງ, ຈົ່ງອິດ ທິນຕໍ່ຄົນທັງປວງ, ຈົ່ງຮະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດເຮັດຊົ່ວຕອບແທນການຊົ່ວ ແຕ່ຈົ່ງສແວງຫາທາງເຮັດດີຕໍ່ກັນ ແລະກັນຢູ່ສເມີແລະຕໍ່ຄົນທັງປວງດ້ວຍ” (ຂໍ້ 14-15). ການເປັນຄຣິສຕຽນຈໍາເປັນຈະຕ້ອງເປັນຄົນມີຣະບຽບ ຄໍາວ່າຄຣິສຕຽນແປວ່າ Disciple ຄໍາວ່າ Disciple ມາຈາກຄໍາວ່າ Discipline, discipline ແປວ່າຣະບຽບ ດັ່ງນັ້ນຫາກຜູ້ໃດໃຜຜູ້ນຶ່ງບໍ່ຢູ່ໃນຣະບຽບຂອງຄຣິສຕະຈັກ, ບໍ່ມີຊີວິດເໝາະສົມເປັນຄຣິສຕະຊົນທີ່ດີ, ເຮົາຈະ ຕ້ອງຊ່ອຍກັນຕັກເຕືອນລາວດ້ວຍຄວາມອ່ອນສຸພາບ, ເຮົາຈະຕ້ອງຮຽນເປັນຄົນໃຫ້ກໍາລັງໃຈແກ່ຜູ້ນ້ອຍໃຈ ແຕ່ຢ່າເວົ້າຕົວະໃຫ້ລາວດີໃຈຊຶ່ງ, ເຮົາບໍ່ສົມຄວນຈະເຮັດຊົ່ວຕອບແທນຊົ່ວ ເພາະການເຮັດດັ່ງນັ້ນບໍ່ແມ່ນ ທິນທາງຂອງພຣະຄຣິດ ພຣະອົງໄດ້ເອົາສັດຕູມາເປັນມິດ ເຮົາຈະຕ້ອງຮຽນເປັນຄົນຍຸດທິການຜິດຖຽງກັນ ຢ່າງໄຮ້ປະໂຫຍດ ໂດຍຕັ້ງເປົ້າໝາຍວ່າ ຈະຢູ່ສົງຄົມກັບຄົນທັງປວງດ້ວຍການອິດທິນເໝືອນພຣະອາຈານ ຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ໃດທີ່ເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້ຜູ້ນັ້ນກໍຕັ້ງຕົນເປັນພະຍານຫລັກຖານຊີວິດໃໝ່ໃນພຣະຄຣິດແລ້ວ. “ຢ່າຫັກຫ້າມພຣະວິນຍານ, ຢ່າປມາດຄໍາທໍານວາຍ ແຕ່ຈົ່ງທົດລອງເບິ່ງທຸກສິ່ງ ສິ່ງໃດດີຈົ່ງຍິດຖືໄວ້ໃຫ້ໝັ້ນ ຈົ່ງເວັ້ນຈາກຄວາມຊົ່ວທຸກຊະນິດ” (ຂໍ້ 19-22). ໃຈຄວາມສໍາຄັນສອງປະການຄື: 1. ຢ່າຫັກຫ້າມພຣະວິນ ຍານ ມີຄວາມໝາຍວ່າຍອມໃຫ້ພຣະວິນຍານນໍາພາ ໂດຍບໍ່ເອົາການງານອື່ນໃດມາຂັດຂວາງຫລືຈ້ອງດຶງບໍ່ ໃຫ້ທ່ານປະຕິບັດຕາມພຣະວິນຍານ. 2. ຢ່າປມາດຄໍາທໍານວາຍ ມີຄວາມໝາຍວ່າຫາກເຮົາບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ໃນ ການປະກາດພຣະທັມທີ່ກ່າວເຖິງເຫດການຂ້າງໜ້າຄົນທັງຫລາຍຈະເຊື່ອໄດ້ຢ່າງໃດ? ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງປະກາດ

ຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ທຸກຄົນຟັງ ໂປໂລບອກອີກວ່າ “ຈົ່ງທົດລອງເບິ່ງທຸກສິ່ງ ສິ່ງໃດດີຈົ່ງຍົດຖືໄວ້ ໃຫ້ໝັ້ນ” ແປວ່າຈົ່ງປະຕິບັດຫາກສິ່ງໃດເກີດຜົນກໍຈົ່ງດໍາເນີນຕໍ່ໄປ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເມື່ອຄຣິສຕຽນປະຕິບັດຄວາມເຊື່ອຢ່າງເຂັ້ມງວດຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?
2. ພຣະເຈົ້າຈະພໍພຣະທັຍນໍາຄຣິສຕຽນປະເພດໃດ?
3. ພຣະເຈົ້າເອີ້ນເຮົາທັງຫລາຍມາເພື່ອຫຍັງ?
4. ໂປໂລສອນວ່າ ເຮົາຄວນວາງຕົວໃຫ້ຄົນນອກນັບຖືນັ້ນ ທ່ານຄິດວ່າເຮັດແນວໃດຄົນນອກຈຶ່ງຈະນັບຖື?
5. ຜົນປະໂຫຍດຂອງຄົນນອກນັບຖືແມ່ນຫຍັງ?
6. ໃນຊີວິດທ່ານມີຫຍັງເປັນຫລັກຖານວ່າທ່ານມີຊີວິດໃໝ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ?
7. ທ່ານເຄີຍເຮັດໃຫ້ຕົວເອງພ້ອມທີ່ຈະເຮັດຕາມພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊຶ່ງນໍາບໍ່? ເມື່ອໃດ? ເປັນຫຍັງ?
8. ເມື່ອໃດເປັນເທື່ອຫລ້າສຸດທີ່ທ່ານປະກາດໃຫ້ຄົນນອກຟັງ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 12

ຄວາມຫວັງນິຣັນ

-
- ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 1 ເທຊະໂລນິກ 4:13--5:11
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 1 ເທຊະໂລນິກ 4:13--5:11; 2 ເທຊະໂລນິກ 1:5--2:12
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ຄວາມຫວັງຂອງຄຣິສຕຽນຂຶ້ນກັບການຄົ້ນພຣະຊົນແລະການຈະສະເດັດກັບຄືນມາຂອງພຣະເຢຊູ ເປັນສະພາບແຫ່ງກຳລັງໃຈໃນປັດຈຸບັນແລະເປັນຫລັກຄຳປະກັນຊີວິດອັນຕລອດໄປ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ຄວາມຫວັງທີ່ພຣະເຢຊູສັນຍາກັບທ່ານມີຄວາມໝາຍຫຍັງສຳລັບຊີວິດທ່ານໃນວັນນີ້ ແລະອະນາຄົດຢ່າງໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຈະເວົ້າວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຈະມອບໃຫ້ນັ້ນມີຄວາມໝາຍຕໍ່ຊີວິດຂ້ອຍໃນມື້ນີ້ແລະຈະມີຄວາມໝາຍຕລອດໄປ.

ຄຳນຳ

ການຄົ້ນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະເຢຊູເປັນທີ່ຍັງຍືນວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຂະນະຄວາມຕາຍ ແລະການຄົ້ນມາຈາກຕາຍນີ້ເອງເຮັດໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍໝັ້ນໃຈວ່າເຮົາເຊື່ອຖືກແລ້ວ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາຈຶ່ງແນ່ນອນໃຈວ່າເຮົາຈະມີຊີວິດນິຣັນຮ່ວມກັບພຣະອົງໃນຟ້າສວັນ.

1. ຄວາມບໍ່ຮູ້, ຄວາມໂສກເສົ້າ, ແລະຄວາມຫວັງ: (1 ເທຊະໂລນິກ 4:13-18)

ກ່ອນອື່ນເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າໂປໂລຊຽນຈົດໝາຍສະບັບນີ້ໄປຫາຄຣິສຕຽນເທຊະໂລນິກ ເຊິ່ງເປັນຄຣິສຕຽນຊາວຕ່າງຊາດ, ເວົ້າເຮືອງຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວແນ່ນອນວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຄວາມປະທັບໃຈຍ່ອມຈະບໍ່ຄືກັນກັບຊາດອື່ນຄົນຊາດນຶ່ງ. ຕົວຢ່າງເຮືອງຕລົກບາງເຮືອງຕລົກສຳລັບຊາວອະເມຣິກັນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຕລົກສຳລັບຄົນລາວເຮົາ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງເວົ້າກັບເຂົາວ່າ “ຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້ຈັກຄວາມຈິງເຮືອງ ຄົນທີ່ຫລັບໄປ” (ຂໍ້ 13ກ). ໂປໂລໃຊ້ຄຳວ່າຫລັບໄປ (ຕາຍ) ໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນເຊື່ອວ່າຫາກວິນຍານອອກຈາກຮ່າງແລ້ວວິນຍານນັ້ນກໍໄປຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ສ່ວນຮ່າງກາຍນັ້ນຄືກັບຄົນນອນຫລັບໄປຊື່ໆ ແຕ່ເນື່ອງຈາກວ່າຮ່າງປາສຈາກວິນຍານກໍໃຊ້ການຫຍັງບໍ່ໄດ້ມີແຕ່ຈະເນົ່າເປື້ອຍເທົ່ານັ້ນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະໂປໂລຈຶ່ງເລົ່າໂລມໃຈເຂົາວ່າ “ບໍ່ໂສກເສົ້າເໝືອນດັ່ງຄົນບໍ່ມີຄວາມຫວັງ” (ຂໍ້ 13ຂ). ຄວາມຫວັງທີ່ໂປໂລກ່າວນັ້ນໝາຍເຖິງຄວາມຫວັງເມື່ອວິນຍານອອກຈາກໂລກນີ້ກໍຈະມີບ່ອນຢູ່ໃນສວັນນິຣັນ. ແຕ່ຄວາມຕາຍນັ້ນໄດ້ນຳຄວາມໂສກເສົ້າມາສູ່ຄອບຄົວ ເປັນຂອງທັມມະດາມະນຸດທີ່ຈະຕ້ອງໂສກເສົ້າເພາະຄວາມຮັກແລະຄິດເຖິງ ແຕ່ຫາກຄຣິສຕຽນເມືອງເທຊະໂລນິກເຂົ້າໃຈເຮືອງນີ້ໂປໂລຄົງຈະບໍ່ເວົ້າວ່າ “ຢາກໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້ຄວາມຈິງເຮືອງຄົນທີ່ຫລັບໄປ” ເລິກໄປກວ່ານັ້ນໂປໂລຍັງເວົ້າອີກວ່າ “ພຣະເຈົ້າຈະຊົງ

ບັນດານຄົນທີ່ຫລັບໄປແລ້ວນັ້ນໃຫ້ມາກັບພຣະອົງ” (ຂໍ້ 14). ເຮົາອາດຈະຖາມວ່າ ຄົນທີ່ຕາຍໄປຕັ້ງຫລາຍ ພ້າຫລາຍປີນັ້ນຈະກັບຄືນມາໃນສະພາບໃດ? ໃນຮ່າງກາຍແບບໃດ? ເຮົາບໍ່ຮູ້ແນ່ນອນວ່າຄົນທີ່ຕາຍໄປຈະ ຄືນມາໃນຮ່າງກາຍໃດ ແຕ່ເຮົາຮູ້ວ່າຈະເກີດຂຶ້ນແນ່ນອນ ດັ່ງທີ່ມີເຮືອງເກີດຂຶ້ນໃນພຣະຄັມພິຕອນນຶ່ງ ພຣະ ເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ “ເຮົາຈະເອົາລົມຫາຍໃຈເຂົ້າໄປໃນພວກມັນ ຈະໃຫ້ມີຊີວິດມີເສັ້ນເອັນ ມີກ້າມຊີ້ນແລະມີ ໜັງປົກຫຸ້ມອີກ ແລ້ວພວກມັນຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ເອເຊກຽນ 37:5). ເມື່ອອ່ານຈາກພຣະທັມ ເອເຊກຽນ ແລະພິຈາຣະນາຄຳເວົ້າຂອງໂປໂລຢ່າງຖ້ວນຖີ່ແລ້ວ ເຮົາຈະເຫັນວ່າຄົນທີ່ຕາຍໄປນັ້ນຄືກັບຫລັບ ໄປດັ່ງທີ່ໂປໂລກ່າວນັ້ນແທ້. ໂປໂລຢ່າງກ່າວອີກວ່າ “ພວກເຮົາຜູ້ຍັງເປັນຢູ່ຈະຄອຍຖ້າການສະເດັດມາຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຮົາຈະລ່ວງໜ້າໄປກ່ອນພວກຄົນທີ່ຫລັບໄປແລ້ວນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ແທ້” (ຂໍ້ 15). ໝາຍຄວາມວ່າ ຄົນທີ່ຍັງບໍ່ທັນຕາຍເມື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດສະເດັດມາ ກໍຈະຖືກຕັດສິນພ້ອມກັນ, ສລຸບແລ້ວພວກທີ່ຕາຍໄປນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດບ່ອນຢູ່ສຳລັບວິນຍານພວກນັ້ນແລ້ວ ເພື່ອລໍຖ້າວັນທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດສະເດັດກັບຄືນມາດ້ວຍ ເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ພຣະເຈົ້າຈະຊົງບັນດານຄົນທີ່ຫລັບໄປແລ້ວນັ້ນໃຫ້ມາກັບພຣະອົງ” (ຂໍ້ 14). ທ່ານ ຄົງຈຳເຮືອງຂອງຣາຊາໂລໄດ້ໃນ ໂຢຮັນ 11 ທີ່ພຣະເຢຊູເອີ້ນໃຫ້ລາວຄືນມາຫລັງຈາກຖືກຝັງໄວ້ໃນອຸບໂມງ ສາມວັນແລ້ວລາວໄດ້ຄືນມາໃນຮ່າງເດີມ. ໂປໂລກ່າວຍັ້າອີກວ່າ “ພວກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດທີ່ຕາຍ ໄປແລ້ວກໍຈະຄືນຂຶ້ນມາກ່ອນ” (ຂໍ້ 16). ເມື່ອເຂົ້າໃຈແລ້ວໂປໂລສັ່ງໃຫ້ເລົ່າໂລມກັນແລະກັນໃນຂໍ້ 18.

2. ວັນສະເດັດມາ: (1 ເທຊະໂລນິກ 5:1-11)

ວັນນຶ່ງພວກເຮົາພາກັນຮ້ອງເພງ (Hymn) “ເມື່ອຄວາມສຸກສຳຣານ” ໂດຍສະເພາະໃນຂໍ້ສຸດທ້າຍຮ້ອງວ່າ “ຂໍໄຜດເລັ່ງເວລາທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ຂ້າໄດ້ເຫັນ” ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ກ້າຮ້ອງ ແລະຢາກປຸງເນື້ອເພງວ່າ “ຂໍໄຜດຕໍ່ເວລາ ໃຫ້ຜູ້ຂ້າໄດ້ເພີ່ມຄວາມເຊື່ອ ແທ່ນທີ່ຈະຮ້ອງວາໄຜດເລັ່ງເວລາ” ເພາະຄຳວ່າເລັ່ງເວລາແປວ່າ ຂໍຕາຍໄວໆ ຫລືໃຫ້ພຣະເຈົ້າມາໄວໆສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ. ໂປໂລບອກວ່າວັນເວລາຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດມານັ້ນບໍ່ມີໃຜ ຮູ້ ພຣະອົງຈະສະເດັດມາເໝືອນດັ່ງຂະໂມຍມາ, ຂະໂມຍບໍ່ເຄີງບອກເຈົ້າຂອງເຮືອນວ່າເຂົາຈະມາລັກກຍາມ ໃດ ແຕ່ຖ້າຫາກບອກລ່ວງໜ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຂະໂມຍ ແຕ່ແມ່ນນັກເລງເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ແຕ່ ເຮືອງວັນແລະໂມງນັ້ນບໍ່ມີໃຜຮູ້ ແມ່ນແຕ່ເທວະດາໃນສະໄໝທຣິນິຕີພຣະບຸດກໍບໍ່ຮູ້ ຮູ້ແຕ່ພຣະບິດາອົງດຽວ” (ມັດ ທາຍ 24:36). ຄັ້ງນຶ່ງສາວິກຂອງພຣະອົງໄດ້ຖາມພຣະອົງເຖິງວັນເວລາທີ່ຈະສ້າງຣາຊອາຈັກຂອງພຣະອົງ ຂຶ້ນໃໝ່ນັ້ນພຣະ ອົງຕອບເຂົາວ່າ “ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ພວກທ່ານທີ່ຈະຮູ້ຈັກເວລາຫລືຍາມກຳນົດ ຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ ຊົງຕັ້ງໄວ້ດ້ວຍສິດ ຂອງພຣະອົງເອງ” (ກິຈການ 1:7). ແປວ່າໜ້າທີ່ຂອງພວກທ່ານຄືວາງຕົວໃຫ້ພ້ອມຫລື ໃຫ້ຕຽມພ້ອມທຸກຍາມ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງເຕືອນວ່າ “ເມື່ອໃດເຂົາຫາກເວົ້າວ່າ ສົງບສຸກແລະປອດພັຍຢູ່ ແລ້ວ ເມື່ອນັ້ນແຫລະ, ຄວາມວິນາດກໍຈະມາເຖິງເຂົາທັນທີ” (ຂໍ້ 3). ປະມານສິບປີຜ່ານມາ ມີຄຣິສຕຽນກຸ່ມ ນຶ່ງບອກວ່າ ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດມາຍັງເມືອງ ກາແລນ ເທັກຊັສ (ເມືອງນີ້ຕິດກັບ ດາລັສ ເທັກຊັສ) ເຂົາ ບອກວ່າໃນມື້ນັ້ນ, ວັນທີ່ເທົ່ານັ້ນພຣະເຢຊູຈະສະເດັດມາຍັງເມືອງກາແລນ ຕ້ອນນັ້ນມີຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນ ພາກັນຫລົງເຊື່ອພວກຄຣູສອນປອມ ຫລືພວກນັກຕື່ມເຫລົ່ານັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເສັ້ງຄວາມເຊື່ອໄປ ເພາະເຂົາລືມ ຄຳເຕືອນຂອງພຣະເຢຊູທີ່ເຕືອນວ່າ “ໃນເວລານັ້ນຖ້າຜູ້ໃດຈະບອກພວກທ່ານວ່າ ເບິ່ງແມ່ , ອົງພຣະຄຣິດຢູ່ ທີ່ນີ້ ຫລື ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ຢ່າຮູ້ເຊື່ອ” (ມັດທາຍ 24:23).

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູແລ້ວ ຍ່ອມຈະມີຄວາມຕຽມພ້ອມຕ້ອນຮັບໃນວັນກັບຄືນມາຂອງພຣະເຢຊູທຸກຍາມ ໂປໂລໃຊ້ຄຳເວົ້າວ່າ “ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດແລ້ວ” (ຂໍ້ 4) ແປວ່າພວກເຈົ້າຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈເຣື່ອງນີ້ ແລ້ວ ການທີ່ໂປໂລເວົ້າເພີ່ມກໍເພື່ອເຕືອນພີ່ນ້ອງເທຊະໂລນິກໃຫ້ມີສະຕິຣະວັງຕົວເພີ່ມຂຶ້ນ ເພາະວ່າໃນຂະນະທີ່ເຂົາໃຊ້ຊີວິດໃນໂລກນີ້ພວກເຂົາຈະພົບກັບບັນຫາແລະອຸປັດສັກນາໆປະການ, ໂປໂລໄດ້ເວົ້າກັບເຂົາ ເປັນຄຳອຸປະມາວ່າ “ເອົາຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຮັກເປັນເຄື່ອງປ້ອງກັນເອົາໄວ້ ແລະເອົາຄວາມໄວ້ໃຈວ່າ ຈະໄດ້ພົ້ນເປັນເຄື່ອງຄຽນປ້ອງກັນຫົວ” (ຂໍ້ 8). ໃນຖານະທີ່ຄຣິສຕຽນມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຫລືຢູ່ຝ່າຍ ພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກມານຊາຕານກໍຖືວ່າຄຣິສຕຽນທຸກຄົນເປັນສັດຕູຕໍ່ພວກມັນ ແລະພວກມັນພ້ອມຈະທຳ ລາຍຄຣິສຕຽນໃນທຸກວິທີທາງ. ເພື່ອປ້ອງກັນຕົວໂປໂລຈຶ່ງບອກໃຫ້ເອົາຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຮັກເປັນເຄື່ອງ ປ້ອງກັນເອົາແປວ່າຢູ່ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຢ່າຫວັ່ນໄຫວຕໍ່ເຫດການໃດໆ ແລະຄວາມເຊື່ອນັ້ນຕ້ອງມາຈາກໃຈ ແລະໃຈທີ່ມີຄວາມເຊື່ອນັ້ນກໍຈະເປັນໃຈທີ່ພ້ອມທີ່ຈະຕໍ່ສູ້, ພ້ອມທີ່ຈະໃຫ້ອະພິຍ. ໂປໂລຍົກຕົວຢ່າງທະຫານ ໂຣມັນສວມເຄື່ອງປ້ອງກັນນີ້ໃນສັມຍນັ້ນສາມາດຊ່ອຍຊີວິດທະຫານຫລາຍຄົນມາແລ້ວ ຫາກແມ່ນສັມຍນີ້ ໂປໂລອາຈເວົ້າວ່າທີ່ມາເສື້ອກັນກະສູນປືນ, ສວມໝວກເຫລັກຂອງພວກທະຫານ ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ສາມາດ ຊ່ອຍຊີວິດທະຫານຫລາຍຄົນມາແລ້ວ.

ໂປໂລກ່າວຄຳເລົ່າໂລມໃຈອີກວ່າ “ເຫດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງເຮົາທັງຫລາຍໄວ້ສຳລັບພຣະພິໂຣດ ແຕ່ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນດ້ວຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ” (ຂໍ້ 9). ຄຳວ່າແຕ່ງຕັ້ງທີ່ເຮົາອ່ານ ໃນຕອນນີ້ບໍ່ແມ່ນແຕ່ງຕັ້ງຄ້າຍຄືແຕ່ງຕັ້ງສິດຍາພິບານ, ຫລືແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ປົກຄອງດັ່ງທີ່ເຮົາເຄີຍເຫັນໂບດຕ່າງໆ ແຕ່ງຕັ້ງ. ກ່ອນອື່ນຂໍນຳທ່ານໄປຫາພາສາເດີມກ່ຽວກັບຄຳວ່າ ແຕ່ງຕັ້ງ, ພາສາເດີມອອກສຽງວ່າ *ti, qhmi tithemi* {tith'-ay-mee} ແປວ່າ ກຳນົດໄວ້, ຫລືວາງໄວ້, ຫລືຕັ້ງໄວ້ ຫລືເອີ້ນມາໄວ້ສຳລັບຮັບຄວາມພົ້ນ ແຕ່ຄວາມພົ້ນນັ້ນບໍ່ແມ່ນມາຈາກທາງອື່ນໃດນອກຈາກມາທາງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະ ເຈົ້າທຸກຄົນມີຄວາມຫວັງໃຈວ່າຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ. “ເພື່ອວ່າເຖິງແມ່ນເຮົາຈະຕື່ນຫລືຫລັບຢູ່ກໍດີ ເຮົາ ທັງຫລາຍຈະໄດ້ມີຊີວິດດ້ວຍກັນກັບພຣະອົງ” (ຂໍ້ 10). ແປວ່າເຖິງແມ່ນເຮົາຕາຍໄປແລ້ວ (ຫລັບໄປແລ້ວ) ຫລືຍັງມີຊີວິດຢູ່ເຮົາກໍຈະມີຊີວິດຢູ່ກັບພຣະອົງ ຫລືເວົ້າໄດ້ວ່າຜູ້ທີ່ຕາຍໃນພຣະອົງ ແລະຜູ້ຍັງມີຊີວິດຢູ່ໃນ ພຣະອົງ ທັງສອງກໍຢູ່ໃນພຣະອົງນັ້ນເອງ. ໃນວັນສຸດທ້າຍທີ່ພຣະອົງສະເດັດກັບມານັ້ນຜູ້ທີ່ຕາຍແລ້ວ ແລະຜູ້ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນຕາຍຈະໄດ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຢຊູທຸກຄົນ ເພື່ອພິພາກສາ ແລະເພື່ອໃຫ້ຮາງວັນຕາມການຂອງ ເຂົາ ອ່ານພຣະນິມິດ 20:12.

ຄຳຖາມ:

1. ການທີ່ພຣະເຢຊູຕາຍແລ້ວຄົນພຣະຊົນຄົນມາໃນວັນຖ້ວມສາມແລ້ວສະເດັດກັບສູ່ສວັນນັ້ນມີຄວາມໝາຍ ຫຍັງຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານ?
2. ຄຣິສຕຽນເມືອງເທຊະໂລນິກເປັນຄຣິສຕຽນໃນສະພາບໃດ?
3. ເປັນຫຍັງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄຣິສຕຽນເທຊະໂລນິກ ຈຶ່ງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັບຊາວຢິວ?
4. ດ້ວຍເຫດໃດໂປໂລຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ “ຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້ຈັກຄວາມຈິງເຣື່ອງ ຄົນທີ່ຫລັບໄປ”

5. ເປັນຫຍັງໂປໂລເວົ້າວ່າຄົນທີ່ຕາຍໃນພຣະເຈົ້າວ່າ ຄົນທີ່ຫລັບໄປ?
6. ໂປໂລບອກວ່າຄົນທີ່ຕາຍໄປແລ້ວກໍຈະຄືນມາໃນວັນທີ່ພຣະເຢຊູກັບຄືນມານັ້ນ ທ່ານຄິດເຫັນແນວໃດ?
7. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຈະກັບມາເໝືອນຂະໂມຍມາ?
8. ແມ່ນໃຜແດ່ຈະມາກັບພຣະອົງ? ມາໃນສະພາບໃດ?
9. ທ່ານຈະເລົ່າໂລມໃຈຜູ້ທີ່ເສັງຄົນຮັກໃນຄອບຄົວ ຫລືຄອບຄົວຄົນຕາຍແນວໃດ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13 ຕ້ອງເດີນໜ້າຕໍ່ໄປ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ເທຊະໂລນິກ 3:1-16

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 2 ເທຊະໂລນິກ 3:1-16

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ເມື່ອຄຣິສຕະຈັກມີອຸປະສັກແມ່ນຍາມຕ້ອງເພິ່ງຣິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະການຊູກຳລັງໃຈຈາກເພື່ອນຜູງ ເພື່ອຄວາມເຊື່ອນັ້ນຈະໝັ້ນຄົງ ແລະ ກ້າວໜ້າຕໍ່ໄປ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເມື່ອຄຣິສຕະຈັກມີອຸປະສັກທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າແລະຊັກຊວນໝູ່ໃຫ້ອ້ອນວອນເພື່ອເປັນສິ່ງຖືກຕ້ອງ.

ຄຳນຳ

ບໍ່ມີຄຣິສຕະຈັກທີ່ສົມບູນໃນໂລກ, ບໍ່ມີຄຣິສຕະຈັກໃດທີ່ປາສຈາກບັນຫາ ຄຣິສຕະຈັກນ້ອຍກໍມີບັນຫານ້ອຍ ຄຣິສຕະຈັກໃຫຍ່ກໍມີບັນຫາຫລາຍ ແຕ່ເມື່ອພົບກັບບັນຫາທ່ານຄົງຮູ້ວ່າຈະຕ້ອງເຂົ້າເພິ່ງຣິດອຳນາດຂອງ ພຣະເຈົ້າແລະຂໍໃຫ້ໝູ່ເພື່ອນ ອ້ອນວອນເພື່ອຊ່ອຍຊູກຳລັງເປັນການຖືກຕ້ອງຂອງຜູ້ເຊື່ອ.

1. ກ່ອນອື່ນຕ້ອງອ້ອນວອນ (2 ເທຊະໂລນິກ 3:1-5)

ການອ້ອນວອນເປັນກິຈການປະຈຳວັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນ, ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງອ້ອນວອນຢ່າງນ້ອຍຫ້າ ເທື່ອຕໍ່ມື້ນຶ່ງເຊັ່ນ; 1. ຕົ້ນເຊົ້າມາອ້ອນວອນຂອບພຣະຄຸນສຳລັບວັນໃໝ່ ພ້ອມທັງຂໍການຊົງນຳສຳລັບວັນນັ້ນ. 2. ອ້ອນວອນສຳລັບອາຫານເຊົ້າ. 3. ອ້ອນວອນຂອບພຣະຄຸນສຳລັບອາຫານທ່ຽງ. 4. ອ້ອນວອນຂອບພຣະ ຄຸນສຳລັບອາຫານແລງ ແລະ 5. ອ້ອນວອນຂອບພຣະຄຸນກ່ອນເຂົ້ານອນ ແລະຂໍການຊົງຄຸ້ມຄອງສຳລັບຄຳ ຄືນນັ້ນ. ຄຣິສຕຽນລາງຄົນ ອາດຈະອ້ອນວອນເກີນກວ່າຫ້າເທື່ອນັ້ນຂຶ້ນກັບຄວາມໃກ້ຊິດໃນຣະວ່າງລາວກັບ ພຣະເຈົ້າມີຫລາຍປານໃດ. ສລຸບແລ້ວຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງອ້ອນວອນຢູ່ບໍ່ຂາດໃນທຸກສະພາບການ ດັ່ງເຮົາຈະ ເຫັນຕົວຢ່າງໂປໂລໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ຄຣິສຕຽນເທຊະໂລນິກອ້ອນວອນເພື່ອກຸ່ມປ່າວປະກາດຂອງເພິ່ນ ຕອນລົງ ທ້າຍຈົດໝາຍດັ່ງນີ້:

“ທ້າຍສຸດນີ້ ຈົ່ງອ້ອນວອນສຳລັບພວກເຮົາ ເພື່ອພຣະທັມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ແຜ່ໄປ” (ຂໍ້ 1). ເຮົາໄດ້ ເຫັນຄວາມຖອມຕົວຂອງໂປໂລເປັນປັດຈັຍສຳຄັນ, ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າໂປໂລເປັນນັກປະກາດທີ່ເກັ່ງກ້າສາມາດ ເປັນນັກປະກາດທີ່ຜ່ານຜ່າອຸປະສັກຕ່າງໆຫລາຍກວ່າສາວິກໃດໆໃນພຣະຄຳພີ ການທີ່ເພິ່ນຂໍຮ້ອງໃຫ້ ພີ່ນ້ອງເທຊະໂລນິກອ້ອນວອນເພື່ອເພິ່ນນັ້ນກໍເພາະວ່າ ເພິ່ນຢາກສອນໃຫ້ຄຣິສຕຽນອ້ອນວອນເພື່ອກັນແລະ ກັນ, ແລະການຂໍຮ້ອງຂອງເພິ່ນນັ້ນແມ່ນເພິ່ນຢາກໃຫ້ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າແຜ່ກວ້າງອອກໄປເກີນກວ່າ

ຄວາມສາມາດຂອງເພິ່ນ ສັງເກດຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນທີ່ເວົ້າວ່າ “ເພື່ອພຣະທັມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄດ້ແຜ່ໄປ” ນີ້ມີຢູ່ສອງປະເດັດດ້ວຍກັນຄື; 1. ໂດຍທົມງານຂອງເພິ່ນ ໂດຍສເພາະແມ່ນສີລາແລະຕິໂມທຽວທີ່ເຮັດງານໃນຖ້ຳມາກາງການຂົ່ມເຫັງຂອງພວກຍິວທີ່ເມືອງເທຊະໂລນິກນີ້, ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າເພື່ອພວກເຮົາຈະຖືກຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນຈາກການຊົ່ວຮ້າຍ (ເບື້ອງຫຼັງເລື່ອງນີ້ໃຫ້ອ່ານກິຈການ 17). ແລະ 2. ເພື່ອພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າຈະແຜ່ອອກໄປໂດຍການປະກາດຂອງພື້ນຜິວເທຊະໂລນິກນີ້ເອງ. ໂປໂລບອກວ່າເພິ່ນໄວ້ໃຈໃນພື້ນຜິວເມືອງເທຊະໂລນິກເພາະເຫັນການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວອວຍພອນເຂົາໃນຂໍ້ 5.

2. ຕ້ອງມີຣະບຽບ: (2 ເທຊະໂລນິກ 3:6-15)

ຕົກມາໃນຂໍ້ 6 ທ່ານອາດແປກໃຈວ່າເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງປຸງເລື່ອງຈາກຂໍໃຫ້ອ້ອນວອນເພື່ອທົມງານຂອງເພິ່ນມາເປັນການສັ່ງສອນເລື່ອງໃຫ້ຕັ້ງພັນໃນຣະບຽບ. “ພື້ນຜິວທັງຫຼາຍເອີຍ, ພວກເຮົາສັ່ງເຈົ້າທັງຫຼາຍໃນນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າວ່າ ຈົ່ງຜົກໜີອອກຈາກພື້ນຜິວທຸກຄົນທີ່ດຳເນີນຊີວິດນອກຣະບຽບ ແລະບໍ່ເຮັດຕາມຄຳສອນທີ່ສືບມາ” (ຂໍ້ 6). ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າຄຣິສຕຽນຫຼາຍຄົນບໍ່ຢູ່ໃນຣະບຽບຂອງຄຣິສຕຽນທັງໃນໂບດແລະນອກໂບດ, ພວກຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄົນເຮັດຕາມຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກໂຄຣິບຍຳເກງຫລືໃຫ້ກຽດຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາແຕ່ຢ່າງໃດ ໂປໂລສັ່ງວ່າໃຫ້ຄົນທີ່ຢູ່ໃນຣະບຽບຜົກໜີຈາກພວກນີ້ ແປວ່າໃຫ້ຕິຕົວຫ່າງ, ບໍ່ຄົບຫາສະມາຄົມກັບຄົນເຫຼົ່ານັ້ນອີກ ທັງນີ້ອາດເປັນວິທີການລົງໂທດຂອງຊາວຍິວເພື່ອສັ່ງສອນຄົນທີ່ບໍ່ຢູ່ໃນຣະບຽບໃຫ້ຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງບໍ່ຢູ່ໃນຣະບຽບ ແຕ່ເມື່ອລາວຫາກກັບຄືນມາຢູ່ໃນຣະບຽບແລ້ວການພົວພັນກໍຈະມີເໝືອນເດີມ. ໂປໂລໄດ້ເວົ້າຢ່າງຮຸນແຮງ ເພາະວ່າເພິ່ນໄດ້ເວົ້າເລື່ອງຣະບຽບການນີ້ແລ້ວໃນຈົດໝາຍສັບທິ 1 ແລ້ວແຕ່ກໍບໍ່ເຫັນວ່າມີຫຍັງດີຂຶ້ນ ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນຈຳເປັນຈະຕ້ອງເວົ້າຢ່າງຮຸນແຮງແນວນີ້.

ອີກປະການໜຶ່ງບົດຮຽນອາທິດແລ້ວໄດ້ເວົ້າເລື່ອງໃຫ້ລໍຄອຍການສະເດັດກັບຄືນມາຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ “ວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມາເໝືອນຂະໂມຍມາໃນເວລາກາງຄືນ” (1ເທຊະໂລນິກ 5:3) ເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ຫຼາຍຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກເມືອງເທຊະໂລນິກພາກັນເຂົ້າໃຈຜິດຈົນລາງຄົນຢຸດບໍ່ເຮັດວຽກການງານໃດໆໂດຍຫວັງໃຈວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດຈະມາໄວໆ. ໂປໂລບໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ຢຸດເຮັດວຽກການງານໃດໆ ແຕ່ບອກໃຫ້ຕັ້ງໃຈລໍຄອຍ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຍົກຕົວຢ່າງເພິ່ນເອງວ່າ “ເຮົາບໍ່ໄດ້ແກ່ມອາຫານການກິນກັບໃຜ ແຕ່ເຮົາໄດ້ອອກເທື່ອແຮງເຮັດການໜັກໜ່ວງທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເປັນພາຣະອັນໜັກແກ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກເຈົ້າ” (ຂໍ້ 8). ໂປໂລໄດ້ວາງແບບຢ່າງການທຳມາຫາກິນລ້ຽງຊີບ ເພື່ອຄຣິສຕຽນທັງຫຼາຍຈະໄດ້ຮຽນເອົາແບບຢ່າງ ເພາະມີລາງຄົນບໍ່ເຮັດການງານໃດໆຈຶ່ງກາຍເປັນພາຣະຂອງຜູ້ອື່ນ, ຄົນແບບນີ້ໂປໂລສັ່ງວ່າ “ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ມີໃຈຢາກເຮັດການກໍຢ່າໃຫ້ຜູ້ນັ້ນກິນ” (ຂໍ້ 10). ແປວ່າຄ້ານຫຼາຍບໍ່ຕ້ອງກິນ.

ມີຫຼາຍຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງນີ້ຈຶ່ງພາກັນເວົ້າວ່າ “ຄັນຊັ້ນເປັນຫຍັງພວກບັນດາອາຈານຫຼາຍຄົນຈຶ່ງບໍ່ໄປເຮັດການເພື່ອລ້ຽງຊີບຕົນເອງ? ກ່ອນອື່ນເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າໂປໂລເປັນນັກປະກາດທີ່ເອີ້ນວ່າ Evangelist ແປວ່າຜູ້ປະກາດເພື່ອຊັກຊວນໃຫ້ຄົນມາເຊື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດ ເພິ່ນໄດ້ເດີນທາງໄປເລື້ອຍໆໂດຍບໍ່ໄດ້ປະຈຳຢູ່ໂບດໃດໂບດໜຶ່ງ ຍັງມີຫຼາຍຄົນຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນ Evangelist ຢູ່ໃນທຸກວັນນີ້ ແລະ Evangelist ເຫຼົ່ານີ້ກໍ

ເຮັດຄືໂປໂລນັ້ນແຫລະຕ້ອງຊອກຫາດ້ວຍຕົນເອງແລ້ວອອກໄປເທສນາ ແລະສອນຕາມບ່ອນຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າສົ່ງໄປ. ສ່ວນພວກອາຈານ, ສາສນາຈານ, ຫລືສິດຍາພິບານ Pastor ແມ່ນຜູ້ລ້ຽງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປະຈຳການໃນໂບດໃດໂບດນຶ່ງ ຄ້າຍຄືປະໂຫິດໃນສມັຍເດີມ, ອາຈານເຮັດໜ້າທີ່ນີ້ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງເວລາເຮັດພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າທັງໃນໂບດແລະນອກໂບດ ເພິ່ນມີໜ້າທີ່ລ້ຽງດູຈິດວິນຍານຂອງສະມາຊິກໃນໂບດ ສ່ວນຍາດພີ່ນ້ອງໃນໂບດມີໜ້າທີ່ລ້ຽງຮ່າງກາຍຂອງເພິ່ນເພື່ອເພິ່ນຈະໄດ້ມີເທື່ອແຮງສຶກສາພຣະທັມແລ້ວມາແບ່ງປັນແກ່ພີ່ນ້ອງ. (ອ່ານ 1 ຊາມູເອນ 17:3; ໂຢຮັນ 10:11; 1 ໂກຣິນໂທ 9:13).

“ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າພວກເຮົາສັ່ງແລະເຕືອນສະຕິຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຮັດຢ່າງນັ້ນວ່າ ໃຫ້ເຂົາເຮັດການດ້ວຍໃຈສົງຄ໌ແລະກິນອາຫານຂອງຕົນເອງ” (ຂໍ້ 12). ໂປໂລບໍ່ໄດ້ສັ່ງດ້ວຍນາມຊື່ຂອງເພິ່ນເອງ ແຕ່ໄດ້ສັ່ງໃນນາມຊື່ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃຫ້ເຂົາເຮັດການເພື່ອລ້ຽງຕົນເອງ ຫາກເຂົາຍັງບໍ່ປະຕິບັດໂປໂລສັ່ງບໍ່ໃຫ້ຄົບຫາສະມາຄົມກັບຄົນທີ່ບໍ່ຟັງຄວາມນັ້ນອີກ “ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງບໍ່ຟັງຂໍ້ຄວາມຂອງພວກເຮົາໃນຈິດໝາຍສະບັບນີ້ ຈົ່ງໝາຍຜູ້ນັ້ນໄວ້ ຢ່າຄົບຫາສະມາຄົມກັບຜູ້ນັ້ນເພື່ອລາວຈະລະອາຍ ແລະຢ່າຖືຜູ້ນັ້ນວ່າເປັນສັດຕູ ແຕ່ຈົ່ງເຕືອນສະຕິເໝືອນດັ່ງພີ່ນ້ອງ” (ຂໍ້ 14-15).

3. ຂໍພຣະອົງຊົງນຳ: (2 ເທຊະໂລນິກ 3:16)

ຫລັງຈາກໂປໂລໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ເຂົາອ້ອນວອນເພື່ອເພິ່ນ ແລະທີມງານຂອງເພິ່ນແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ສັ່ງສອນເຂົາໃນເຣື່ອງພວກບໍ່ຢູ່ໃນຣະບຽບທີ່ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເດີນໜ້າດ້ວຍຄວາມລຳບາກ ໃນນັ້ນມີທັງຄົນບໍ່ເຮັດການເພື່ອລ້ຽງຊີບຕົນເອງ ຕົກເປັນພາຣະຂອງຄົນອື່ນແລະຄຣິສຕະຈັກອີກ ໂປໂລເຫັນວ່າຄຣິສຕະຈັກຍັງມີບັນຫາທີ່ຈະຕ້ອງແກ້ໄຂຈຶ່ງອ້ອນວອນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ “ຂໍໃຫ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງປະທານສັນຕິສຸກ ຊົງໂຜດປະທານສັນຕິສຸກໃຫ້ແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍທຸກເວລາແລະທຸກຢ່າງ ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳເຈົ້າທັງປວງເທີ້ນ” (ຂໍ້ 16). ຄຣິສຕະຈັກທຸກໜ່ວຍ, ສະມາຊິກທຸກຄົນຕ້ອງການໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກແລະຕົນເອງກ້າວໜ້າຝ່າຍຈິດວິນຍານແລະຝ່າຍຄວາມສາມັກຄີປອງດອງ ແຕ່ໜ້າເສັງດາຍຄຣິສຕະຈັກບໍ່ກ້າວໜ້າໄປຕາມສົມຄວນ ຄຣິສຕະຈັກເມືອງເທຊະໂລນິກເປັນບັນຫາຕົວຢ່າງເພື່ອເປັນບົດຮຽນສຳລັບຄຣິສຕະຈັກທຸກວັນນີ້, ຄົນທີ່ບໍ່ເຮັດວຽກການງານ, ຄົນທີ່ຈ່ອງດົງໂບດບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວວ່າຕົນເອງເປັນຕົ້ນເຫດສ້າງຄວາມບໍ່ສົງຄ໌ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງອ້ອນວອນດັ່ງທີ່ເຫັນໃນຂໍ້ 16 ນັ້ນ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ມີຊີວິດຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ.

ມີຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງນຶ່ງປະຊຸມເລືອກຊື່ຄຣິສຕະຈັກເພື່ອຈະມີຊື່ຖືກຕ້ອງຕາມທາງການ, ວັນນັ້ນການປະຊຸມໃຊ້ເວລາກວ່າສອງຊົ່ວໂມງໃນເຣື່ອງຊື່ຂອງໂບດ ຈົນລາງຄົນເກີດມີປາກມີສຽງກັນ ໃນທີ່ສຸດມີຜູ້ນຶ່ງເວົ້າວ່າ “ເຣື່ອງຊື່ໂບດນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າບໍ່ສຳຄັນ ເທົ່າກັບຄວາມສາມັກຄີປອງດອງຂອງພວກເຮົາດອກ ຖ້າເຮົາຈະຕັ້ງຊື່ວ່າ Fellowship Church ກໍຈະໄດ້ແຕ່ຊື່ຫາກຄົນບໍ່ Fellowship ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າປ່ອຍໃຫ້ອາຈານແລະພວກເຖົ້າແກ່ລົມກັນຕ່າງຫາກ ສາ” ມາຮອດຕອນນີ້ກອງປະຊຸມກໍປິດລົງດ້ວຍດີ. ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າຄຣິສຕະຈັກເມືອງເທຊະໂລນິກນັ້ນຊື່ວ່າແນວໃດເພາະພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ບອກ ແຕ່ຫາກຄຣິສຕະຈັກທຸກໜ່ວຍມີຣະບຽບຕາມແບບແຜນທີ່ໂປໂລສອນມານັ້ນຄຣິສຕະຈັກນັ້ນກໍຈະກ້າວໜ້າໄປເລື້ອງໆ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງຂຽນຈົດໝາຍໄປຫາຄຣິສຕະຈັກເມືອງເທຊະໂລນິກ?
2. ໂປໂລມີບັນຫາອັນໃດຈຶ່ງຂໍໃຫ້ພີ່ນ້ອງເທຊະໂລນິກອ້ອນວອນເພື່ອ?
3. ທ່ານໄດ້ອ້ອນວອນມື້ນຶ່ງຈັກເທື່ອ? ແລະທ່ານໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອອາຈານ, ເພື່ອຄອບຄົວຂອງທ່ານບໍ່?
4. ໂປໂລເວົ້າວ່າລາງຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກເທຊະໂລນິກບໍ່ຢູ່ໃນຣະບຽບແນວໃດ?
5. ທ່ານເດ! ຮູ້ສຶກວ່າທ່ານເປັນຄົນຢູ່ໃນຣະບຽບທັງນອກແລະໃນຄຣິສຕະຈັກບໍ່?
6. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງສັ່ງຜິກໜີຈາກຄົນບໍ່ຢູ່ໃນຣະບຽບ?
7. ໂປໂລກ່າວວ່າ “ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງບໍ່ຟັງຂໍ້ຄວາມຂອງພວກເຮົາໃນຈົດໝາຍສະບັບນີ້ ຈົ່ງໝາຍຜູ້ນັ້ນໄວ້ຢ່າຄົບ
ທາສະມາຄົມກັບຜູ້ນັ້ນເພື່ອລາວຈະລະອາຍ” ທ່ານເຂົ້າໃຈແນວໃດ?
8. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງອ້ອນວອນເພື່ອພີ່ນ້ອງເທຊະໂລນິກ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌